X. évfolyam, 38. szám
1954 szeptember 16.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Egy vidám temetés

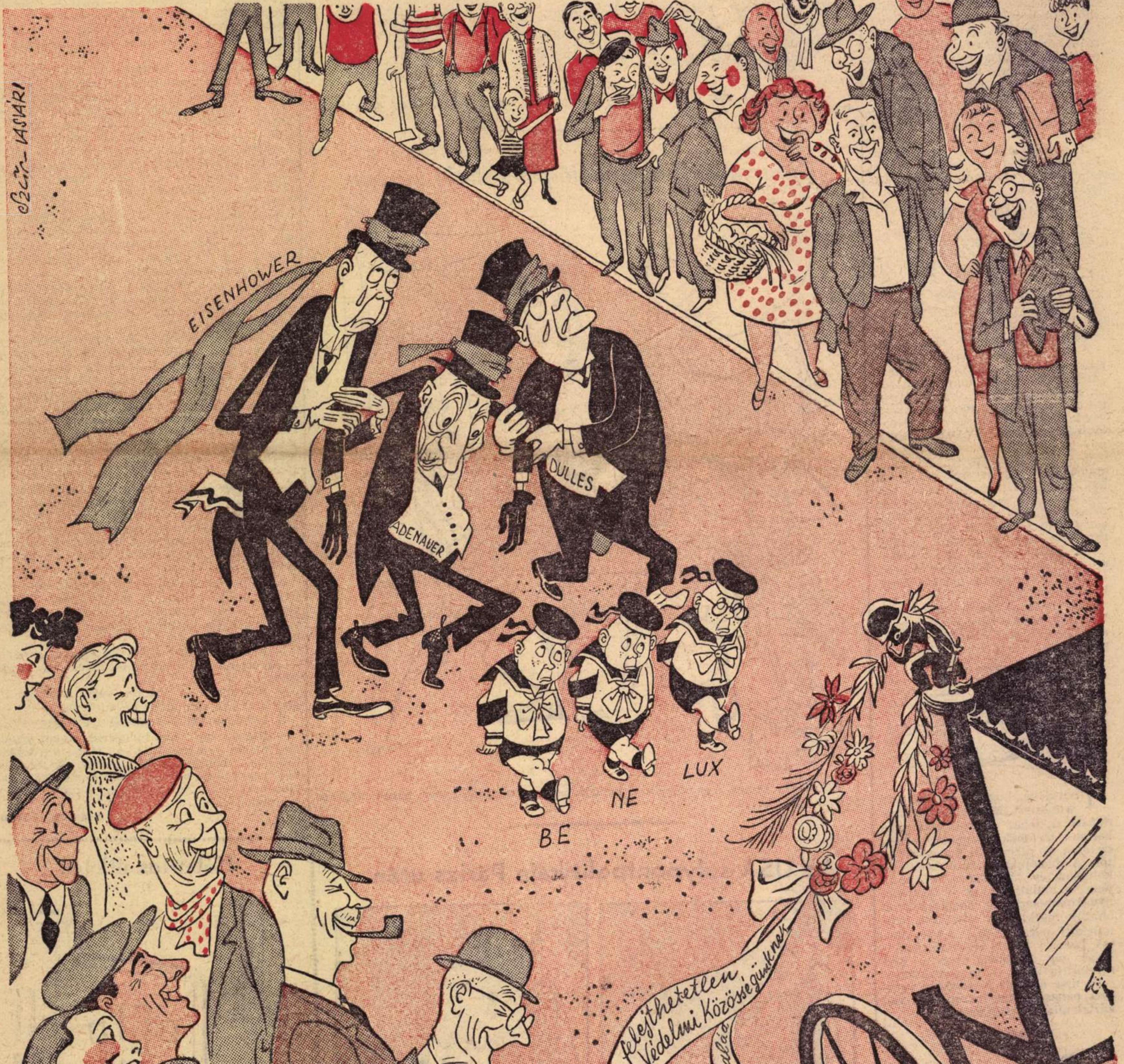
Szűr-Vasvári
EISENHOWER
ADENAUER
DULLES
BE
NE
LUX
A mi felejthetetlen Európai Védelmi Közösségünknek
A gyászoló család

Külpolitikai kisnosesz

GERWALD

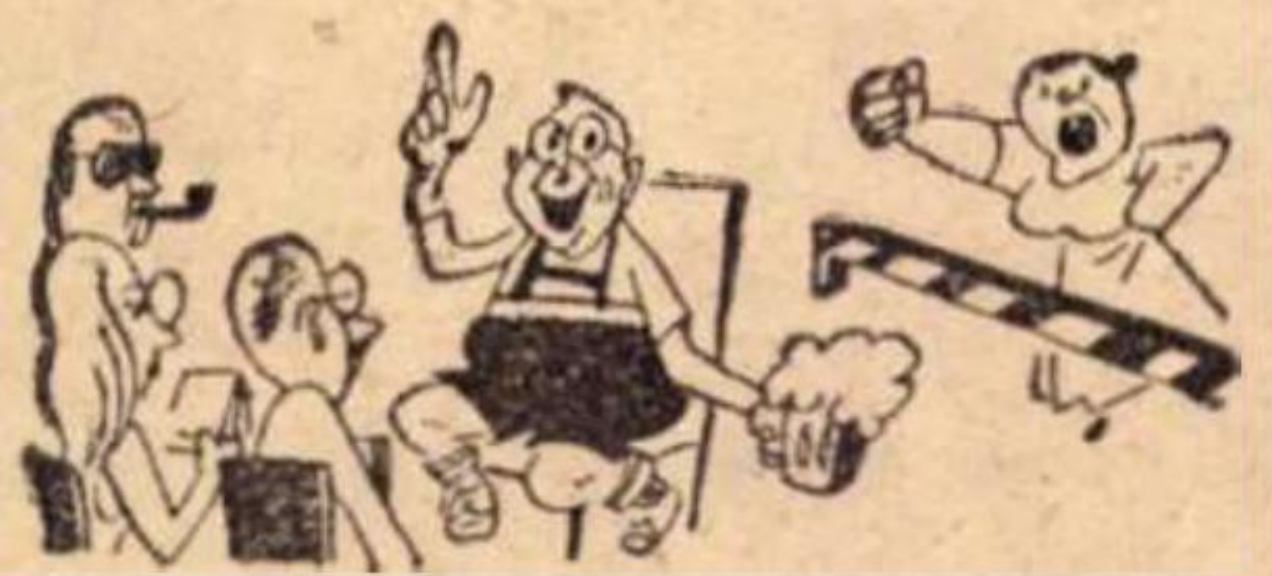

Grácban megjelent egy Gerwald Pál nevű magyar ember. Közölte, hogy Budapestről jött és érdekes közlendői volnának a magyarországi viszonyokról. Az amerikaiak tejben-vajban fürösztötték, majd a fürdő után sajtófogadást rendeztek, hogy Gerwald megszolgálja a tejet és a vajat. Nem is csalódtak benne. Gerwald órákhosszat beszélt, de nem mondta kétszer ugyanazt. Az újságírók csillogó szemmel jegyeztek, Gerwald csillogó szemmel informált, szemmelláthatóan mindenki boldog volt. Túlzás nélkül állíthatjuk, hogy Gerwald óriási sikert aratott. Még ma is adná az információkat Magyarországról, ha időközben ki nem derül, hogy sohasem volt magyar, ezzel szemben mindig bajor volt és nem Budapestről jött, hanem Bajorországból, ahol anyósa tűrhetetlenné tette az életét, s onnan azért szökött meg.

Az amerikaiak erre visszaküldték Bajorországba az anyósához, értékes információit azonban mindenesetre felhasználták.

AGAMEMNON

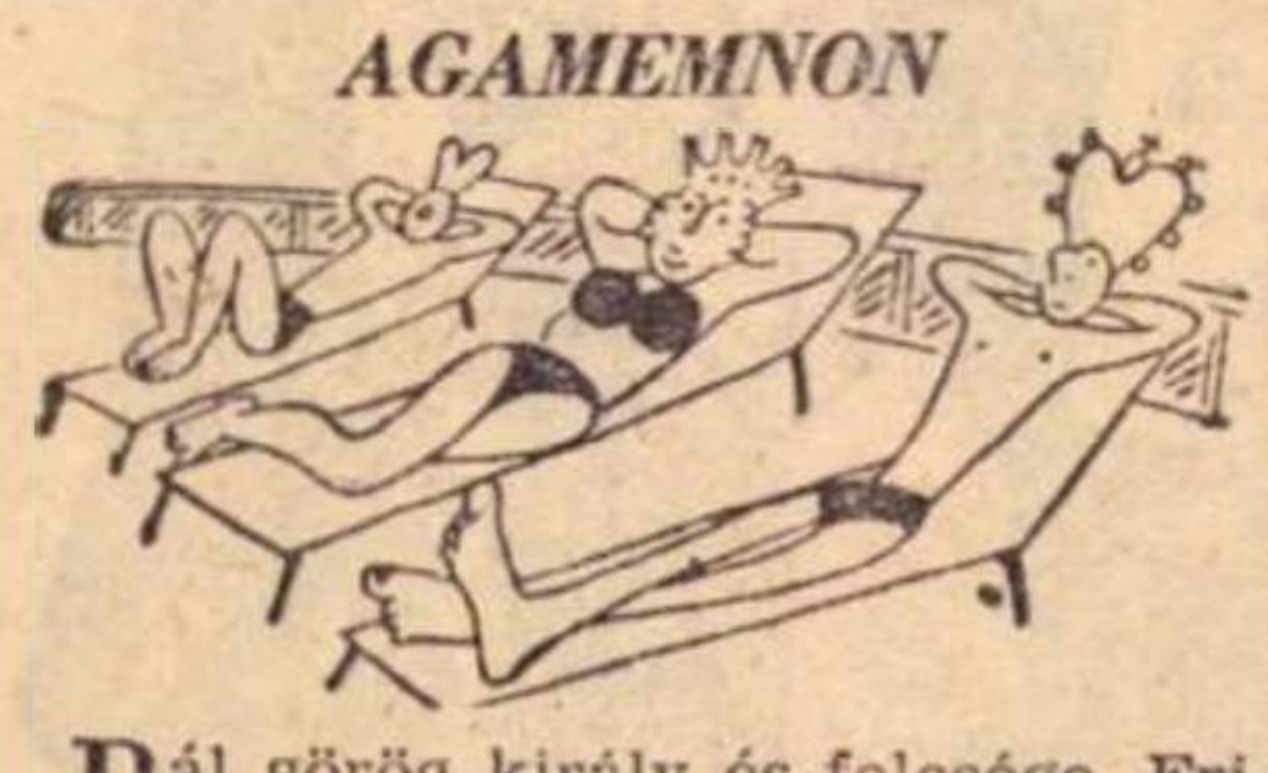

Pál görög király és felesége, Friderika egy kis hajókirándulást rendezett az Agamemnon nevű luxushajón. A kirándulásnak az volt az érdekessége, hogy arra kizárólag exkirályokat hívtak meg; becsúszott egy-két nem királyviselt trónkövetelő is, mint például Párizs grófja, nyilván ezek szolgáltak fel az asztalnál. Az exkirályok és trónkövetelők számszerint kilencvenen voltak; a hajókirándulás tizennégy napig tartott. Az exkirályok és trónkövetelők polgári ruhában hajókáztak, a fedélzeten nem trónszékek állottak, hanem egyszerű nyugágyak, semmi fantasztikus nem volt ezen a kiránduláson, csak a költségek. A belga lapok felháborodottan írnak a horribilis költségekről.

Hogy miért éppen a belga lapok? Egyszerű. Mert a belgák adtak nemrég kölcsönt az éhező Görögországnak.

KI FIZESSEN

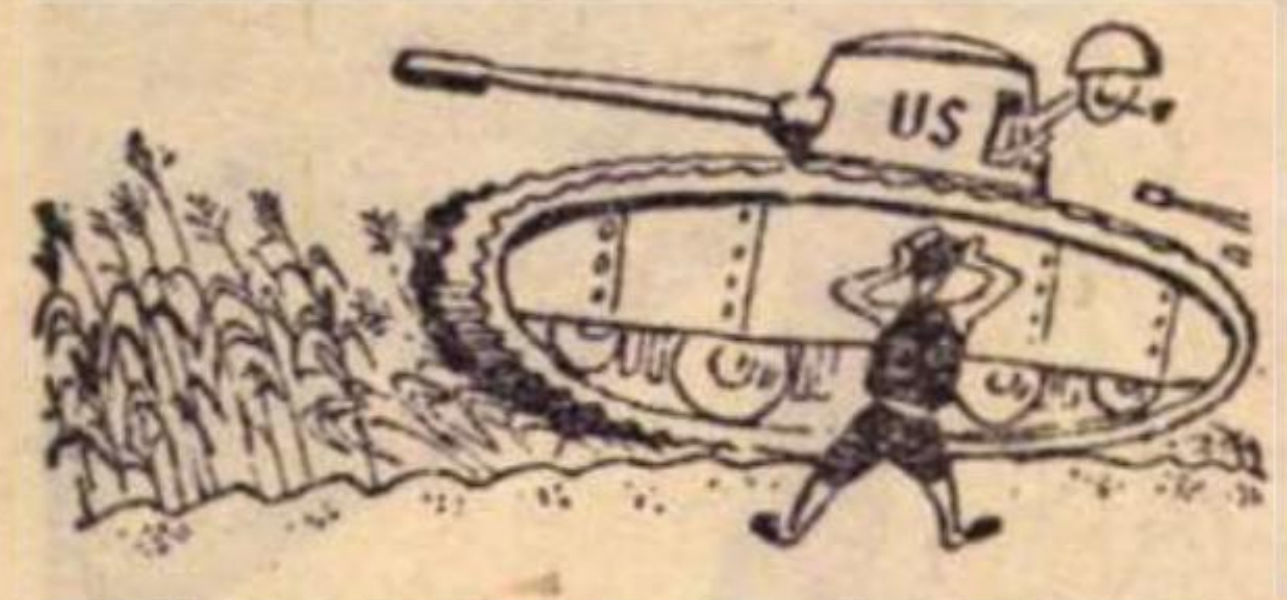

Tudvalevő, hogy gyakorlat teszi a mestert. Ezt tudják az amerikaiak is, tehát úton-útfélen gyakorlatot tartanak. Mégpedig természetesen és stílszerűen hadgyakorlatot. Ambiciójukban nem kímélnek költséget és fáradságot; ezt az a tény is mutatja, hogy a legutóbbi nyugatnémetországi hadgyakorlaton ötmillió márka kárt okoztak a nyugatnémet parasztságnak. A kárvallottak panaszt tettek, mire az amerikaiak úgy döntötték, hogy a kárt megtéríthetik a — nyugatnémetek.

Ez már beszéd! A panaszos nemcsak panaszkodhat, hanem joga van kártalanítani is sajátmagát...

MEYER

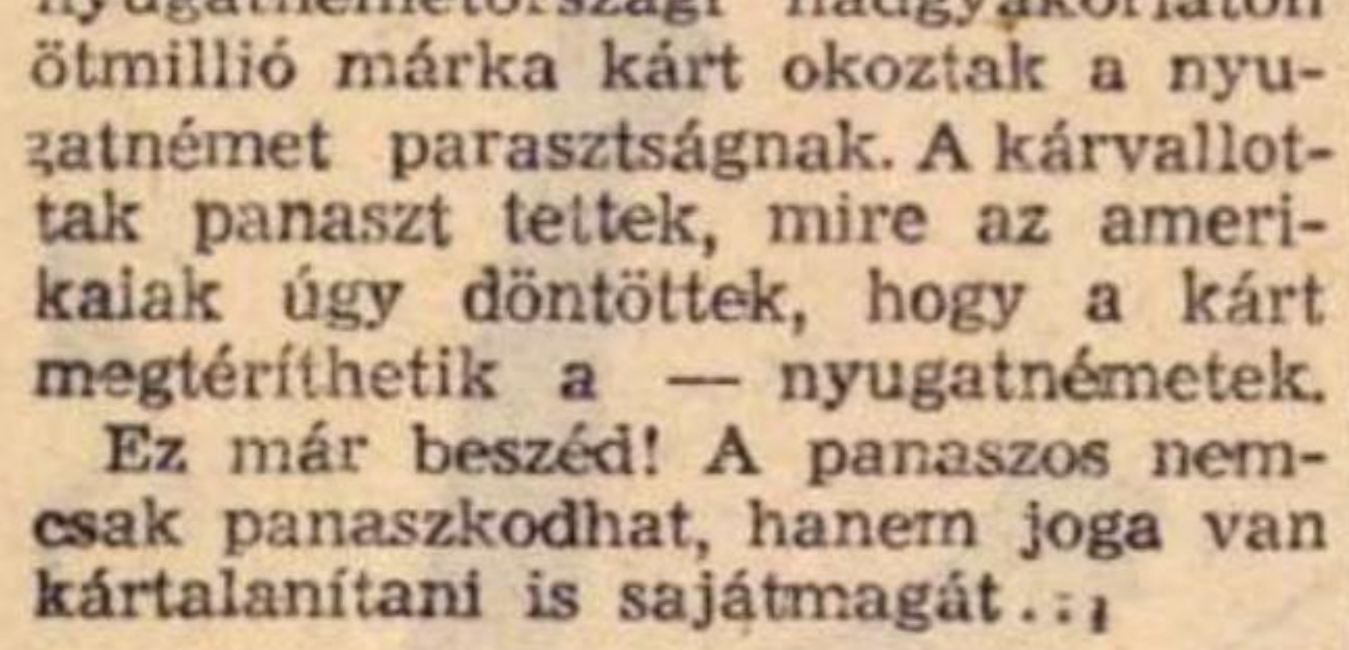

Kurt Meyer 43 éves SS-tábornokot, Hitler testőrségének vezetőjét szabadon engedték. Az első ítélet életfogytiglani börtön volt, a második ítélet tizennégyévi börtön, a harmadik ítélet felmentés.

Ha még egy revizió lesz, némi készpénzt is fog kapni.

NEHÉZ PERCEK

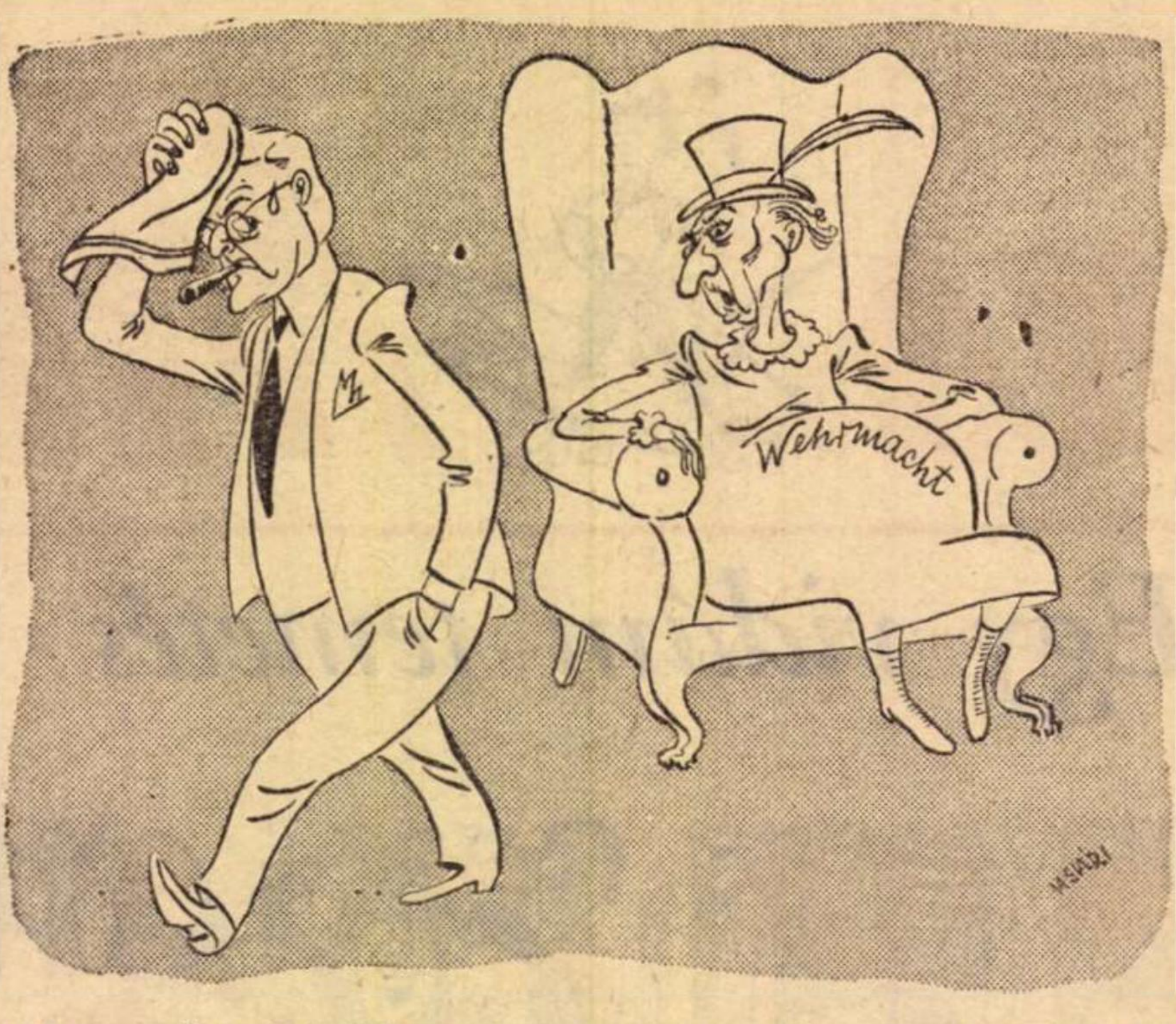

Adenauer: Én már tovább nem tudok várni! A maga gondja, hogy neve legyen a gyereknek!...

Üzemzavar hasbeszélő-produkció közben

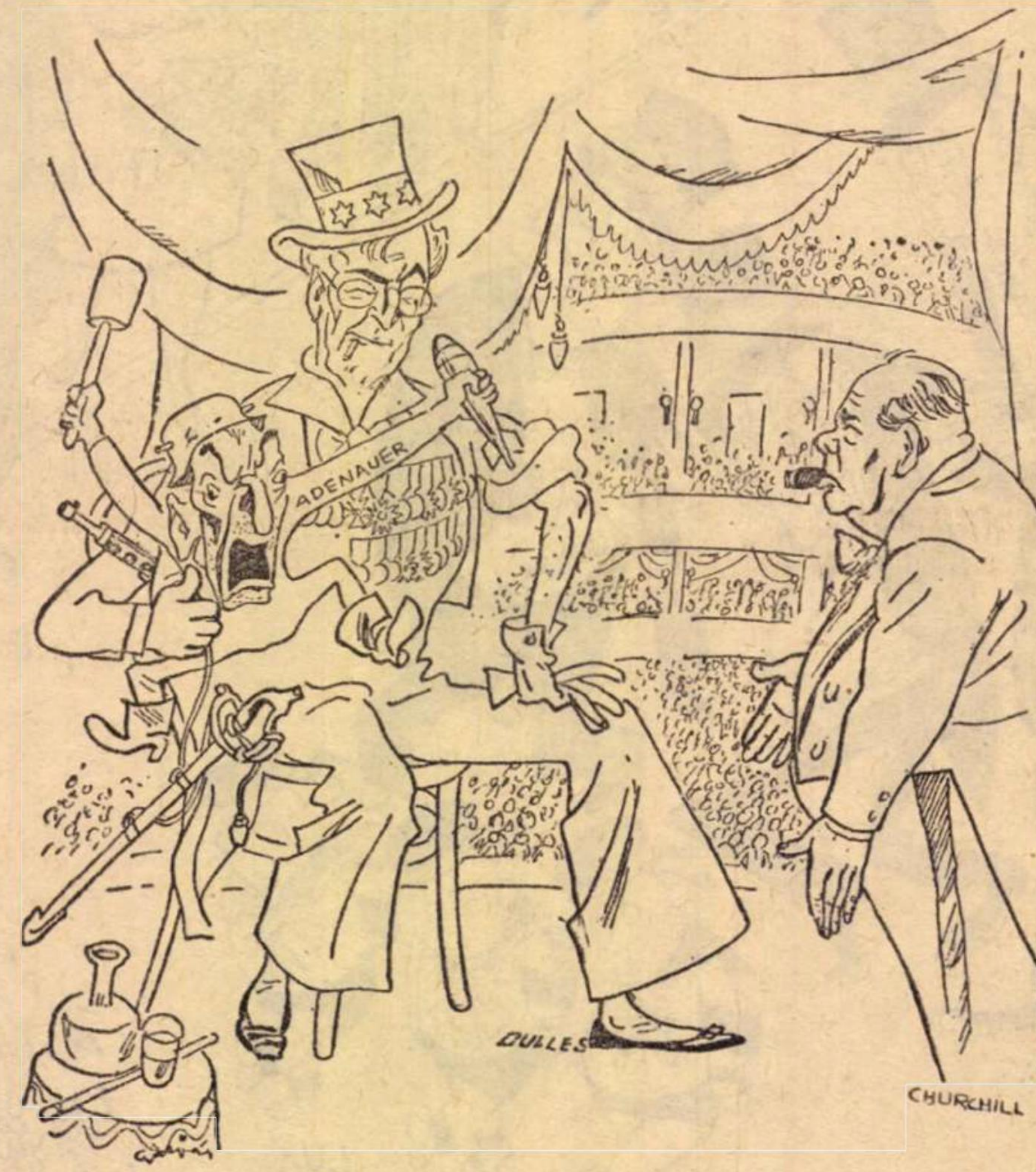

Churchill: Ennek úgy megjött a hangja, hogy nem tudni, mikor beszél maga és mikor a bábuja...

Az USA súlypontpolitikája Párizs után...

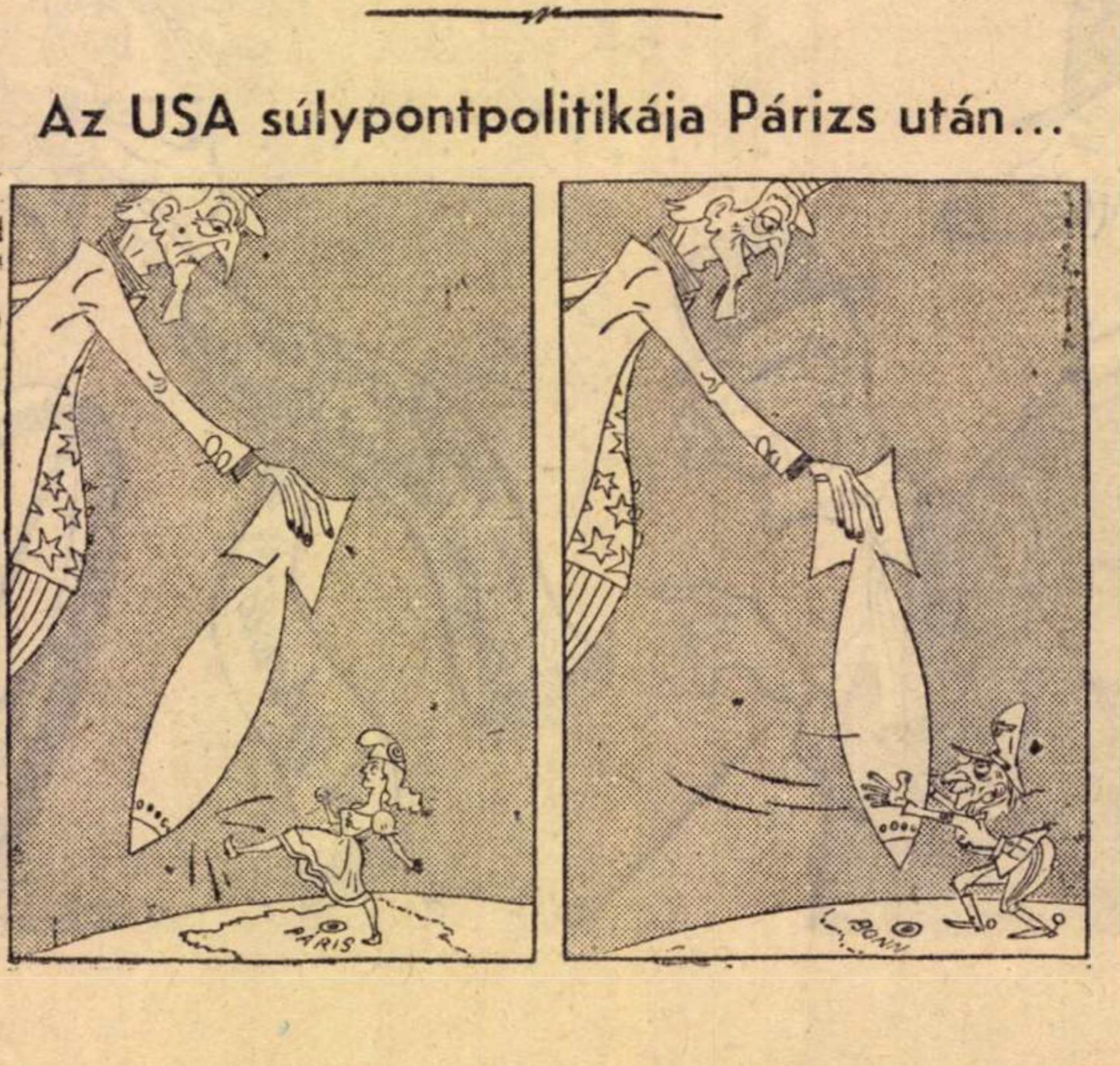

Levizsgáztam!

Végre túl vagyok rajta! Sikerült! Kezemben a tanusítvány, mely szerint jártas vagyok a vizeken. Ez egyelőre nem jogosít ugyan arra, hogy egy óceánjárót elvezessek, de a Dunán vízreszállhatok kilbóttal, mert bebizonyítottam, hogy előírásosan tudok a gurulóülésen előre-hátra csuszkálni, a lapátot forgatni, kikötni, sőt azt is tudom, hogy milyen lámpákat használ egy több uszályt vontató gőzhajó.

Mindezt a tudományomat a Római part legszigorúbb bizottsága előtt demonstráltam azon a vizsgán, melyet feleségem és két kislányom követelésére kellett letennem azért, hogy végre mi is csónakba szállhassunk. Eddig ugyanis hiába esküdtem meg a csónakház gondnokának Poseidon nedves szakállára és az összes vizi-szentekre, hogy évtizedekig eveztem a Dunán, a hajók őrzője hajthatatlan maradt és nem adta ki nekem legrozogább teknőjét sem, mert nem volt vizijártassági igazolványom. Végül is megadtam magam s több hónapos lelkitusa után a nyár végén mégis nekimentem életem legnehezebb vizsgájának.

A bizottság összeült, jobban mondva összeállt a parton, a nézőközönség — melynek soraiban gyermekeim is elvegyültek — vigyorgott s én dobogó szívvel közelítettem meg azt a kétpárevezőst, amit a sors és az elnök részemre kijelölt.

— Szállj be! — csattant fel a kiáltás s én ijedten engedelmeskedtem. Kizárólag izgatottságomnak tudható be, hogy az evezőket alig tudtam a villákba behelyezni, mert azok rosszindulatúan örökké elfordultak és hogy balláb helyett a jobbal léptem be, aminek következményeként amúgy is remegő lábszáraim teljesen összekuszálódtak, mert az ülésre csak egy irányban helyezhettem el e célra rendelt testrészemet. Ekkor hallottam a partról az első harsány kuncogást.

— Fordulj helyben! — és én fordultam. A bizottság nőtagja halkan felsikoltott, ebből értesültem arról, hogy veszélyben forgok. Valóban a csónak úgy imbolygott, hogy gyomorémelygés nélkül nem lehetett nézni.

— Köss ki a stégnél! — Ám legyen! Háromszor siklottam el az átkozott tutaj mellett, míg végre negyedszer úgy nekimentem, hogy csak úgy döngött.

— Köszönöm, elég! — Az elnök hangja fagyosan csengett, a legkisebb kétség nem merülhetett fel: elbuktam! A közönség derültsége a tetőfokra hágott, többen becsületszavukat adták, hogy az életben még nem röhögtek ennyit, csak a bizottság tagjai maradtak komolyak. Egy pillanatig arra gondoltam, hogy megkockáztatom a régi diákkönyörgést: — Tanár úr kérem, csak még egy kérdést! — de végül győzött a büszkeségem. Nem! Nem kérek kegyelmet, még ha soha többé nem is ülhetek csónakba! De legalább utoljára kievezem magam. Azzal nekifeküdtem az evezőknek, úgy mint valaha, igazolvány nélküli Duna-járó koromban és pár erőteljes húzással otthagytam szenvedéseim színhelyét. Pünkösdfürdőnél ért utol egy lihegő motoros azzal, hogy azonnal térjek vissza, mert a bizottság beszélni óhajt velem.

A többit kitalálják. Az elnök tiszteletteljesen felkért, hogy szálljak ki igazolványom átvétele végett. Elegáns kanyarral simultam a stég mellé s úgy szálltam ki, hogy azt tanítani kellene a kezdőknek.

— Nem értem Önt — udvariaskodott az elnök. — Miért csinált mindent olyan rosszul, mikor pedig...

— Vicceltem — vágtam oda arcátlanul. — Meg akartam egy kicsit nevettetni a népet.

A bizottság tagjai megértően mosolyogtak.

— Hiába, egy igazi humorista sosem tagadja meg magát — csicseregte a nőtag s a többiek helyeslően bólogattak. Mit tudják ők azt, hogy mit jelent egy apának, akár humorista, akár tábornok, vagy oroszlánvadász, vizsgázni a saját gyermekei előtt...

Vidrányi István

Hóbortos ötletek

I.

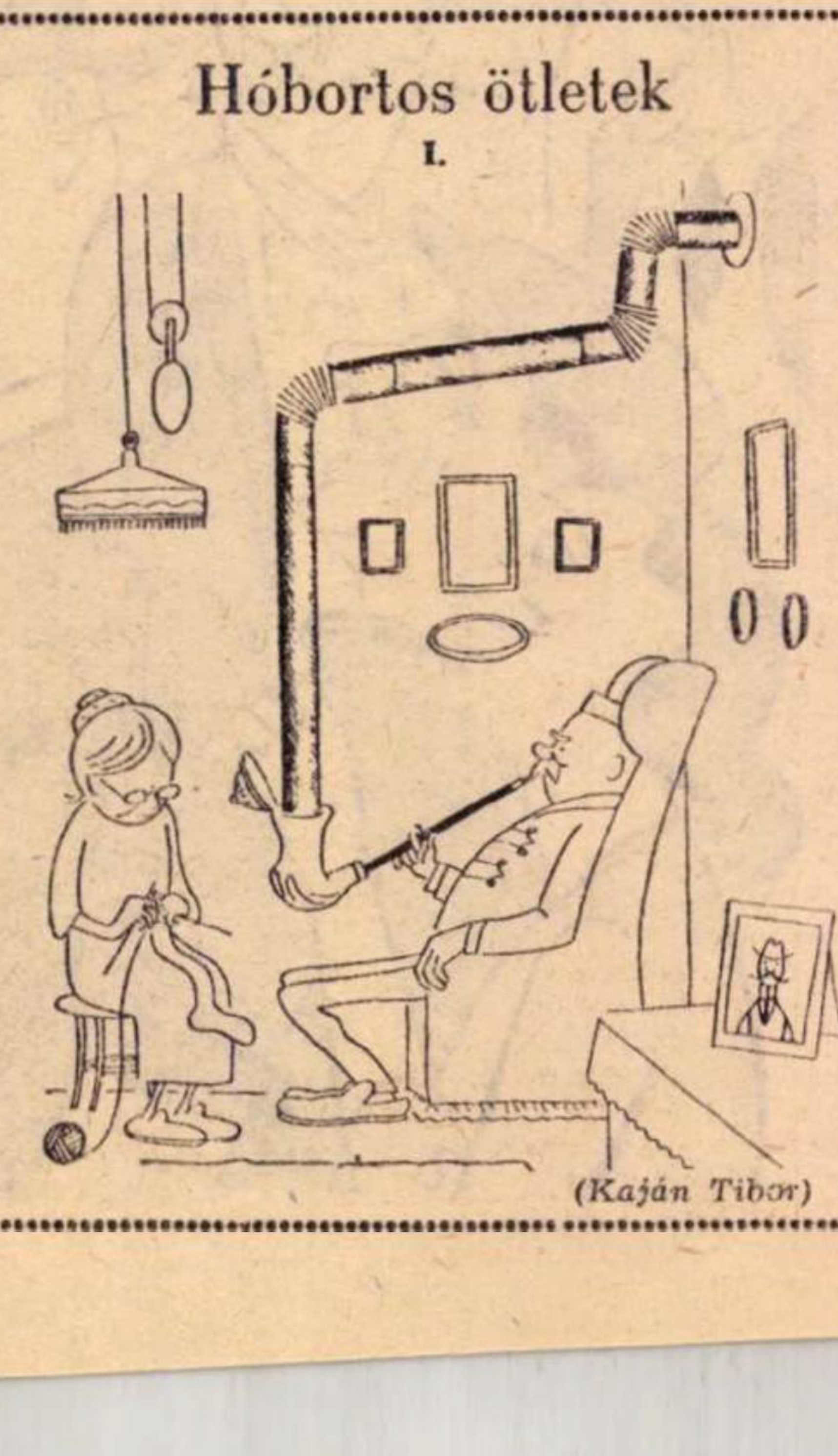

(Kaján Tibor)

KALAND

Laposra taposott cipővel álltam már egy jó félórája a mozi előcsarnokában a pénztár előtt, és a másnap este félkilencre szóló egy darab háromharmincas jegyről álmodoztam. Dühödt könyökök döfködtek és válogatott pesti disznóságok röpködtek a fejem fölött. Kétségbeejtő helyzetemben csak az vigasztalt, hogy a sor előttem mind rövidebb, mögöttem pedig egyre hosszabb lett. Hátrapillantottam és vasaltinges, fényescipőjű újoncokat láttam, akik csak most készültek beállni a sorba. Közben apró tipegéssel szép előmenetelre tettem szert. Már csak nyolcan álltak előttem, mögöttem pedig vagy százhúszan. És a végén, a legvégén, éppen beállni készült egy lány.

Szőke volt, karcsú volt, fiatal volt. Nagyon megtetszett nekem. Ránéztem. Ő rám. A tekintetemmel hívtam. Elindult.

— Váltson egy jegyet a mostanira! — suttogta a fülembe és a tekintetével is könyörgött.

Persze, hogy váltok, hogyne váltanék! — gondoltam gyorsan — és magamnak is a mostanira váltok, akkor mellém kerül.

— Álljon csak a sor végére! — kiáltotta egy dühös hang hátulról — hogy jön ahhoz, hogy csak úgy befurakodjék?

— Disznóság! Ha mi várunk a sorunkra, maga is várhat! — orditoztak a lánynak a mögöttem ácsorgók.

Ilyenkor egy ötletért nem megyek a szomszédba. Most is eszembejutott egy megoldás:

— A menyasszonyomnak csak válthatok jegyet? — kiáltottam vissza magamból kikelve, és mintha ez már megszokott dolog volna nálam, egy hirtelen mozdulattal átkaroltam a lány vállát, mintegy bebizonyítva, hogy valóban a menyasszonyom.

— Szépen a menyasszonya! Sose látta életében! — kételkedett egy női hang.

A helyzetet a lány mentette meg. Belement a játékba.

— Nem hiszik el, hogy a menyasszonyod vagyok, mókuskám! — panaszolta jólhallhatóan és egy vőlegénynek kijáró csókocskát lehelt a szám jobb csücskére, amitől a haragvó tömeg megnyugodott.

Még le sem csillapodtak a háborgó kedélyek, az enyém a legkevésbbé, amikor vágtatva közeledett, könyökkel tört utat magának egy ellenszenves, bajuszos fiatalember, aki legalább másfél fejjel magasabb volt mindenkinél, s így páholyból szemlélte mátkaságunk bizonyítékait. Megragadta a lány karját.

— Megcsókoltad? — kérdezte drámaian.

— Hiszen a vőlegényem! — mondta a lány és megtisztelő címemet nyomatékosan hangsúlyozta.

— Kicsoda? Ez? Ez?! — ordította most már magából kikelve a langaléta bajuszos — ez a kis stöpszli? Ez a nyavalyás? — és a lány karja helyett az én nyakkendőmet ragadta meg. — Vegye le a szemüvegét! Vegye le! — üvöltötte.

— A bátyam! — mutatta be nyugodtan a lány.

És ekkor váratlan segítséget kaptam. Egyszerre vagy harminc kéz kapta el a bajuszos pofonraemelt karját.

— Nem szégyelli magát? Mit bántja a fiatalokat? Hát nem látja, hogy szeretik egymást? Süljön ki a szeme! Szép kis testvér! Útját állja a huga boldogságának! Takarodjék innen! — röpködtek a szimpátianyilatkozatok, úgy, hogy a bajuszos góliát jobbnak látta eltakarodni.

Megdicsőülten maradtunk ott ketten, én meg a menyasszonyom.

Néhány perc mulva rám került a sor. Két paholy-jegyet kértem. A pénztárosnő mosolygott és a legszélső oldalpáholyt adta. Az való a szerelmeseknek!

Néhány percünk volt még az előadás kezdetéig. Az előcsarnokból kifelé menet esetünk tanúi kedves jótanácsokkal láttak el bennünket egy hosszú házaséletre, a menyasszonyomat különösen elhalmozták szerencsekívánatokkal. Én nem kívántam önmagamnál nagyobb szerencsét neki.

A mozi ajtajánál, amikor nyilvános eljegyzésünk vendégseregét leráztuk, a lány ki akarta fizetni jegye árát. Természetesen nem fogadtam el. A menyasszonyomat csak meghívhatom a saját költségemen moziba? Nem erősködött sokáig, hanem megkérdezte:

— Mozi után ráér egy félórára?

— Akár egy egész életre is. Boldoggá tesz, ha igénybe veszi az időmet... — lihegtem boldogan.

— Nem, nem, csak egy félórára — mondta gyorsan, s ekkor kiléptünk a mozi ajtaján és majd, hogy bele nem botlottunk az ellenszenves bajuszosba, akiről álmomban sem hittem volna, hogy ő lesz a leendő sógorom. Egy kisfiú állott mellette.

— Pistike — mondta a lány magyarázó hangon a gyereknek — ezzel a bácsival mész moziba. Tudja kérem — fordult aztán hozzám — a szüleim elmentek hazulról...; és a Pistikét... elhoztuk a moziba... — itt pirosra gyulladt az arca — ugye megérti?

Megértettem. Lassan hátat fordítottam a langaléta bajuszosnak, aki mégsem lesz a sógorom soha, és a gyerekkel kézenfogva elindultam a legszélső oldalpáholy felé, ami csakis szerelmeseknek való. Még utoljára visszanéztem. Karonfogva mentek, de a lány hirtelen megfordult.

— Mozi után ugye hazakíséri a gyereket? — kiáltotta vissza — Kispesten lakunk. Félórába sem telik. Megígérte!

Országh György

TÍZÉVES A BOLGÁR NÉPKÖZTÁRSASÁG

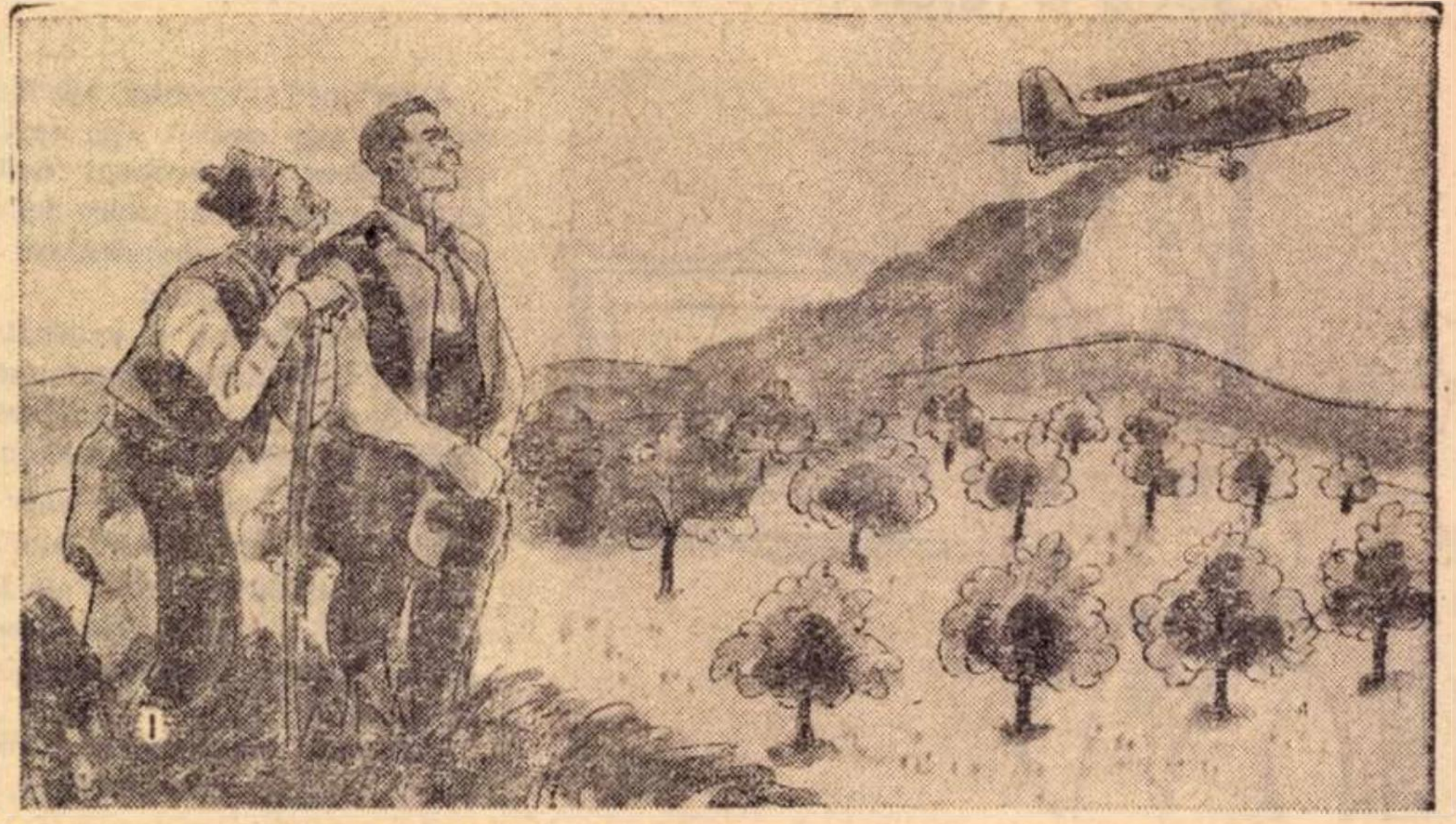

— Most már azt is elmondhatjuk, hogy az ég is segít bennünket...

(G. Anasztagov rajza a Ludas Matyi számára.)

Egy üzletportál fejlődése

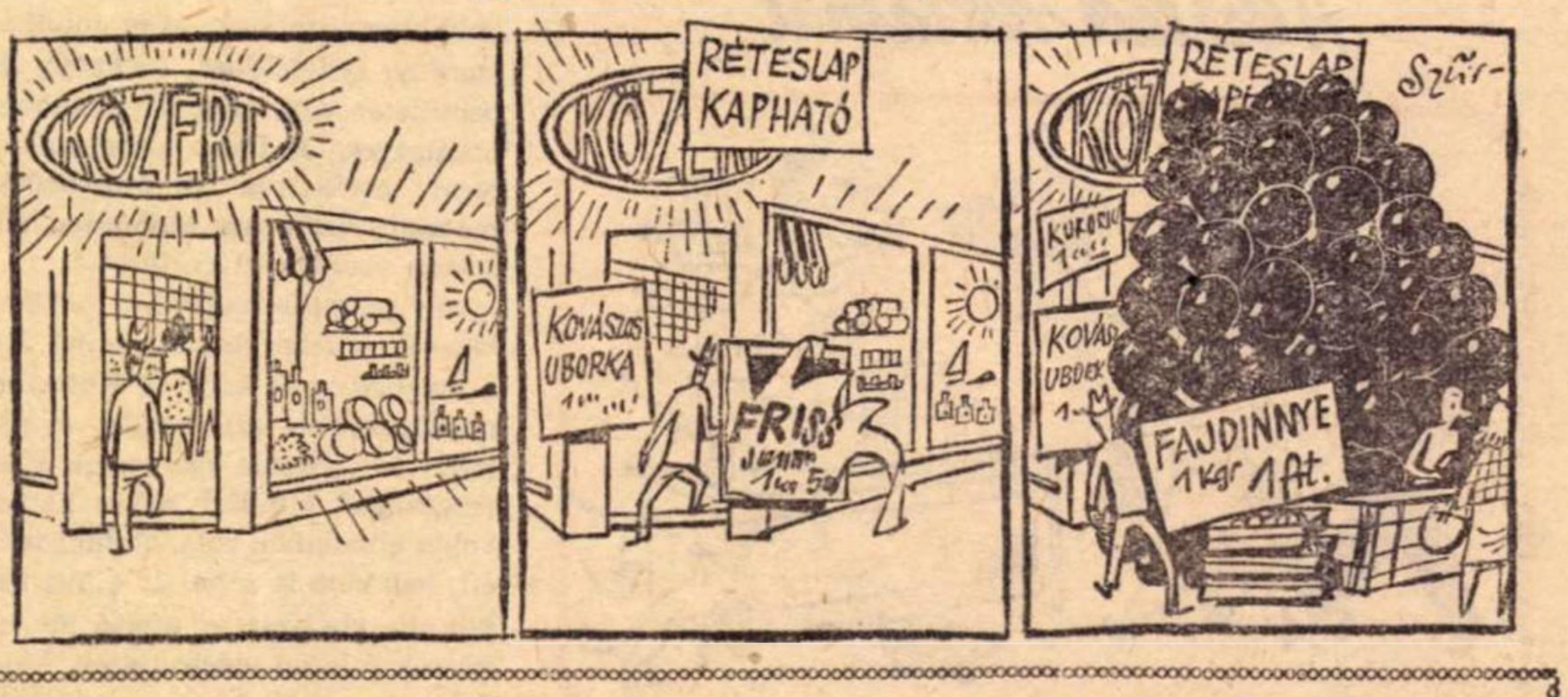

A tanácsoktól van szó...

Ezt nevezzük egyszerűnek...

Komárom városában a választókerületeket égtájak szerint határozták meg.

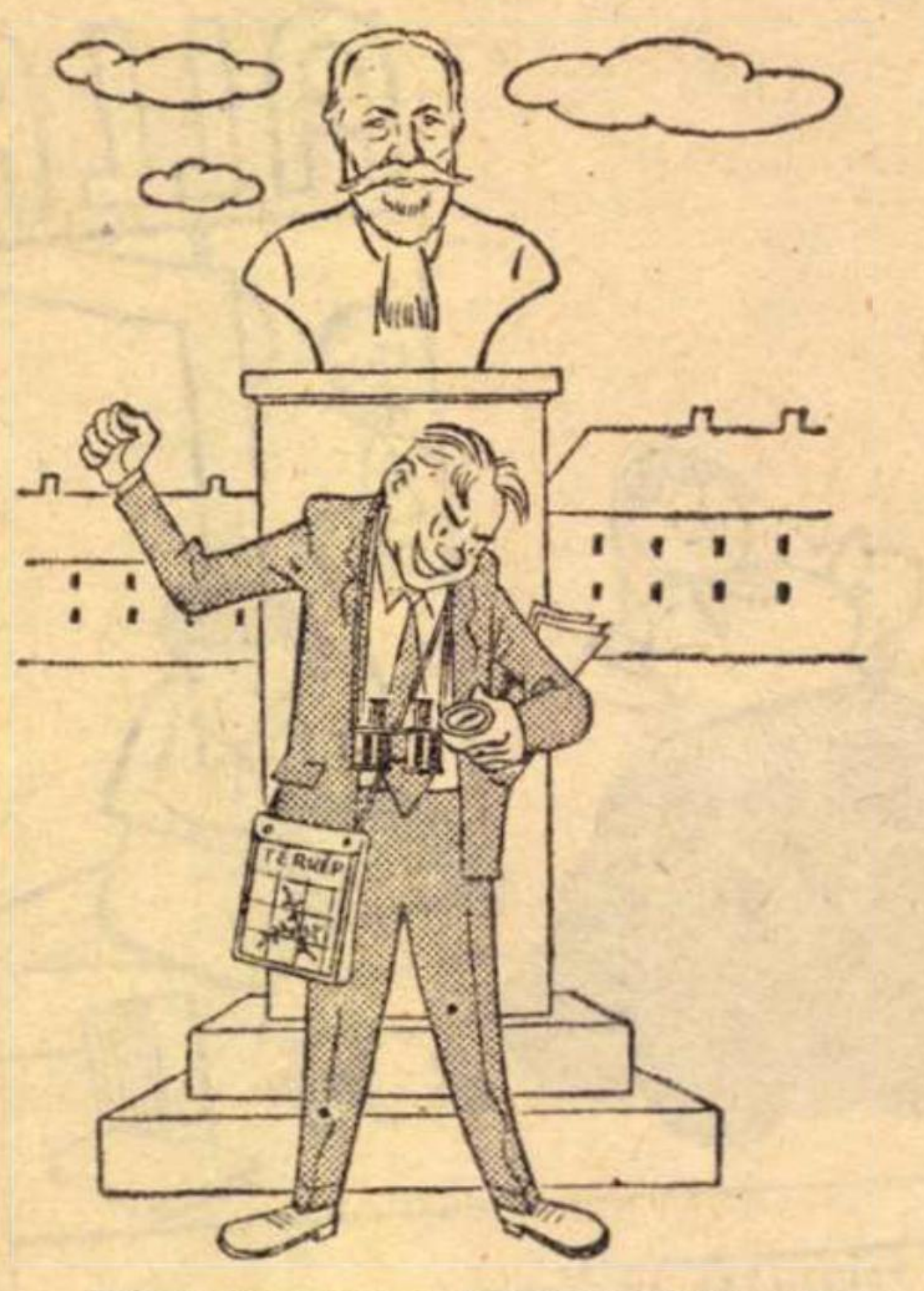

— Végre megvan a Jókai-tér déli oldala, kezdhetem az összeírást...

Aminek szabad lennie

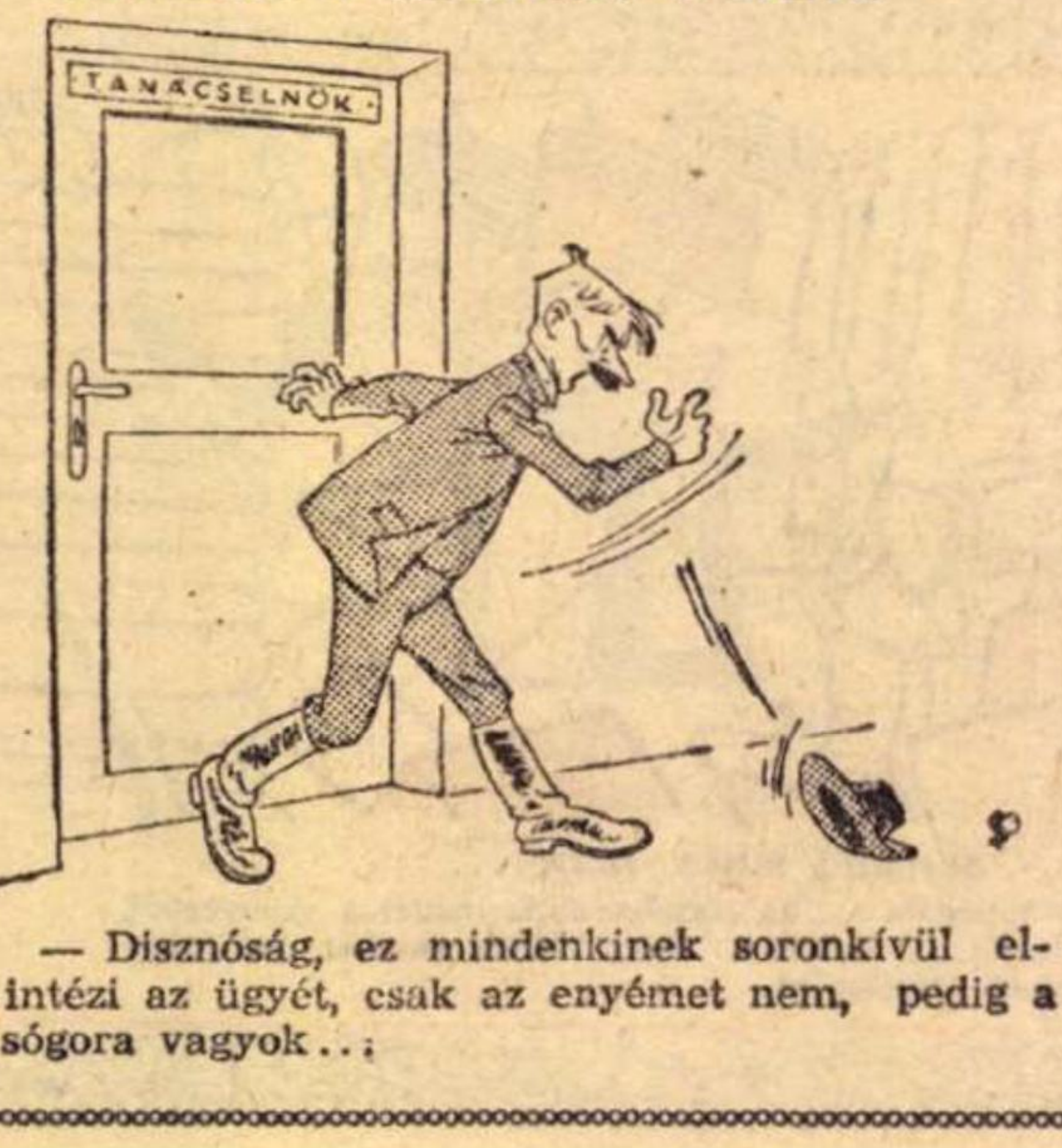

— Disznóság, ez mindenkinek soronkívül elintézi az ügyét, csak az enyémet nem, pedig a sógora vagyok...;

Egy kiskirály szineváltozása

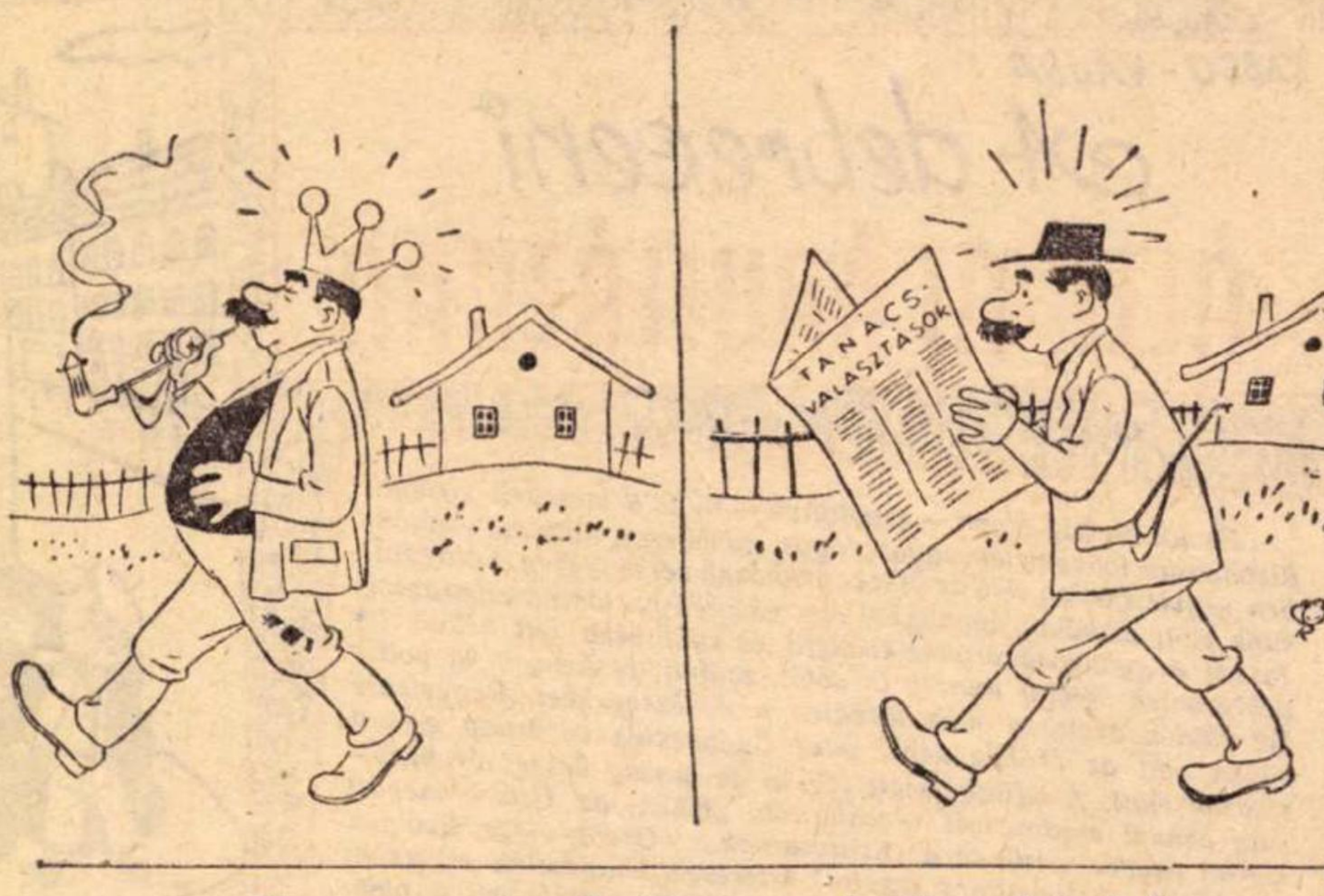

Ilyen tanácselnök nem kell nekünk!

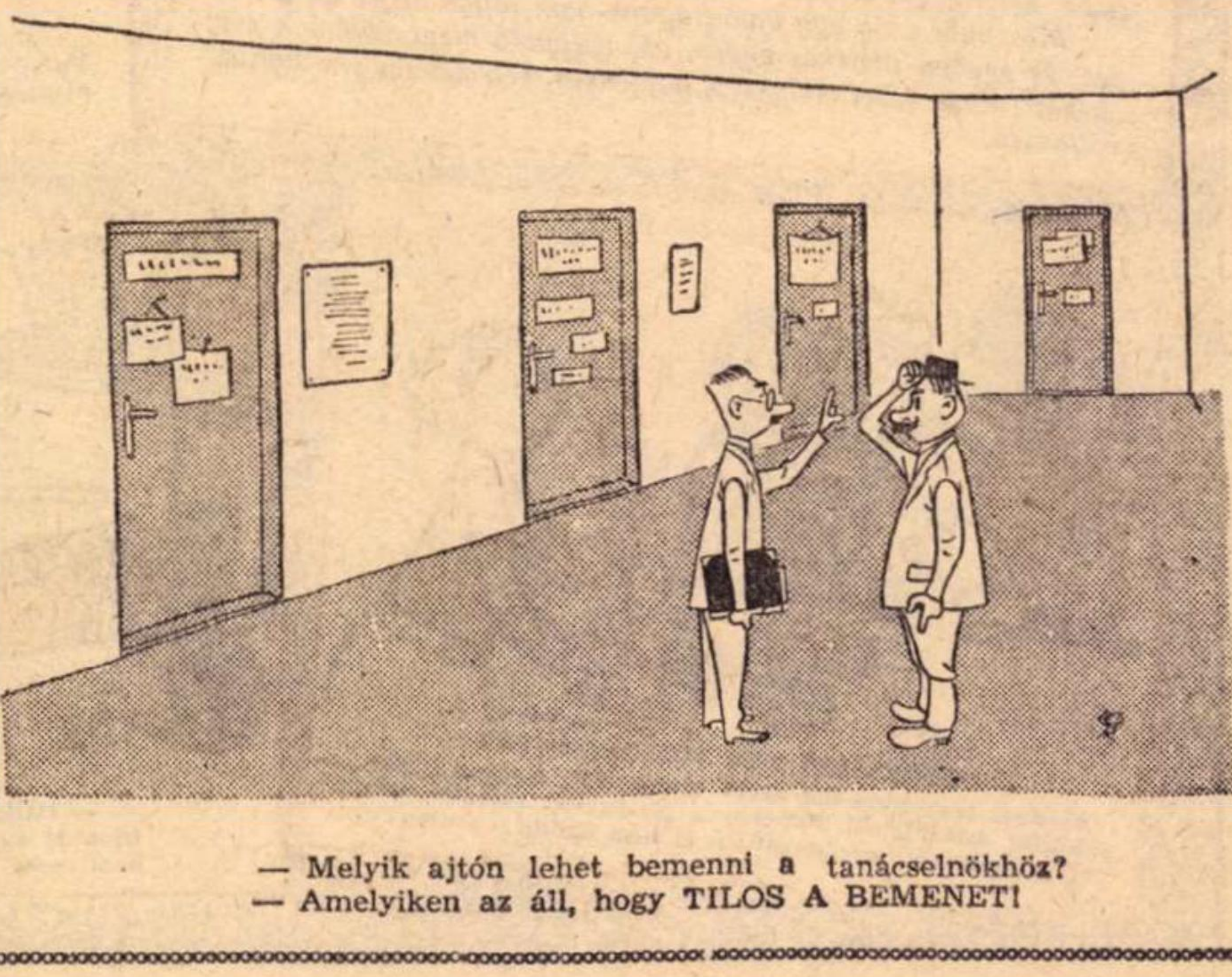

— Melyik ajtón lehet bemenni a tanácselnökhöz?
— Amelyiken az áll, hogy TILOS A BEMENET!

Csoda a falon

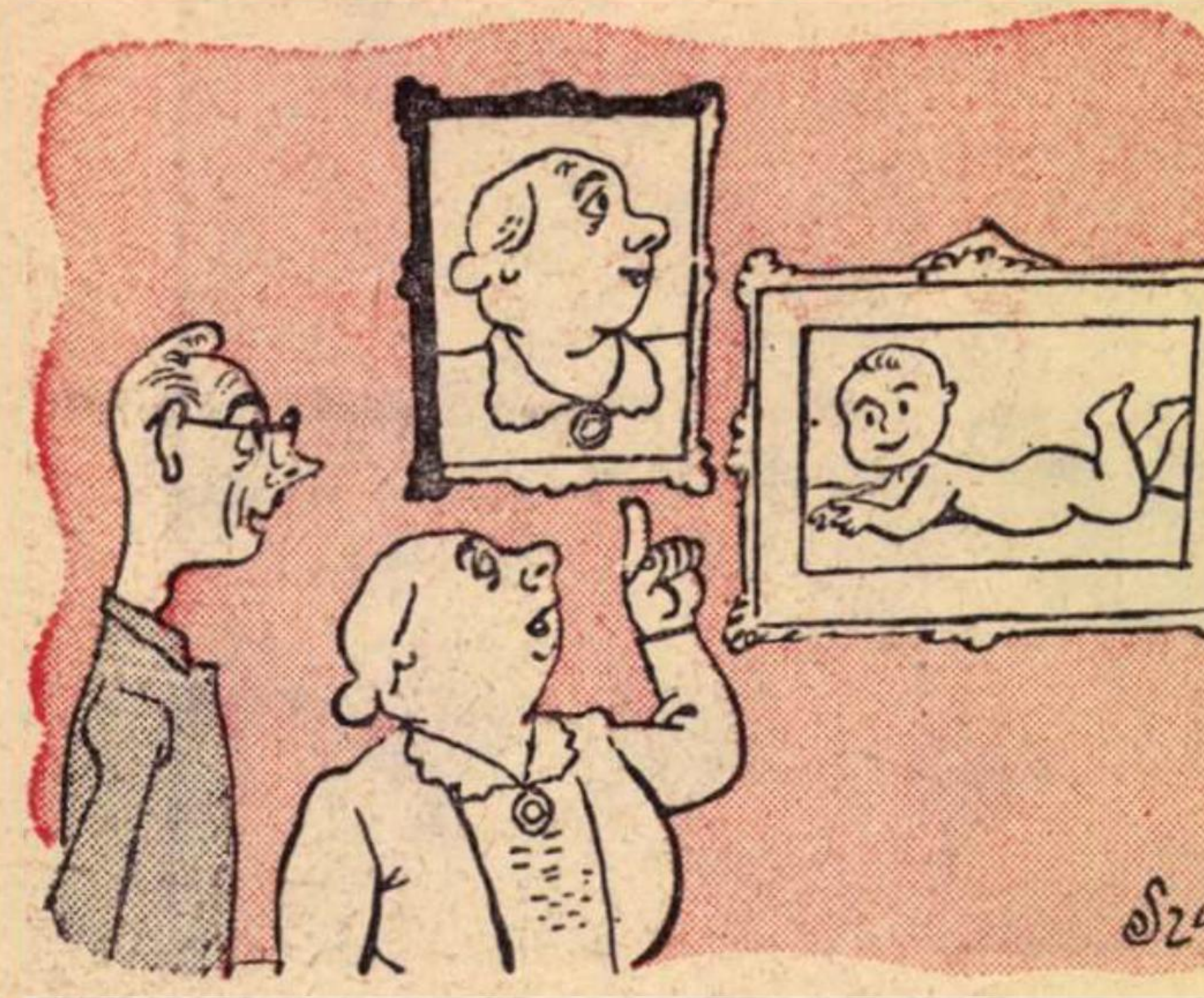

— Ez itt én vagyok. a másik kép a nagymamám...

A Család reklamál

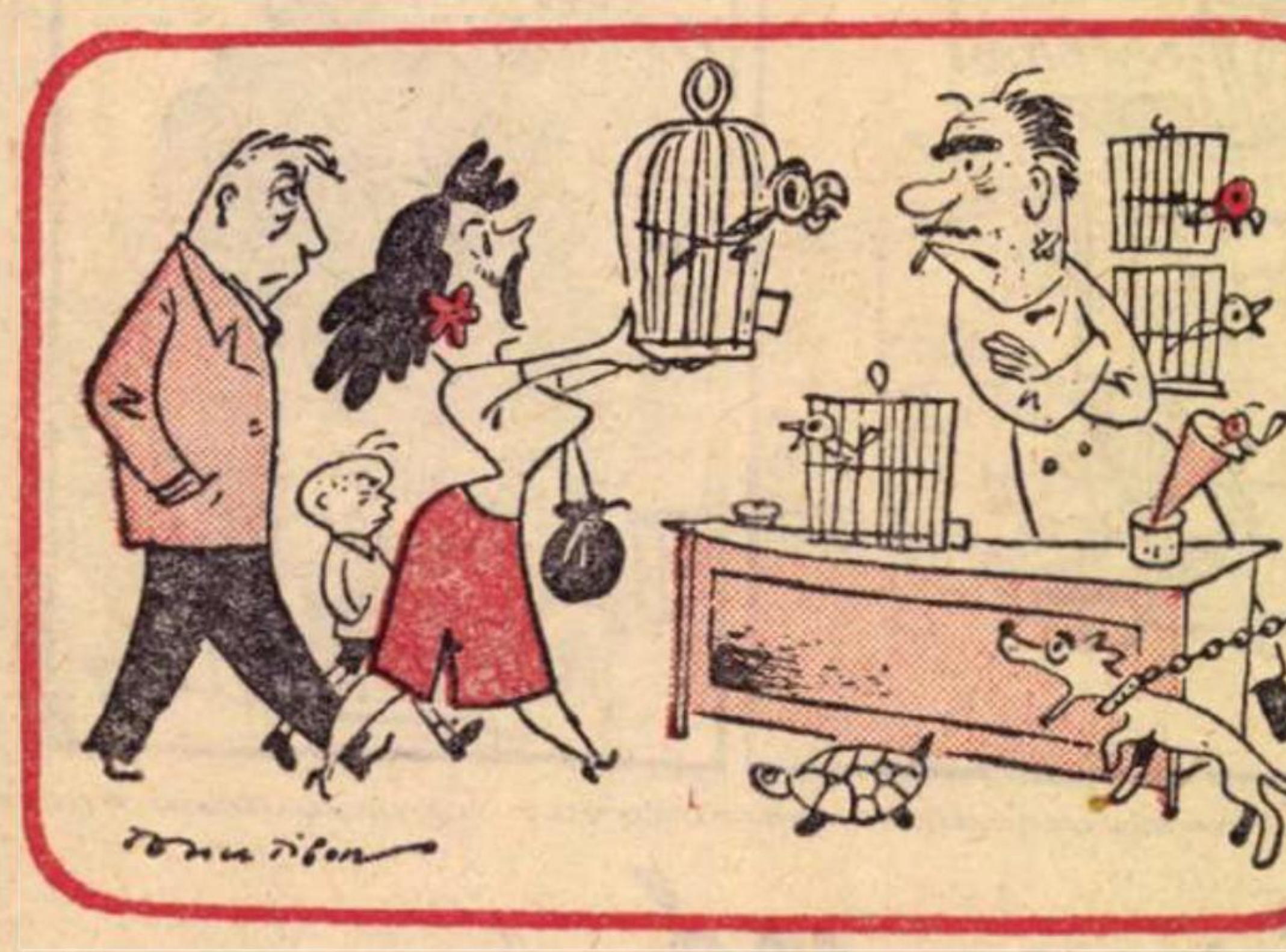

— Azonnal vegye vissza ezt a papagájt!.... Valami idegen nyelven káromkodik és nem értünk egy szót sem...

Vlagyimir Poljakov*:

Fantasztikus elbeszélés

A történet szomorúan kezdődik: meghalt egy ember. Egy egyszerű, kedves, mindennapi ember, akinek szinte mindenkire jellemző gyengeségei és mindenkire jellemző érdemei voltak.

Koszorút hoztak a kollégák, a hivatal igazgatója pedig feleségével együtt eljött, s mindketten csokrot szorongattak kezükben.

A hivatal koszorúján fehér selyemszalag lengedezett, amelyre fekete betűkkel ezt írták: *«A dicső férfiúnak, a kiváló munkásnak, drága Borisz Fedorovicsunknak. A hivatal».*

Komoran harsogott a fuvószenekar, és pislogva, nedves szemekkel beszélt az igazgató: „Ma kisérjük utolsó útjára a mi drága Borisz Fedorovicsunkat. Nehéz elhinni ezt. Jól ismertük őt. A rendkívüli energiák embere volt, tudta, mi a munka, és oszlopos tagja volt hivatalunknak. Mint munkás szerény, önfeláldozó, tevékeny és becsületes volt, mint magánember barátságos, kedves, kifogástalan. Nem értékeltük őt érdemeihez méltóan, ezért ma különösen súlyosan érezzük elvesztését."

Egy pálmafa mellett, a zenekar közelében lehorgasztott fejjel állt a megboldogult barátja. Keserűen mosolygott, és ezt mondta magában: „Mi értelme van ennek a fecsegésnek? Mindezt akkor kellett volna elmondani róla, amikor még élt, legalább is a halála előtti napon, de ehelyett az utolsó időben is csak folyton idegesítették. Most már nincs értelme az egésznek! Beszélhetnek szegénynek, ő már nem hallja meg..." — Óh — mondta még valaki — ha ez az ember feltámadhatna, hogy mindezt hallja és lássa, azután már nyugodtan meghalhatna...

Ebben a pillanatban csoda történt: Borisz Fedorovics életre kelt. Életre kelt, kilépett a koporsóból és így szólt: „Ha hiszitek, ha nem, egy órára visszatérem az életbe, mert látni akarom, mi történik itt." Persze, a virágcsokrokat mindnyájan azonnal átnyujtották neki:. „Borisz Fedorovics, parancsoljon, fogadja el, szeretnénk, ha örömet szereznénk vele." — Köszönöm, köszönöm, kedves elvtársak, megható. Elsőízben... Soha senki se ajándékozott még nekem virágocskákat. Minek köszönhetem a figyelmességet?

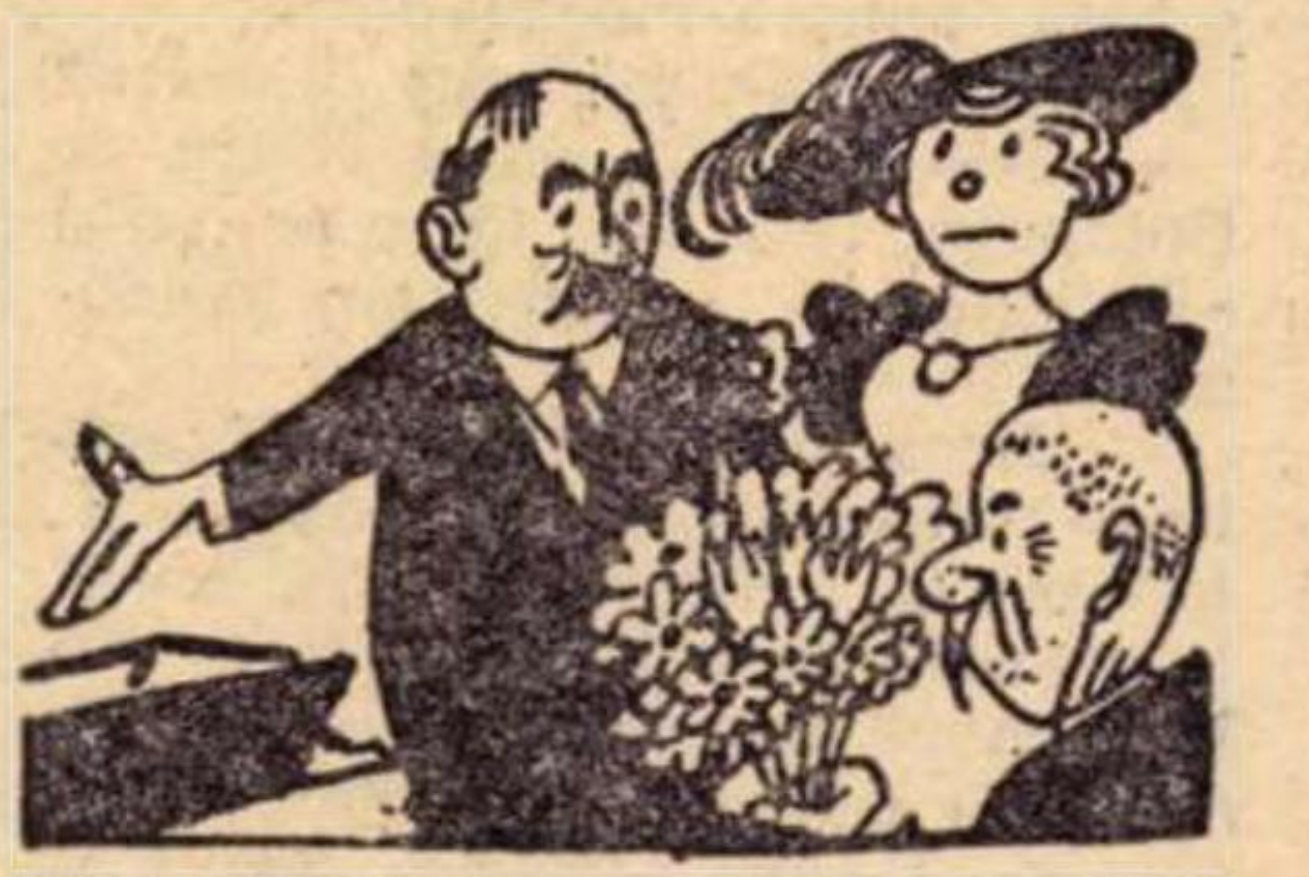

Ekkor hozzálépett az igazgató, rápillantott a gyászszalag feliratára és megszólalt:

— Hogy minek, Borisz Fedorovics? Ön dicső férfiú, kiváló munkás.

— Dehát akkor miért szapult, szidott még az elmult héten is? — kérdezte az életrekelt elhúnyt.

— Nos, hogyis mondjam.. valóban, önnek vannak hibái, de emellett tud dolgozni, és rendkívüli energiái vannak. Oszlopos tagja a hivatalunknak. Önfeláldozó munkája mindenki előtt ismert. Véleményem szerint nem értékeltük kellőképpen önt, ön... olyan szerény.

— Mindenki kapott kórházi beutalást — folytatta az életrekelt — de engem elutasítottak, soha észre se vettek a szerénységem miatt...

— Kartársak! Ez még jóvátehető! Hová akar menni Borisz Fedorovics? Tengerre, hegyi levegőre vagy gyógyfürdőbe?

— Talán legjobb lenne a gyógyfürdő!

— Parancsoljon, adunk két beutalást, utazzék el a kedves feleségével. Önnek pihennie kell...

— Köszönöm, igazgató elvtárs, jól esik, hogy értékelik is az embert, hogy a hibákon kívül, amelyekről valóban állandóan kell beszélni, rámutatnak az ember pozitív tulajdonságaira is. Ez növeli az életkedvet...

A zenekar rázendített, a trombiták egy ismert keringőt harsogtak. Az igazgatóhelyettes felkiáltott:

— Éljen Borisz Fedorovics!

Ebben a pillanatban ütött a toronyóra. Az egy óra pontosan letelt... És Borisz Fedorovics nem halt meg. A figyelmesség, a tapintat, a gondoskodás és az emberi bánásmód meggyógyította a szívét, megnyugtatta az idegeit, visszaadta az életét.

Kissé fantasztikus ez a történet, de úgy tűnik, megmutatja az utat, hogyan lehetne meghosszabbítani az emberi életet.

(Fordította: Csanádi Ákos)

---

* Vlagyimir Poljakov népszerű szovjet humorista, a nálunk is nagy sikerrel játszott „2:0 a javunkra" című bábkomédia szerzője

---

KASSO-VAJDA:

A debreceni ÁLLAMI ÁRUHÁZBAN

Ez az áruház olyan — gondoltuk — mint a mesebeli királyfi. Bizonyosan többemelet magas, tágas, napfényes, hatalmas, különben nem lett volna első az összes áruházak versenyében. Látogatásunk előtt azonban úgylátszik egy vasorrú kartársnő elvarázsolta ezt a gyönyörű áruház-királyfit és csúf béka lett belőle. (A debreceniek szerint mindig is sötét, zsúfolt, keskeny béka volt.) Az eladók azonban nem törődtek a nehézségekkel. Reggelente olyan volt az áruház képe, mint Budapesten vasárnap este a totozók előtt. A kifüggesztett táblán az ország összes áruházainak aznapi eredményét olvashatták. „Hűha, az Úttörő megint ugrott egyet. . Juj, ez a Divatcsarnok... Ördög vigye. Szolnok is erősít..." Ilyenfajta izgatott kitörések hangzottak el, aztán a csapat Somogyi igazgató-csapatkapitány vezetésével a nyolcadik helyről előrelendült és győzött.

Most már csak egy kivánságunk van: jöjjön végre az a kedves, és egyben illetékes egyén, aki hajlandó megcsókolni a csúf „békát", hogy ezzel világszép, napfényes, kétemeletes „királyfivá" változzék.

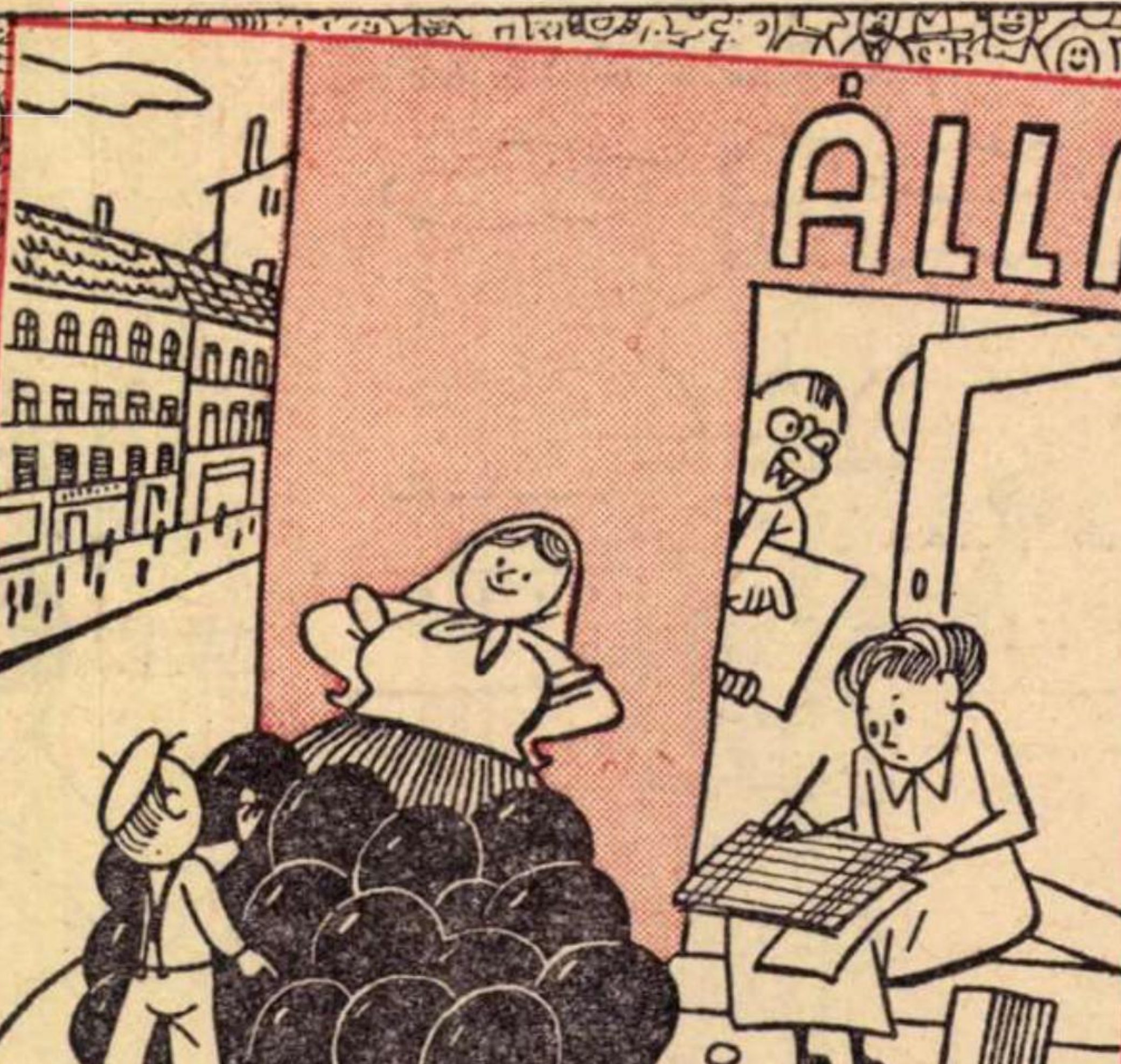

ZSÚFOLTAK AZ IRODÁK IS

Irodafőnök: Klárika... azért, mert a maga iróasztala ez a lépcső, nem kell lekönyvelnie ennek a maszek kofanéninek a dinyeforgalmát is.

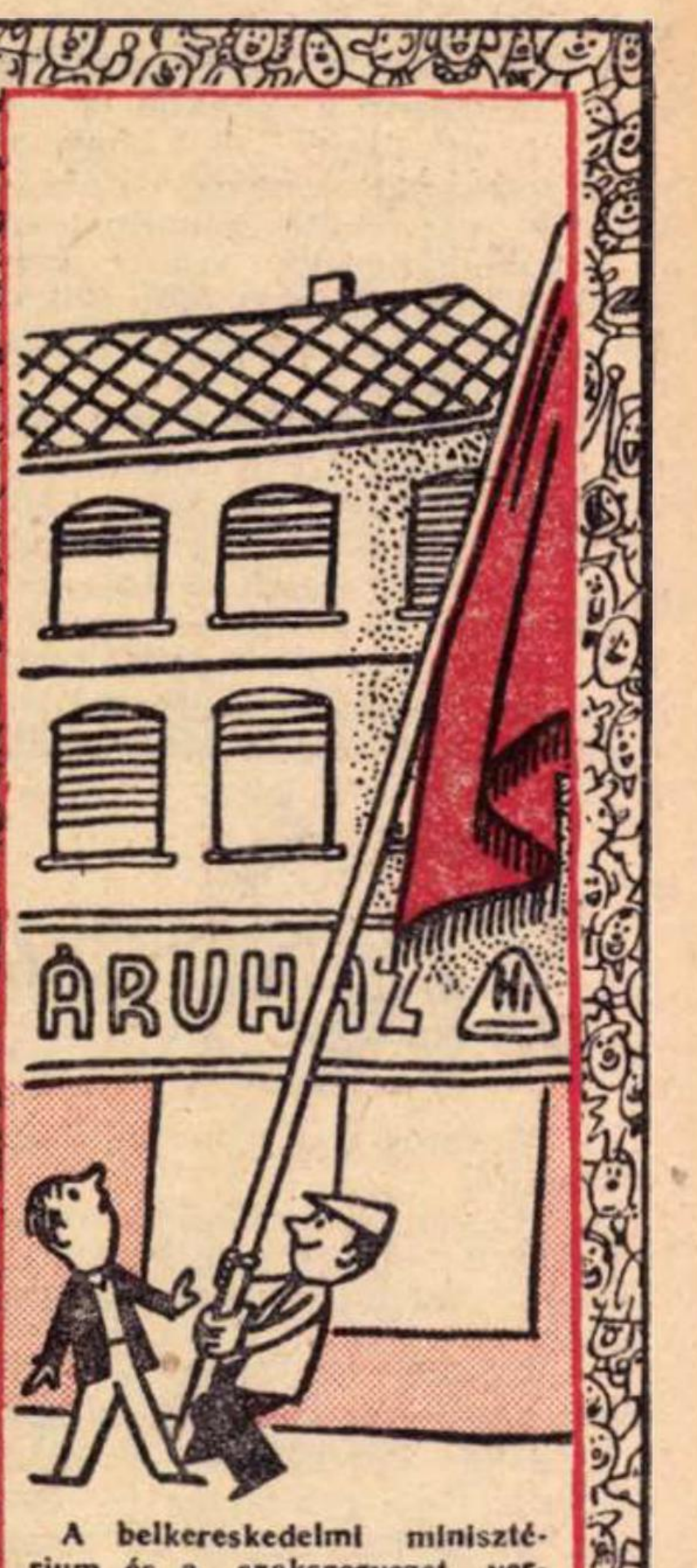

A belkereskedelmi minisztérium és a szakszervezet versenyzászlóját nem a Debreceni Áruház méreteire készitették. Most azon törik a fejüket; vajjon a zászló túl nagy-e, vagy az áruház kicsi.

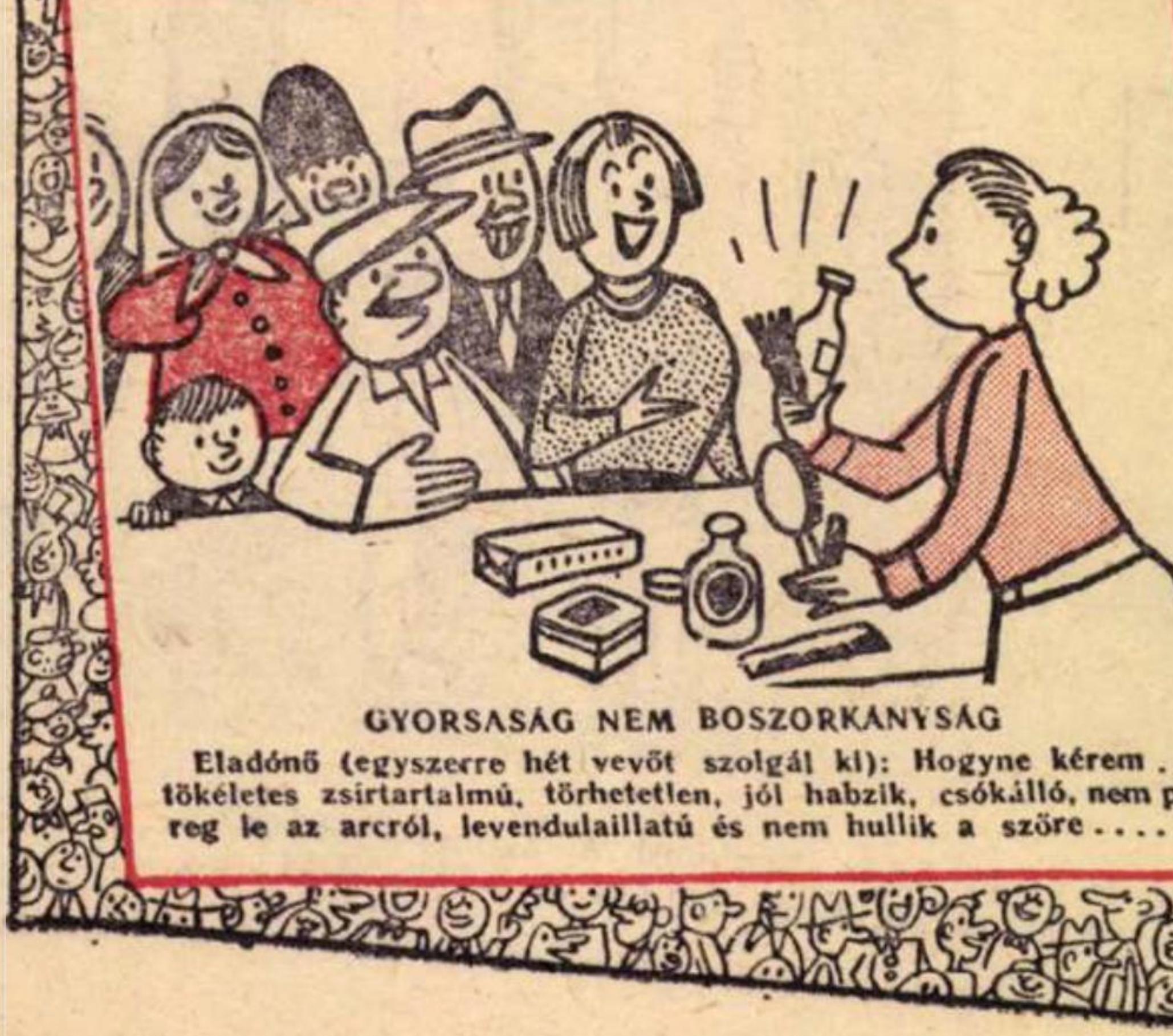

GYORSASÁG NEM BOSZORKÁNYSÁG

Eladónő (egyszerre hét vevőt szolgál ki): Hogyne kérem... tökéletes zsírtartalmú, törhetetlen, jól habzik, csókálló, nem pereg le az arcról, levendulaillatú és nem hullik a szőre....

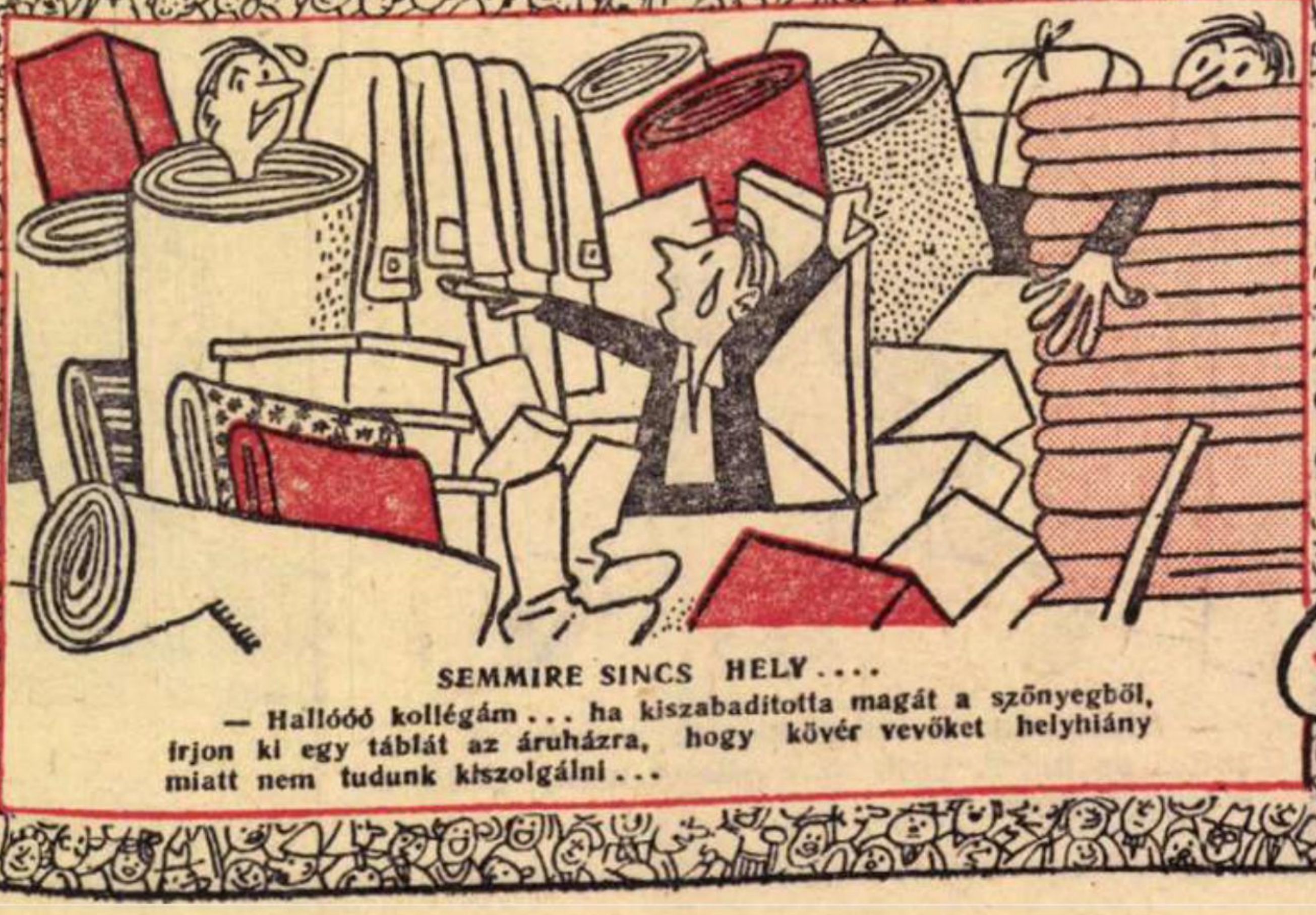

SEMMIRE SINCS HELY....

— Hallóóó kollégám... ha kiszabadította magát a szőnyegből, írjon ki egy táblát az áruházra, hogy kövér vevőket helyhiány miatt nem tudunk kiszolgálni...

Ökörpálinka

Suba Gáspár és Csontos Péter három napja ugyancsak belelépett a kutyanyálba. Ugy esett, hogy a termelőszövetkezet pénztárnoka háromszáz forintot olvasott le a kezükbe előlegképpen. A két magyar csak éppen összehajtogatta a ropogós tizeseket, s már lódult is ki az irodából. Felkaptak a biciklire s úgy elfüstöltek az országúton, hogy még járó nyomukat se látta senki.

Subáné pedig három napon keresztül nem győzte kapkodni a fejét a különböző hírekre. Első este azt jelentették, hogy a szövetkezet kocsmájában „lehúztak" egy-egy félliter pálinkát. De nemhogy ellágyultak volna, hanem valami nagyon peckesen vették, és megindultak Kasza Panna háza felé, ahol köztudomás szerint olyan [illegible]cnemszagulta bort engedtek a butikákból. A második este azt hozta az igazlátó, hogy még jobban bírják, mint az első nap A harmadik napon már a hírhozó is megsokallotta.

— Subáné! Ha van esze, ugyan menjen el a kocsmába azér az emberér!

— Fusson ki ez a két látó szemem, hacsak egyet is lépek utána. Azt se bánom, ha az eszit eltántolja Csak a gyerekek előtt szégyellem A fiúnk már legénysorban, a lányomnak már a kézfogója is megvolt. Haj, de nagy szégyen Nehézség való családos embernek, nem az ilyen hajcihő Ennek a Gáspárnak meg éppen nem való az ital. Mert ha egyszer beleölti a nyelvit, dehogy tudja, hogy merre van az elég Ha megszomjazik, a béle úristenit, húzzon egy vödör friss vizet Ökörpálinkát igyon pukkadásig Attól el nem megy a józan esze.

A termelőszövetkezet elnöke lihegett be az ajtón Az öreg Csőke nagyon nyugodt természetű ember volt mindig, s nem csekély dolognak kellett lenni, ami kiverte tempós járásából.

— Gáspár? Mégse került elő? — tekintett körül a lakásban.

— Még járja a bolondját.

— Pedig nagy baj van! A Csákó ellik. De senkit nem enged magához! Ugy magához szoktatta Gáspár azt a jószágot Sokan próbáltuk. Hasztalan. Még a doktort is falhoz kente, úgy hogy két foga ki is mozgósodott. Nagy szégyen lesz abból, ha a svájcer megdöglik!

Subáné a vállára csapta a nagykendőt és sietve porzott utána.

Még el se fordultak a sarkon, amikor a falu felől bizonytalan lépésekkel, egymást támogatva ballagott a két tilosbanjáró. A részeg ember módján dünnyögtek, dúdoltak. Óvatosan lépték át a küszöböt.

— Itthon vagyok, kedves jó vilojavirágom! — motyogta vigyorogva Suba Gáspár, amikor megnyitotta a szoba ajtaját. — Látod, te részeg disznó, ilyen jó szívvel várnak engem haza!

— Látom — csuklott egy nagyot Csontos Péter, s levágta magát az egyik székre, s már fújta is a nótáját.

„Kertek alatt dógoznak az ácsok..."

Gáspár is hamar belekapott, s egy jó fertályra már annyira benne voltak megint a hoppáréban, hogy majd felvetették a házat.

Subáné pedig szomorúan, a szégyentől égő arccal jött vissza a csoportból, mert úgy látszott, hogy a Csákó csakugyan nem bír megelleni.

Már messziről megcsapta a fülét az ordítozás. Erre aztán már nem tehetett egyebet, sarokra kivágta az ajtót.

— Meggyüttem, aranyos csillagom! — próbált kedveskedni Suba Gáspár.

— Meg ne állj előttem, te föld terhe! Térj eszedre!

— Csak azt mondd meg, melyik a nótád! Hagy dalolom el! — s anélkül, hogy megkapta volna a feleletet, belefogott a nótába.

„Eldűlt a kerítés, fel kén támasztani..."

Az asszony arcát pirosra festette az indulat.

— Ember, térj már eszedre! A végit járja a Csákó!

„Elesett a papszakácsné, fel kén állítani."

— Nem érted? Tán azóta már meg is döglött az a gyönyörű jószág.

Suba Gáspár torkán akadt a nóta. Tán egy perc is beletelt abba, hogy maga elé bámult. Aztán megrázta magát, végigsimította a homlokát.

— Haj, de nagyon semmirevaló ember vagyok én! — s amennyire erejéből kitelt, kitámolygott az ajtón.

A csoporttagok úgy álltak az istálló előtt tehetetlenül, a nyugtalanságtól eltörődve, hogy észre sem vették Suba Gáspárt, ahogyan belódult az ajtón. Egyenesen odavágódott a Csákóhoz, megveregette a sokat szenvedett jószág hátát.

— No! Mit tátjátok a szátokat! Hijjátok a doktort. Nem köll ettől a drága jószágtól félni!

A borjúnak farfekvése volt, s bizony nemcsak a doktort, de néhány markosabb csoporttagot is megizzasztott, mire odakerült az anyja alá. Suba Gáspár egész idő alatt a Csákó fejénél állt. Ugy beszélt hozzá, mintha a jószág megértette volna a szavát. Csak akkor jött ki az istállóból, amikor a tehén már fel is nyalta a borjút.

A tagok még mindig az udvaron álltak. Rosszalóan nézték az önmagáról megfelejtkezett embert.

Az elnök vagy háromszor nekikészült, hogy jól megpirítsa Gáspárt, de mindig újra csak annyi lett belőle, hogy nyelt egy nagyot.

Utóbb is Suba Gáspárnak jött meg a hangja.

— Hát, halljátok-e, velem is megtörtént egyszer. Azt hiszem, mióta benn vagyok a csoportban, senkinek nem lehetett rám panasza. Hát fogadom, hogy eztán se lesz. Ugyan sose lesz!

Csontos Péter támolygott oda hozzá.

— Ugy gondolod, Gáspár, hogy többet sose mulatunk ilyen nagyon kedvünkre? Se borral, se sörrel, se pálinkával?

Subáné lépett közelebb.

— Ha megszomjaztok, ott a vizeskancsó! Ökörpálinka való tinéktek!

Suba Gáspár elmosolyogta magát.

— Igazad van, kedves! Majd eztán vizet iszok!

— Egy tehen miatt? — kapta fel a fejét Csontos Péter.

— Hát majdnem! — simította végig a homlokát Suba Gáspár. — Akár hiszitek, akár nem, nékem a Csákó mondott valamit, amikor a fejénél álltam. Rámnézett azzal az okos kék szemivel, osztán azt mondta, hogy Suba Gáspár, én már elég nagy marha vagyok, de te még nálam is nagyobb, amikor megiszod az eszedet,

Rossi Károly

A bírálat elfojtásáról

Előrelátó ember

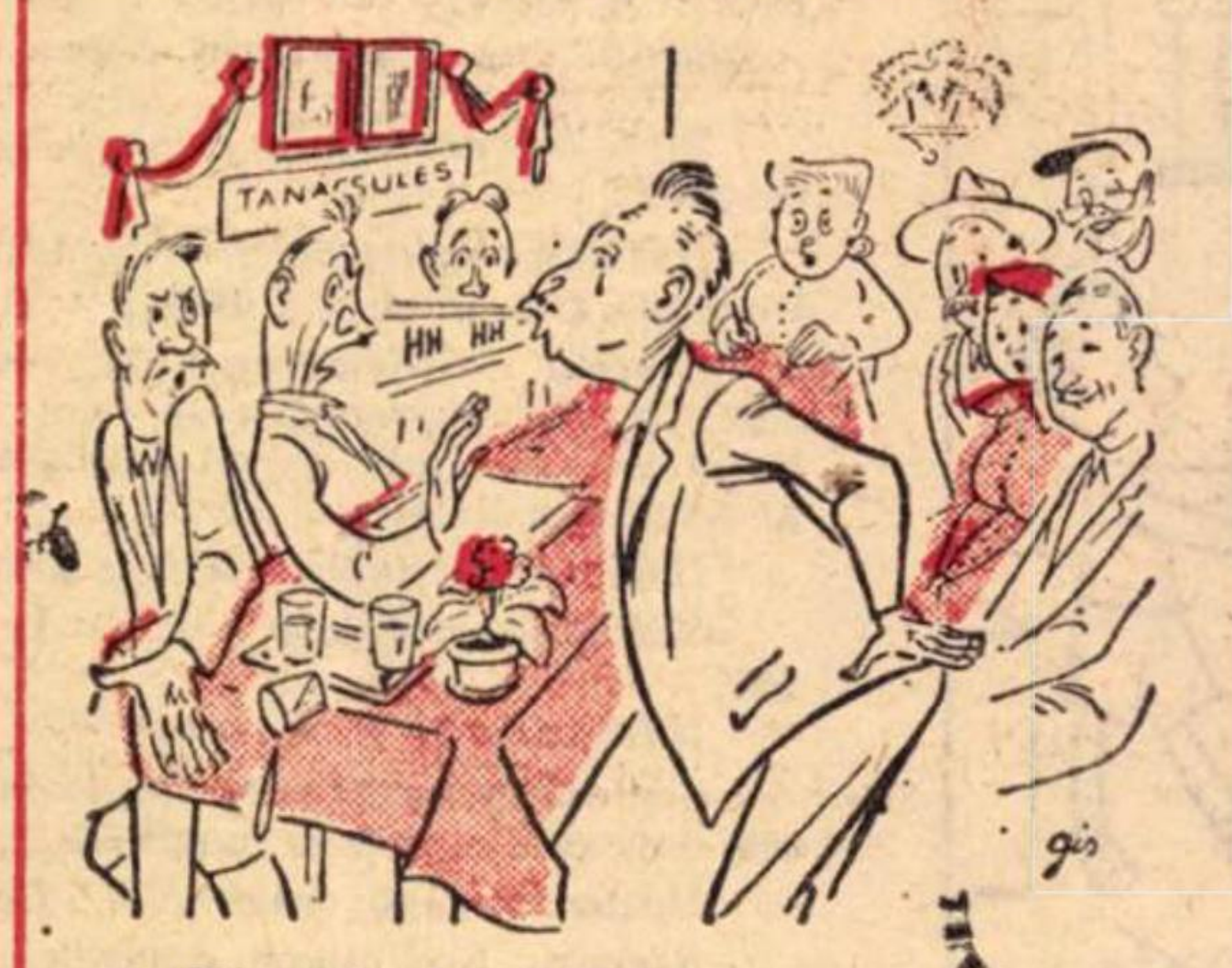

— Hé, miért lehel ránk?
— Meg akarom bírálni a tanácsot, ne mondhassák majd rám, hogy részeg vagyok...

Mi történik az asztal alatt?

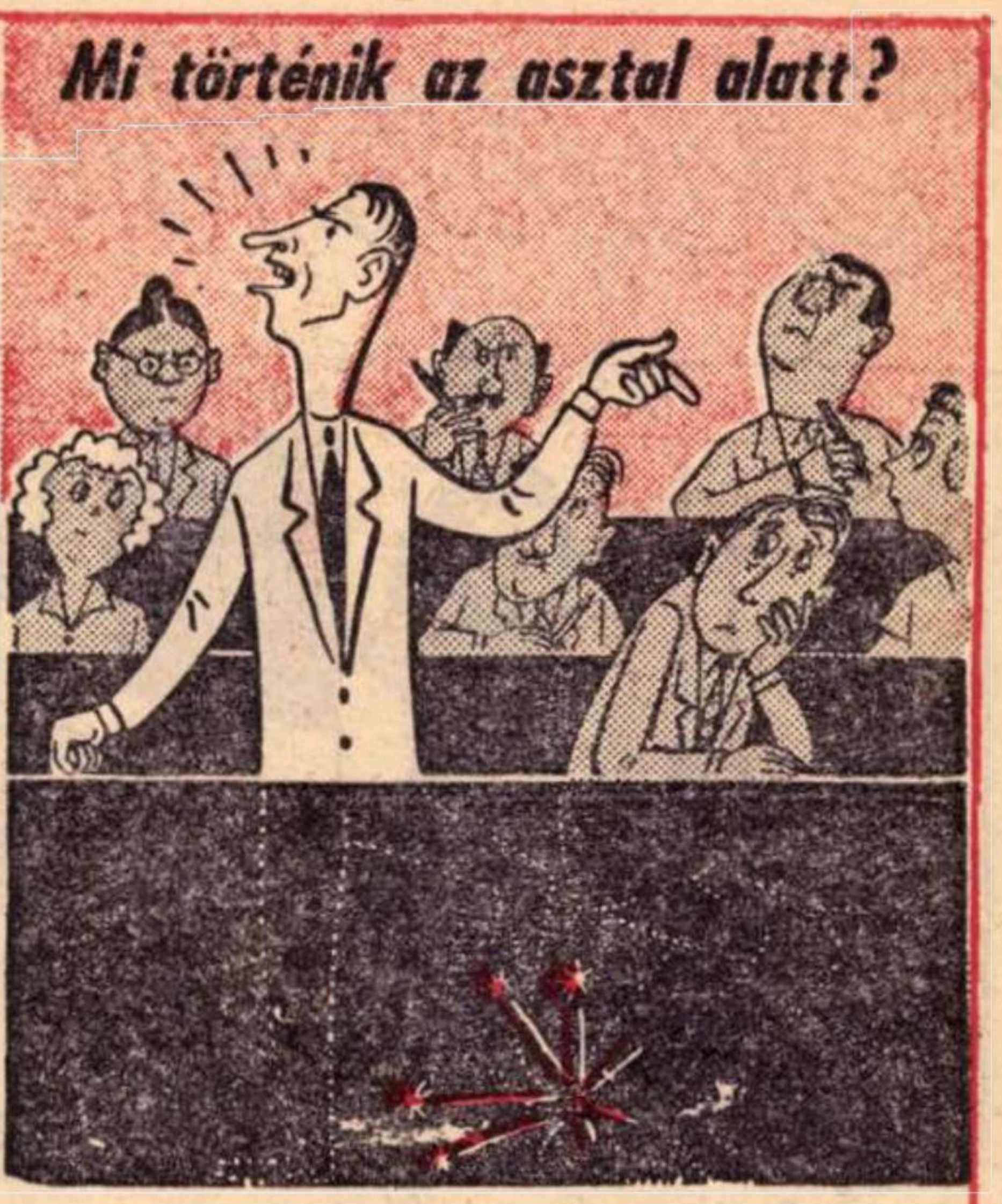

— Csak bíráljanak bátran az elvtársak! Lám, a Kovács kartárs is megmondta rólam őszintén a véleményét és láthatják, hogy semmi baja nem történik...

Egy ember és ami még benne lakik...

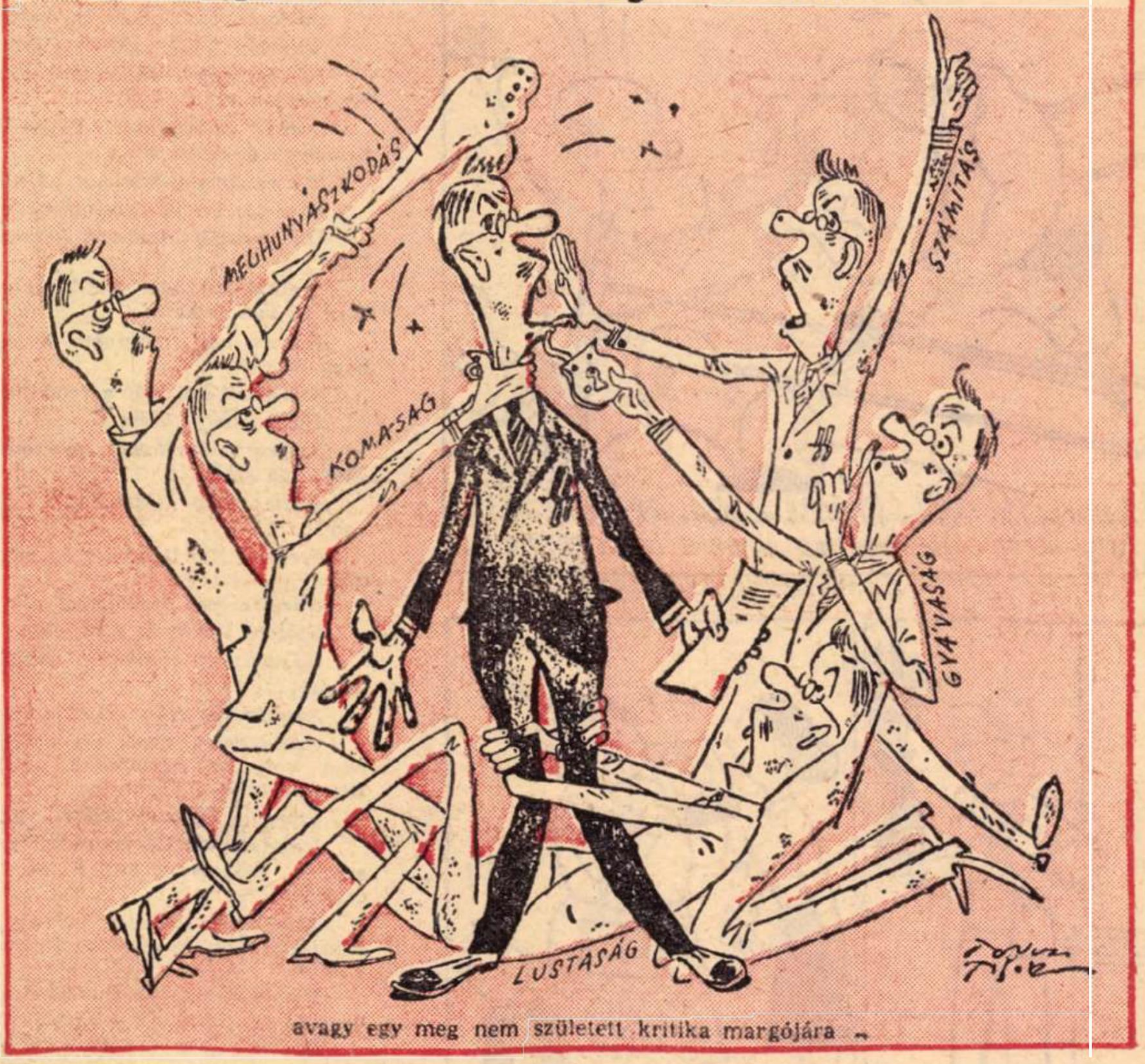

avagy egy meg nem született kritika margójára

Azért a vendég sem angyal

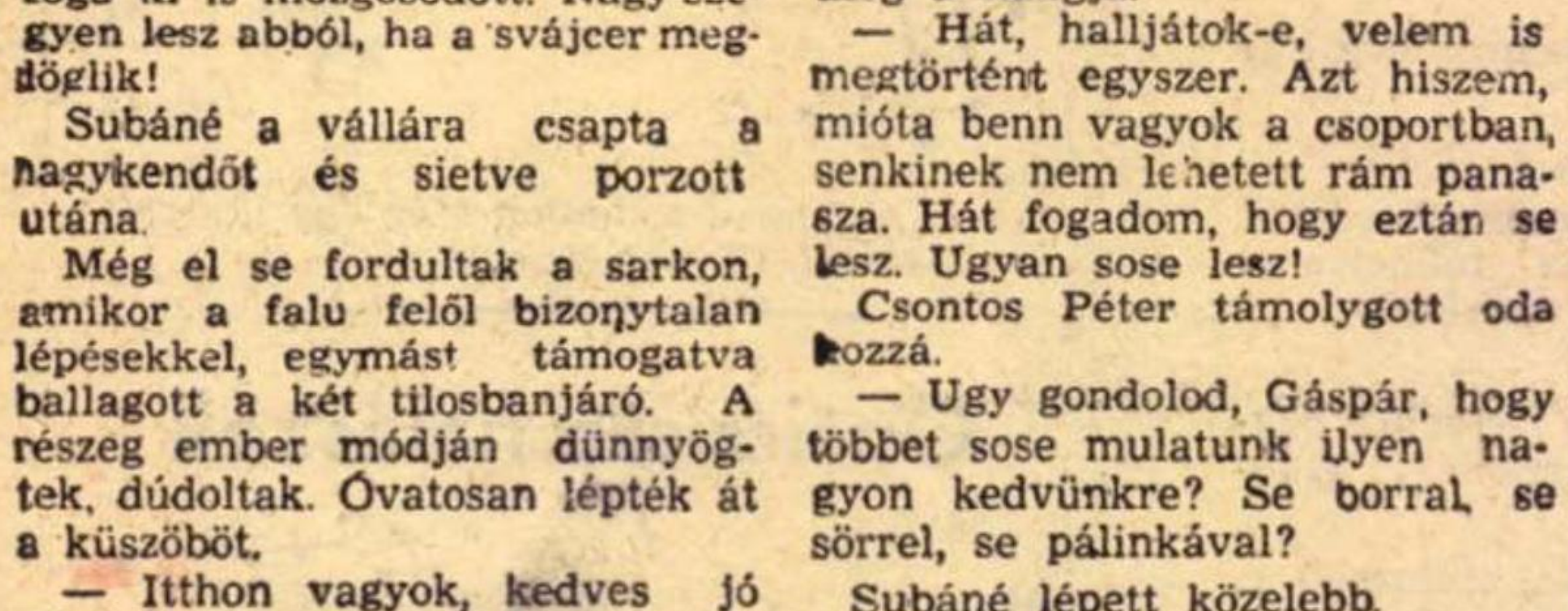

— Pincér! Görbe a lyuk a makarónin... Kérem a panaszkönyvet!

Változnak az idők

Kesselring, volt náci tábornok egy gyülésen így kezdte beszédét: „A történelem legveszedelmesebb háborús bünösével álltok szemben!"

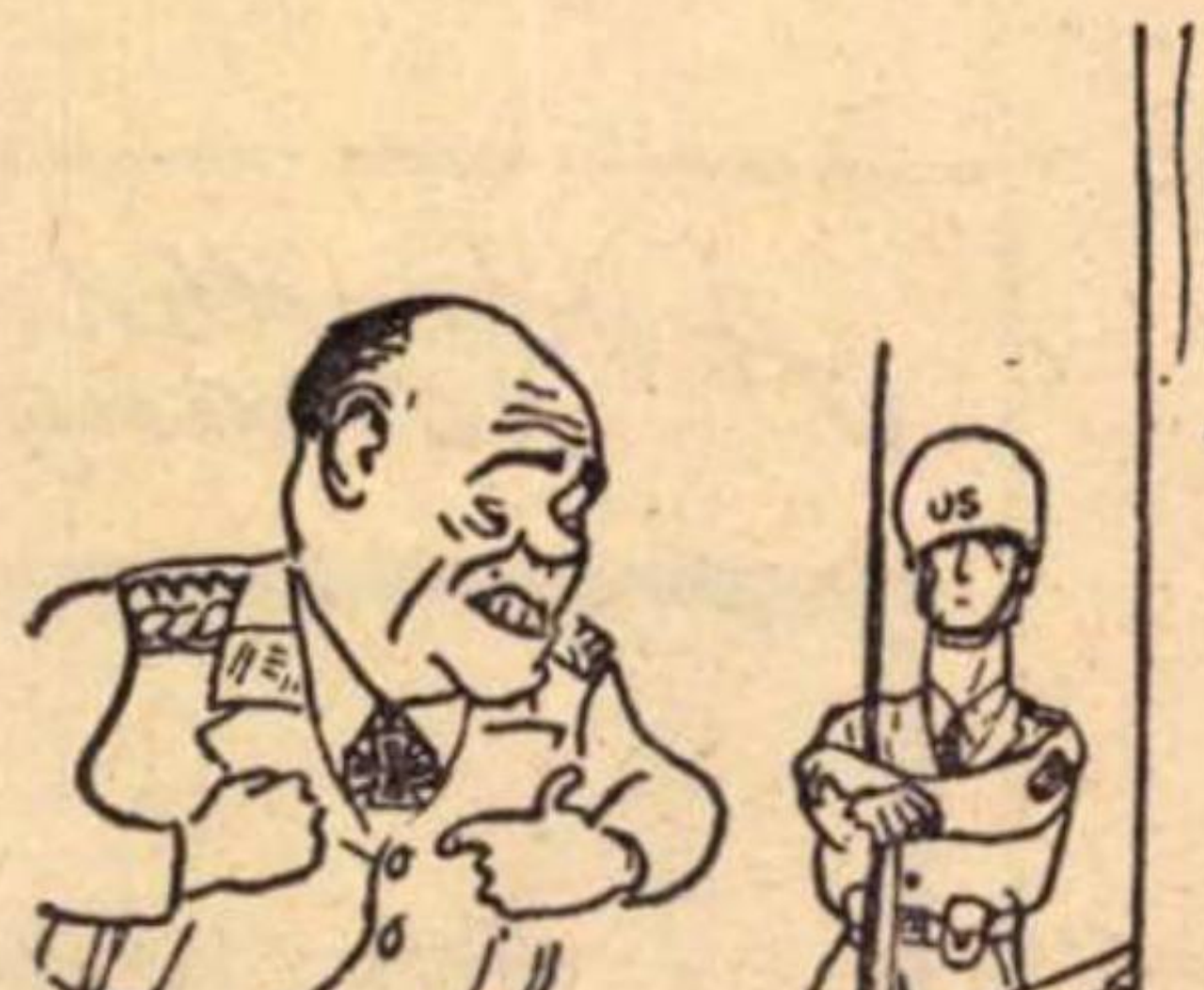

— Biró urak, én háborús bűnös vagyok?

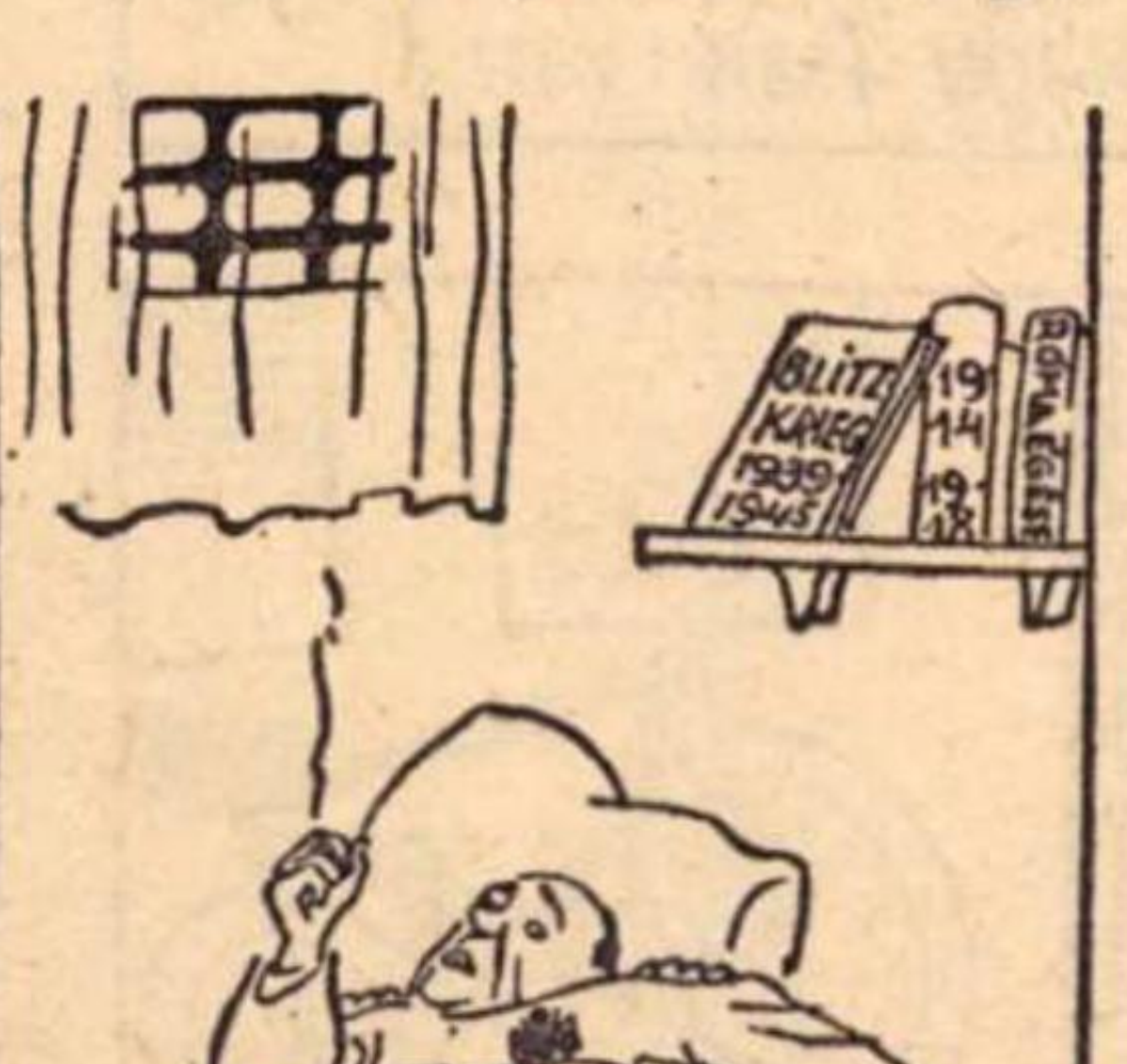

Én háborús bűnös vagyok?!

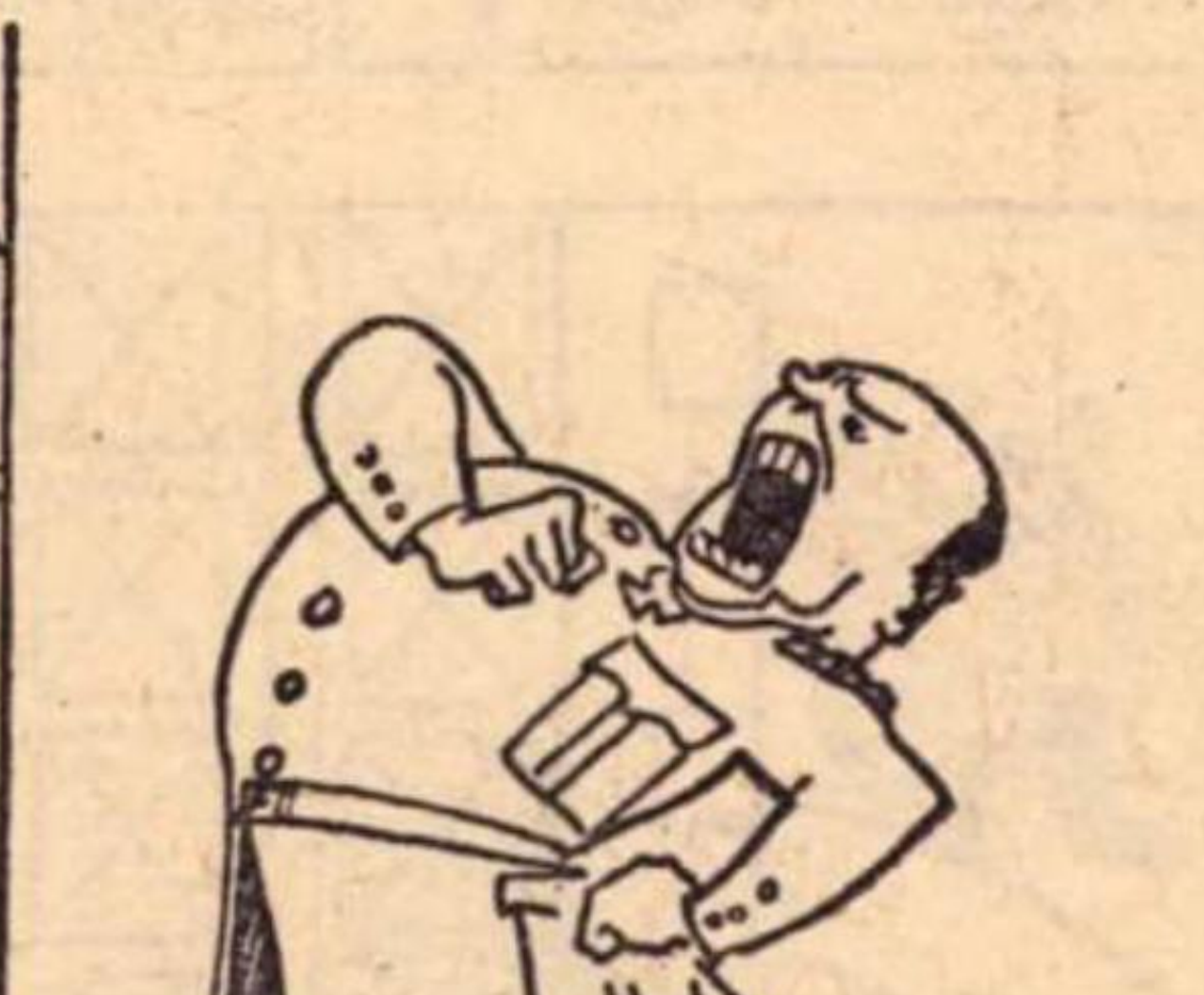

— Én háborús bűnös vagyok!

KASSO: Rajzos Híradó

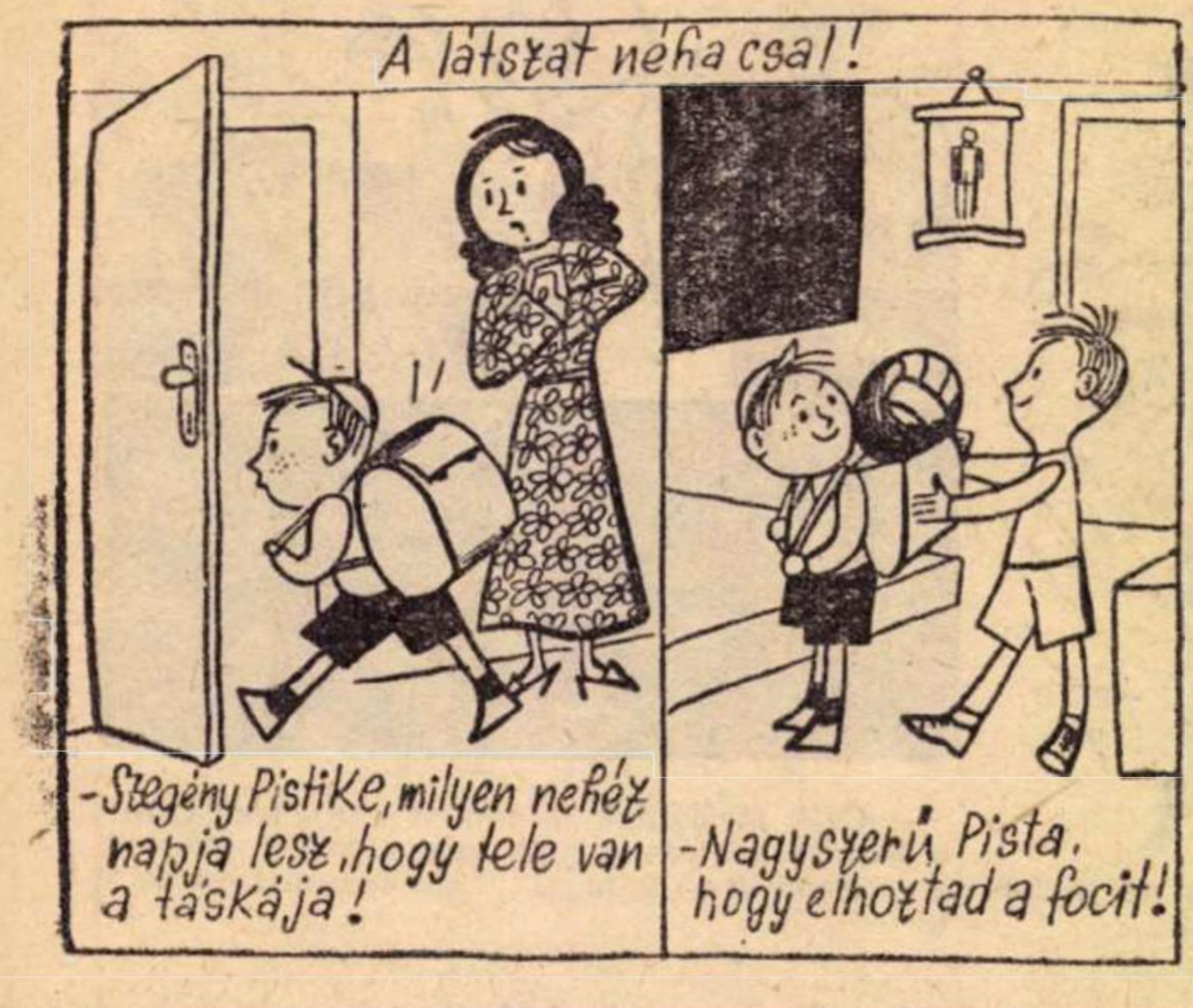
A látszat néha csal!
-Szegény Pistike, milyen nehéz napja lesz, hogy tele van a táskája!
-Nagyszerű, Pista, hogy elhoztad a focit!

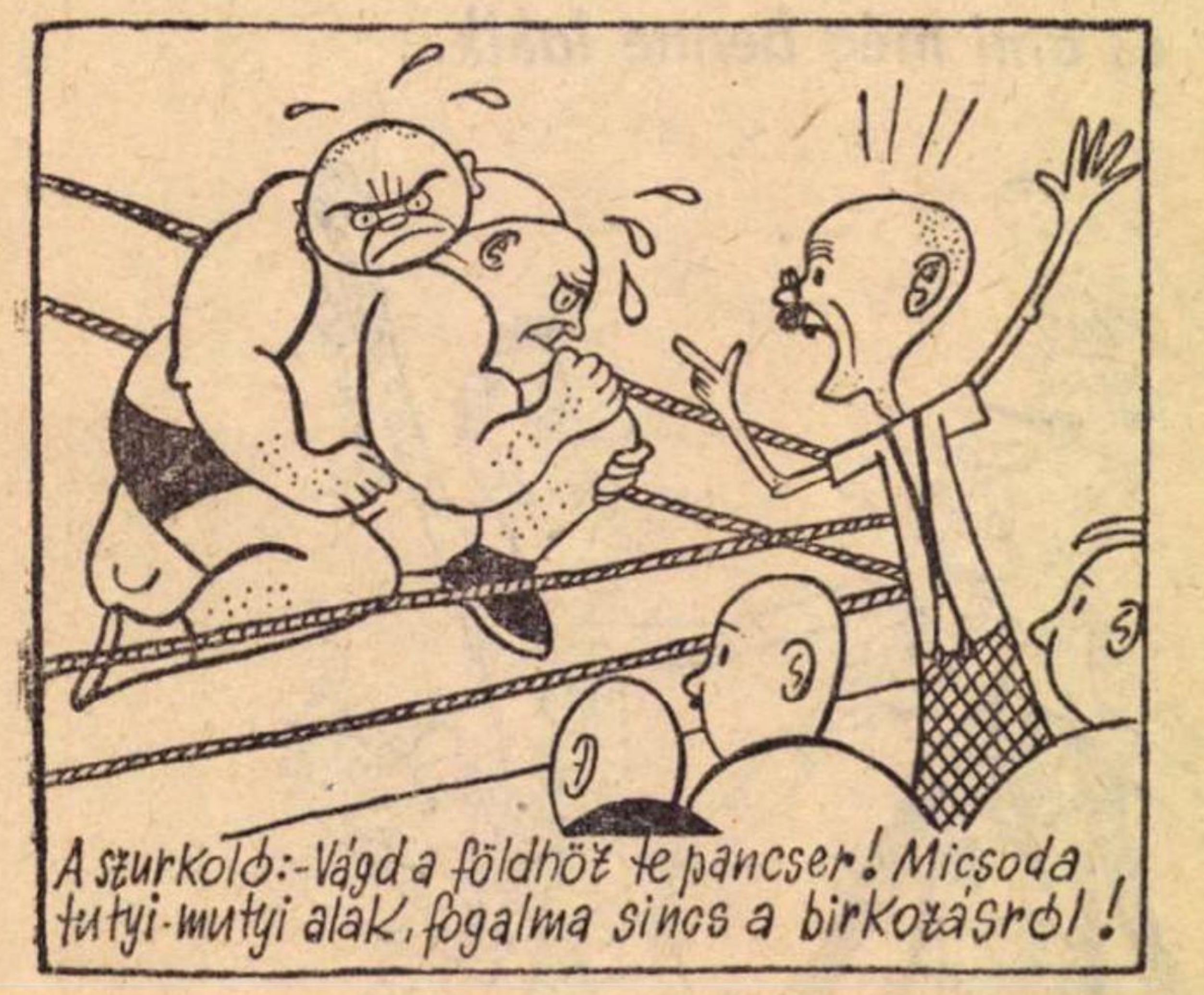
A szurkoló: -Vágd a földhöz te pancser! Micsoda tutyi-mutyi alak, fogalma sincs a birkozásról!

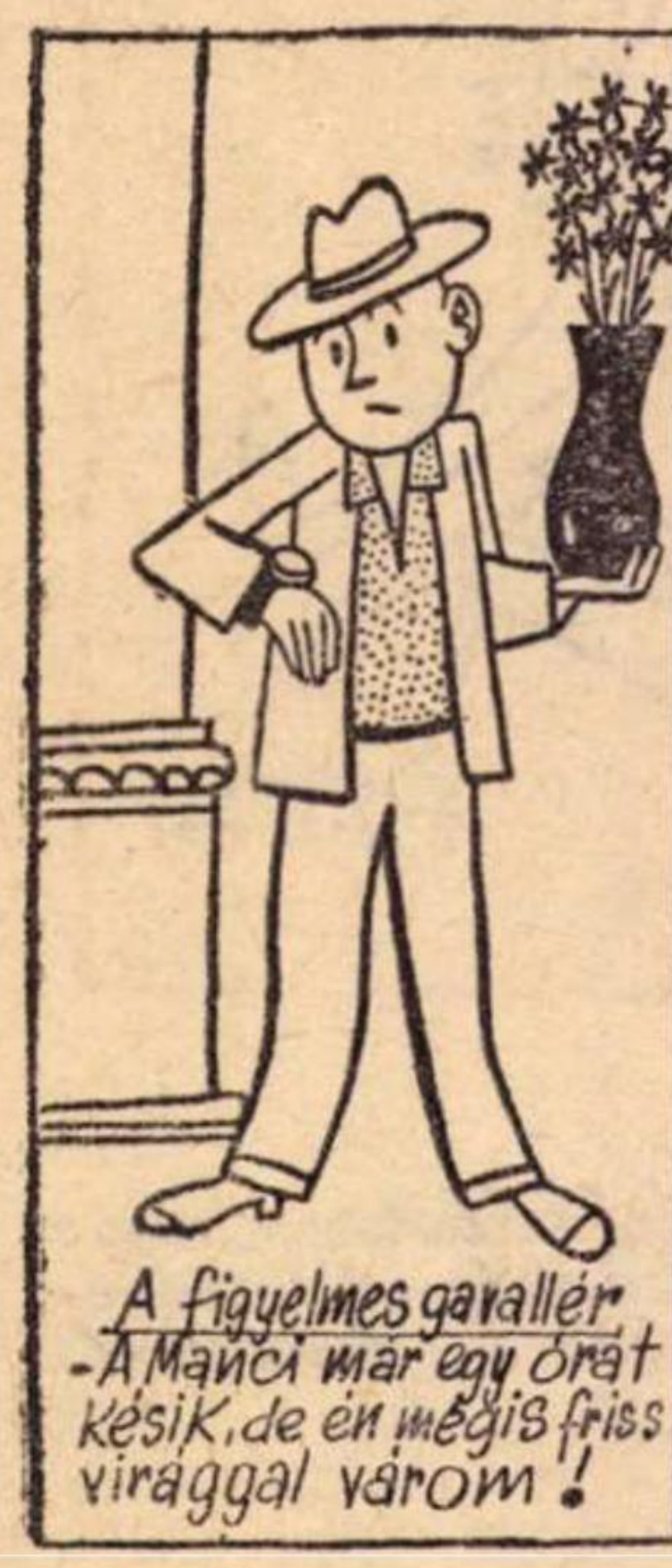
A figyelmes gavallér
-A Manci már egy órát késik, de én mégis friss virággal várom!

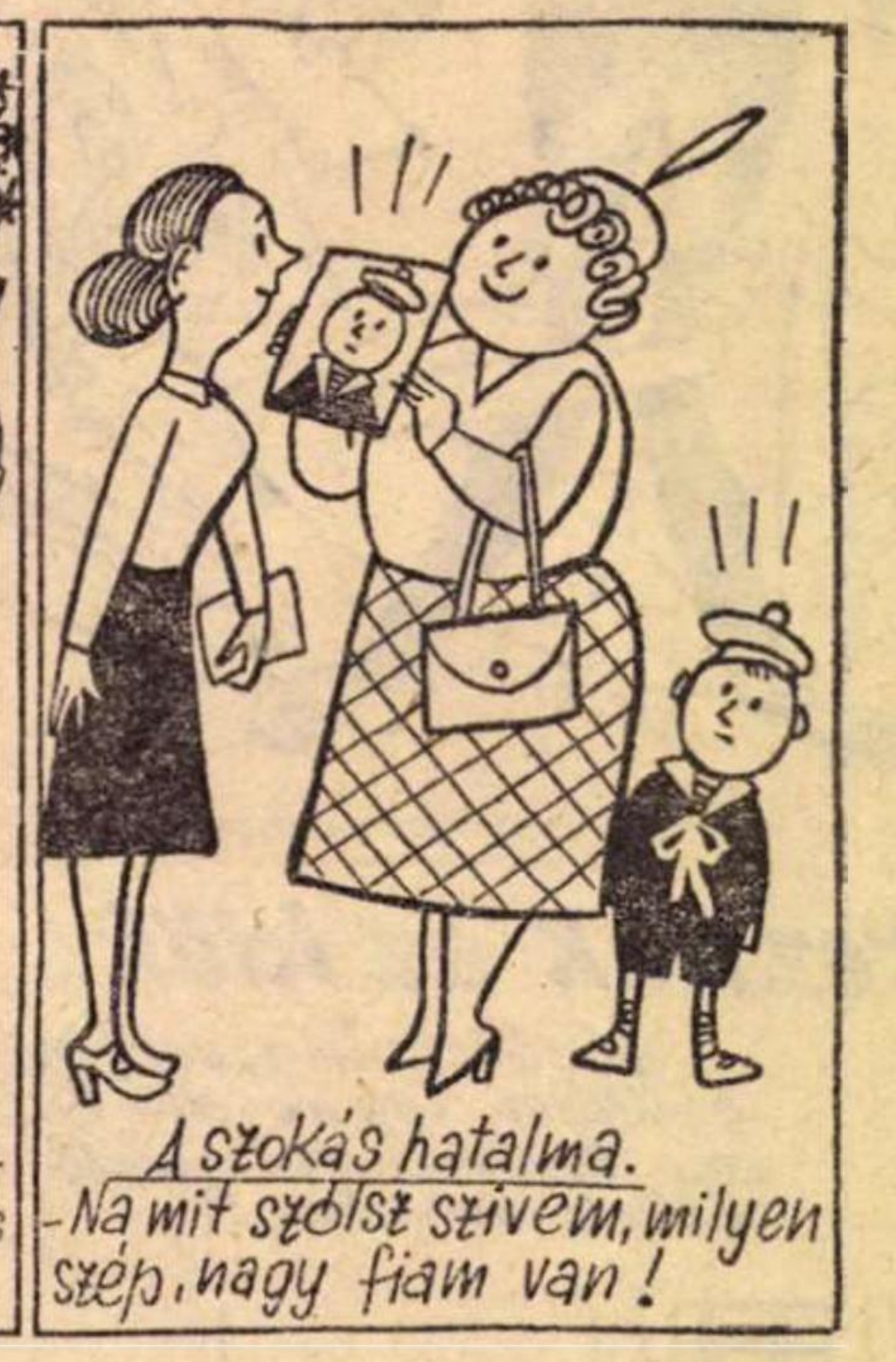
A szokás hatalma.
-Na mit szólsz szívem, milyen szép, nagy fiam van!

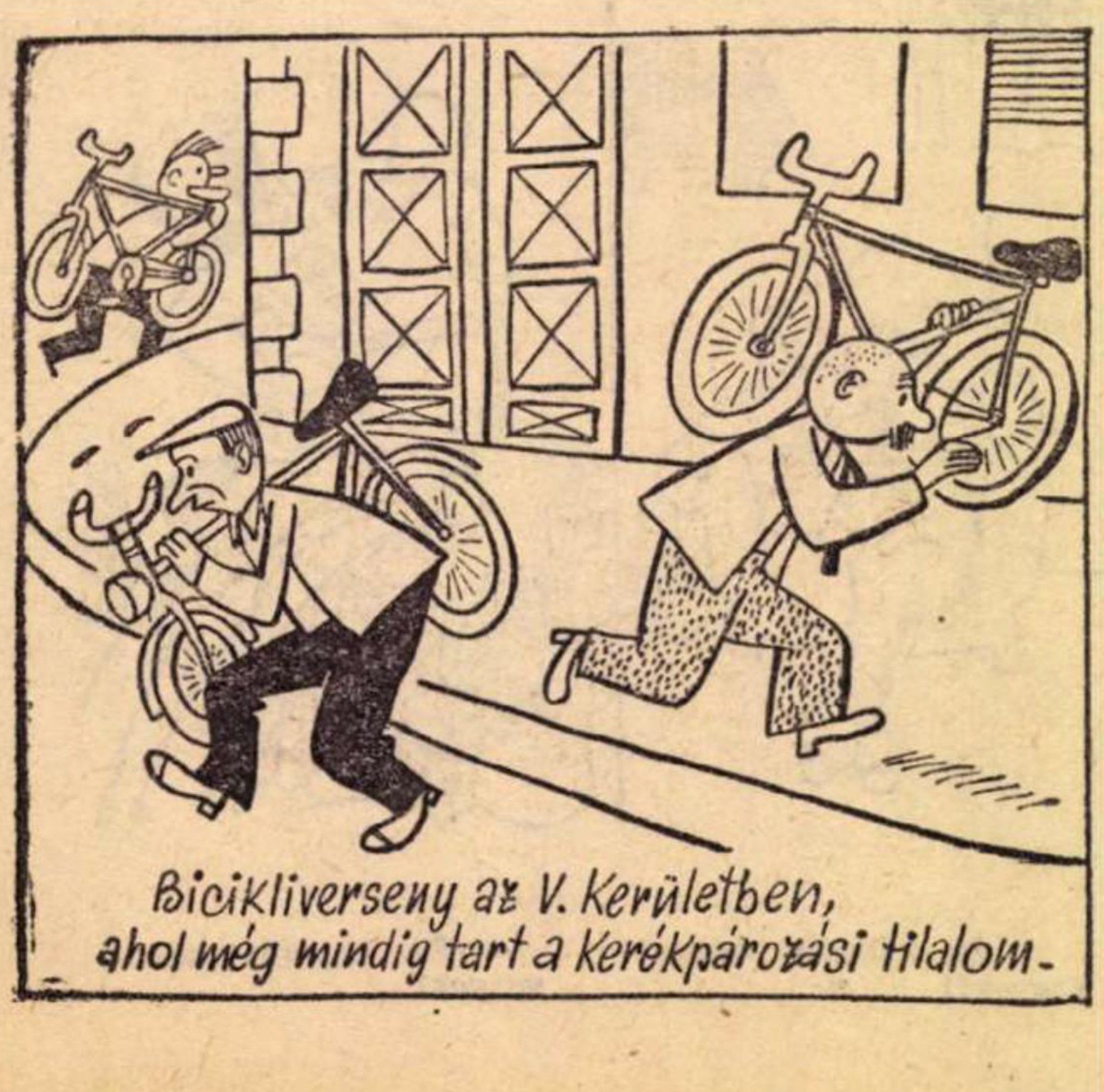
Bicikliverseny az V. Kerületben, ahol még mindig tart a Kerékpározási tilalom-

Ludas Matyi Színpada
Mindjárt más!
—Villámtréfa—

(Szereplők: A Szerelő és a Háziasszony. Szín: lakás. A szerelő — vállán a szerszámosláda — egyedül van a színen és éppen indul kifelé.)

Szerelő (harsányan): Szabadság elvtársnő! Én megyek!

Háziasszony (ijedten beszalad): Hova megy? Elmegy? Hiszen még folyik a víz!

Szerelő (közömbösen): Ja, elvtársnő, a csőrepedés az csőrepedés és nem mákostészta... Majd holnap újult erővel folytatom a termelést az adott körülmények között...

Háziasszony (könyörögve): Elvtársam!

Szerelő (széttárja a karját): Lejárt a munkaidő!

Háziasszony: Kartársam!

Szerelő (panaszkodva folytatja): A szövetkezeti dolgozónak is van magánélete, nemde?

Háziasszony (gyorsan): De! De... de...

Szerelő: No, akkor megyek... Szövetkezeti üdvözlettel! *(Indul kifelé.)*

Háziasszony (utána megy): Kérem szépen...

Szerelő (emelt hangon): Én is megérdemlek egy kis pihenést. Ezt bizonyára az elvtársnő is tudja, van annyira fejlett. Ha egyszer letelt az idő, akkor letelt...

Háziasszony: Tudom én, kérem...

Szerelő: Nohát akkor előre! *(Indul.)*

Háziasszony (belekapaszkodik a karjába): Ne menjen el...

Szerelő (kimérten): Fejezzük be az egyéni beszélgetést, elvtársnő...

Háziasszony (kérlelve): Legyen tekintettel...

Szerelő: Én is csak ember vagyok, kérem!

Háziasszony (összetett kezekkel): Értse meg, hogy...

Szerelő (sértődötten): Nem vagyok gép! Nekem is van lelkem!

Háziasszony (majdnem sírva): Mondtam én, hogy nincs?

Szerelő: Vége már a feudálizmusnak, kérem!

Háziasszony (bólint).

Szerelő: Elvtársnő, gyakoroljon önkritikát! Nincs igazam?

Háziasszony (fáradtan): Teljesen igaza van...

Szerelő: Nohát, akkor én megyek... Szabadság!

Háziasszony: Szabadság!

Szerelő (indul az ajtó felé).

Háziasszony (halkan): Elvtársam! Még egy kérdést...

Szerelő (unottan visszafordítja a fejét).

Háziasszony: Csak azt akarom megkérdezni, nem volt az elvtársnak valaha műhelye a Rezeda-utcában?

Szerelő: Volt, elvtársnő, volt!

Háziasszony: Hiszen akkor mi ismerjük egymást... Sokszor jártam a műhelyében... Buncsák elvtárs, ugye?

Szerelő (visszajön): Az vagyok, elvtársnő... Buncsák Kálmán vízvezetékszerelő... Csókolom a kezét!

Háziasszony: Jaj, Buncsák úr, az isten szerelmére...

Szerelő: Csak nincs valami baj?

Háziasszony: Buncsák úr, meghálálom, csinálja meg azt a vacak vízvezetéket! Ugye megcsinálja, Buncsák úr?

Szerelő (leveszi a szerszámosládát a válláról): Hát persze, hogy megcsinálom, drága nagyságos asszony... Miért nem szólt?

(Gyors függöny)

Mikes György

Ilyen is van kérem!

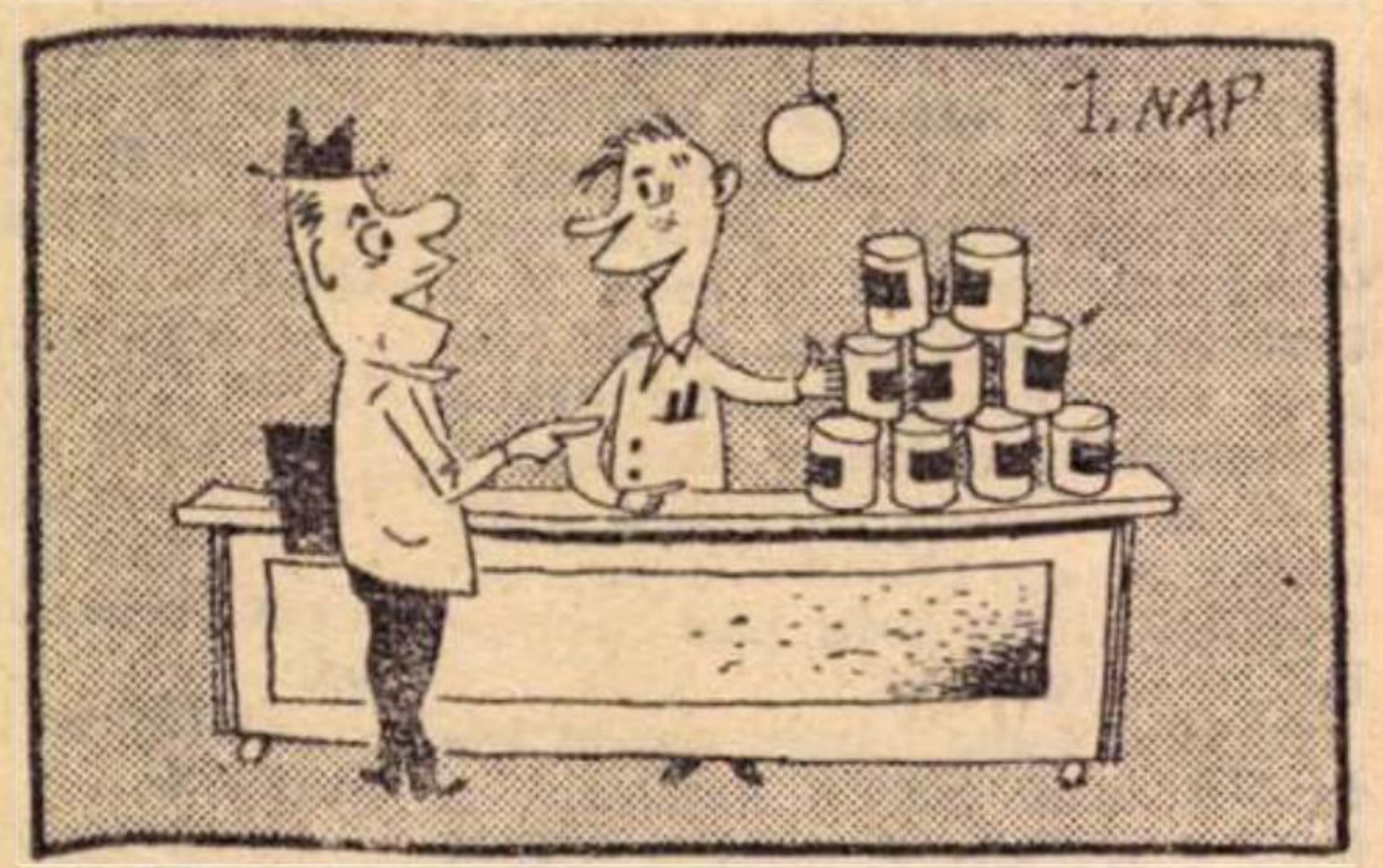

— Itt az áru, kérem, de még nincs árazva...

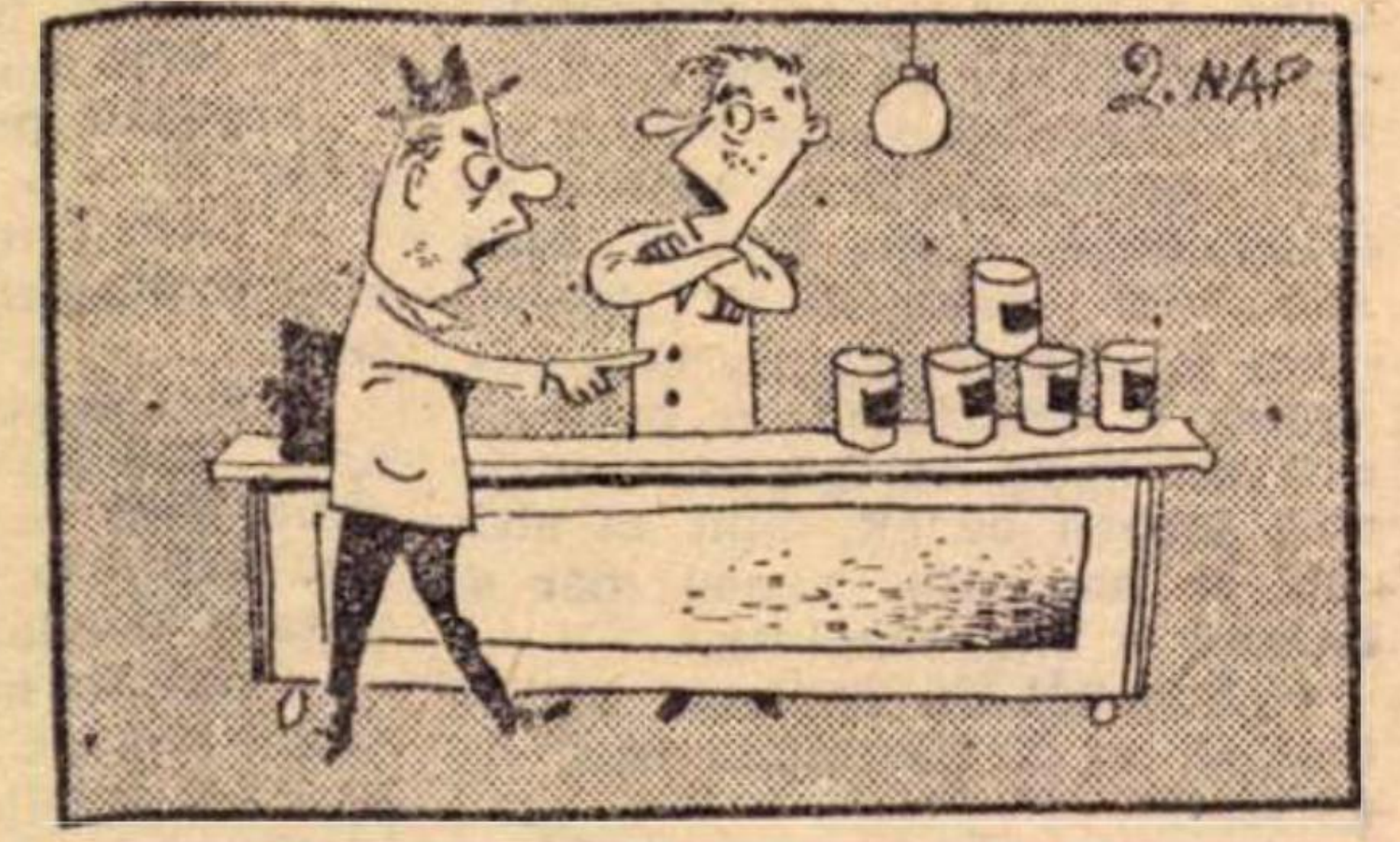

— Nem adhatom ki, kérem, még mindig nincs árazva..

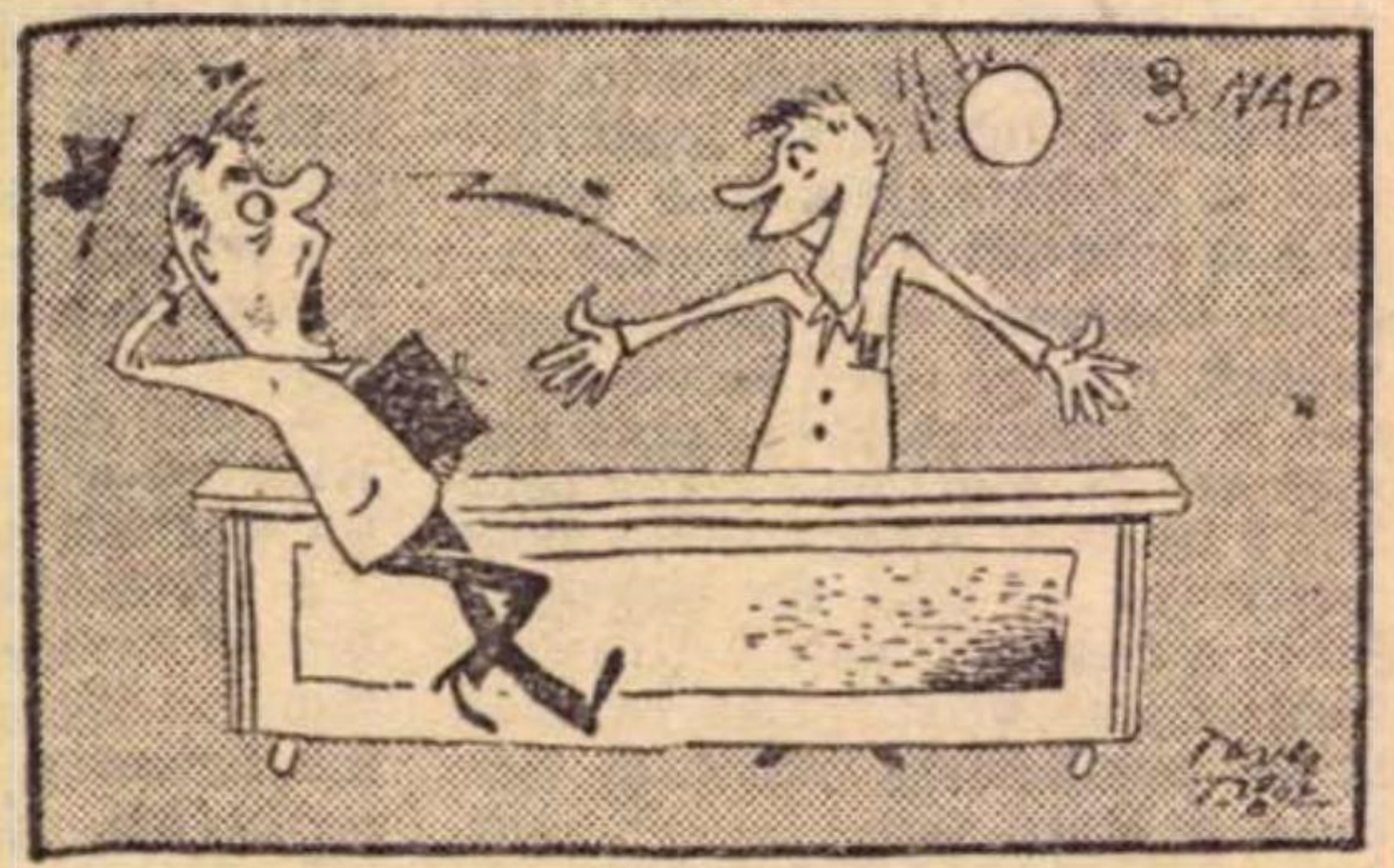

— Már elfogyott, kérem!...

Borközi beszélgetés

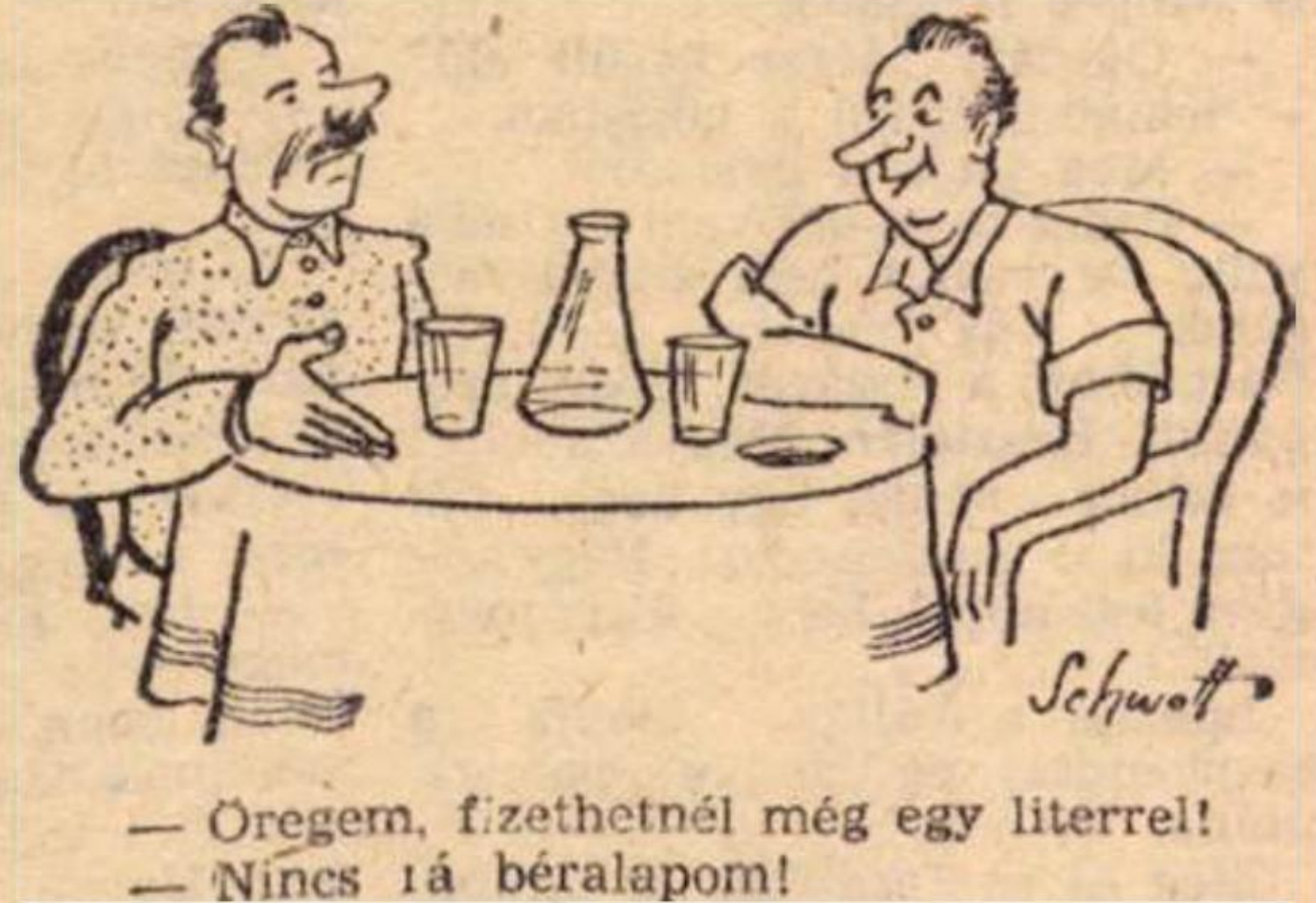

— Öregem, fizethetnél még egy literrel!
— Nincs rá béralapom!

Optimista halászok

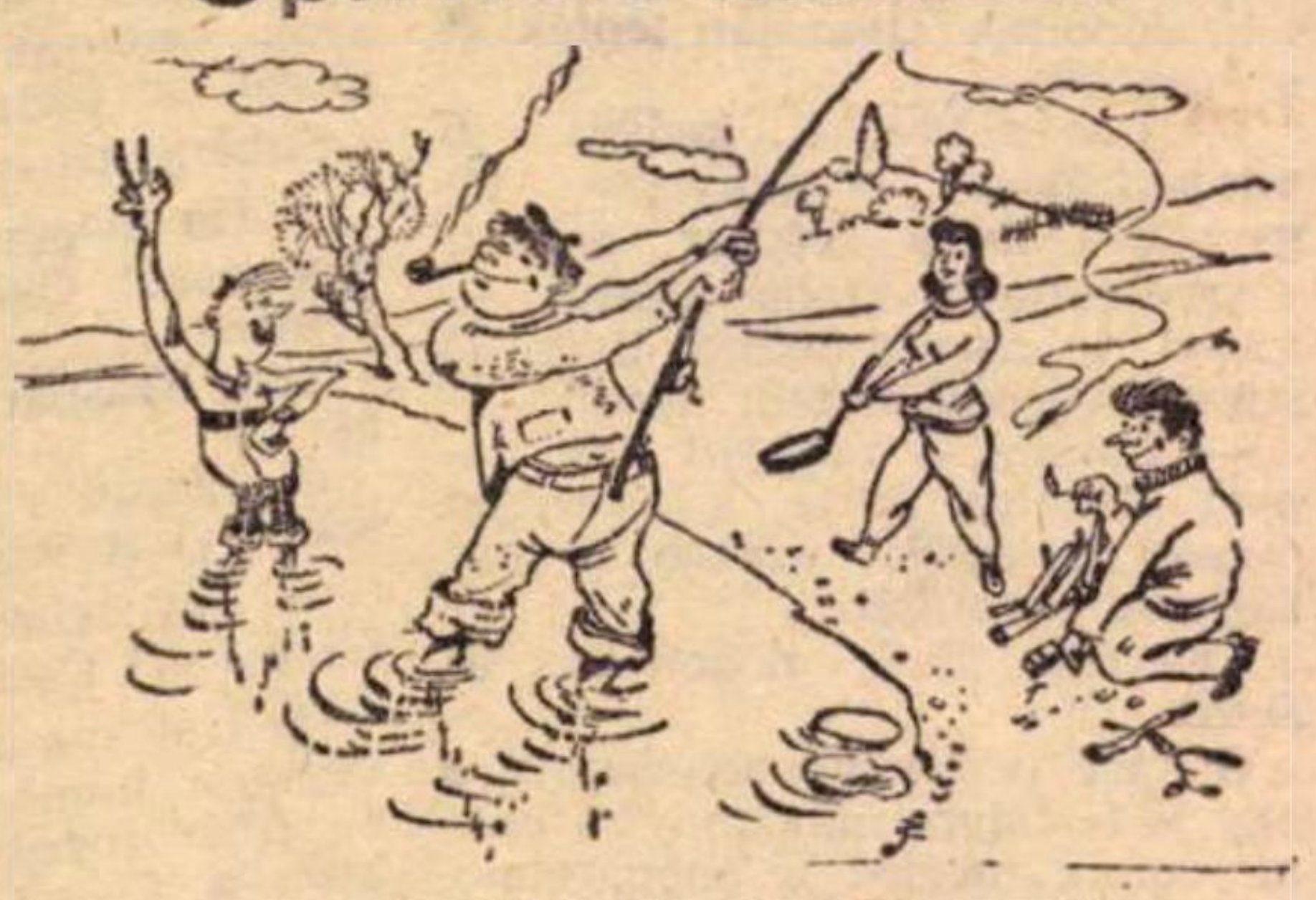

— Elkészülni, vigyázz, kész, rajt!

A vikendház hátránya

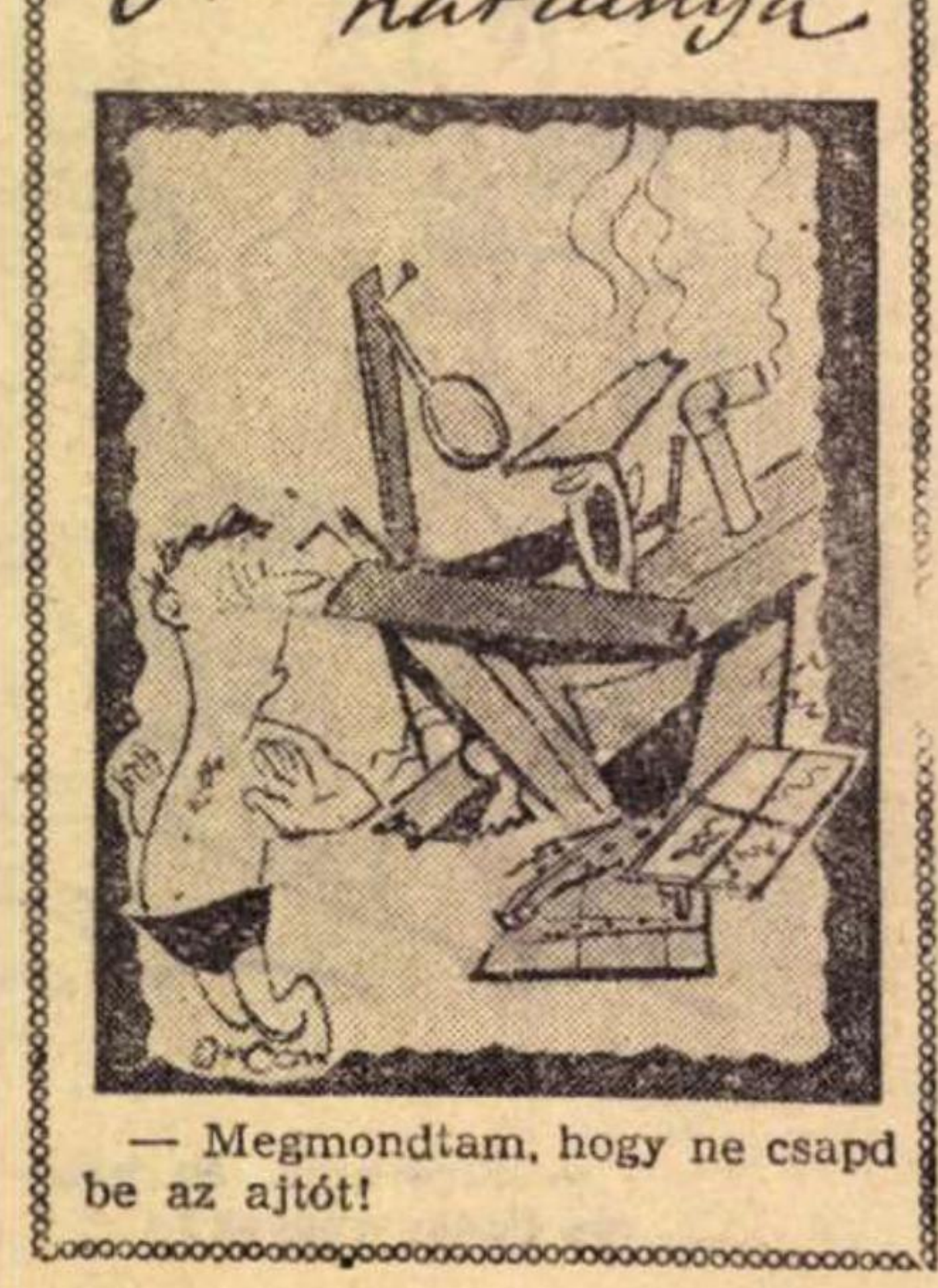

— Megmondtam, hogy ne csapd be az ajtót!

2 × 1 × 2 × 1 1 2 1 1 ×
TOTO
Sport, játék, nyeremény!
Próbálja meg!

Igyék a saját egészségére EGY FÉL POHÁR KESERŰVIZET!

Kulturfront

MOZI

(Heltai Jenőnek,
aki nevet adott a mozinak)

Van annak már vagy hatvan éve,
Amikor Pestre érkezett,
Egyenesen Párizsból — Pestre,
Egy boszorkányos gépezet.

Neve sem volt a gépezetnek,
— Legalább is magyar neve —
A lapok azt közölték róla,
Hogy: „Az új idők szelleme!“

De, mert a gépnek származása
Nem volt nagyon előkelő,
Elhelyezték egy kávéházba,
Hogy ott működni kezdjen ő.

A gép, mindjárt az első este
Tomboló sikert aratott,
Mikor a fehér lepedőre
Vetített élő alakot!

Volt, aki nem hitt, kételkedett:
Szemfényvesztés! Botrány! Csalás!
A lepedő mögött ott ugrál
A Muki pincér ... senki más“

Nem volt csalás! A kép valóban
Mozgott a vásznon! Hogy miér‘
Felelni arra nem tudott, csak
Párizsban; Moszjő Lumiere.

Ez volt az első mozgófénykép,
De még nem ez volt a neve,
„Ködfátyolkép“-nek keresztelte
A kávés fennkölt szelleme.

S bár az ilyesmi akkortájba
Gyakori volt és nem hiba,
Rövidesen működni kezdett
A piszkos konkurrencia.

Egy ügyes, pénzes üzletember,
— Senki sem tudta, hogy ki ő —
Észrevette: kevés e géphez
A kávéházi miliő!

Bérelt egy hosszú helyiséget
A Rákóczi-út közepén,
S ím, új művészet napja fénylett
Fővárosunk derűs egén.

— Ezer bocsánat ... eltévedtem ...
Egy pillanat ... eszembe jut:
Rákóczi-út még nem volt akkor,
De volt a Kerepesi-út.

A vásznon megjelent egy férfi,
Rajta cilinder és zsakett
S az ámuló közönség felé
Egymás után két lépést tett!

Hetenként, sőt három naponként
Uj műsort hirdetett a bolt,
Melynek egyetlen portékája
A mozigép csodája volt!

(— Oh! Én oktondi! «Mozi»-t mondok!)
Anakronizmus itt e szó,
Mert volt gyerek, de neve nem volt
S ami volt: nem volt egy se jó.)

„Kinematográf!“... „Élőképek!“
„Mozgóképszínház!“ ... És mi még:
„Fényjátszócsarnok!“... „Villanyszínház!“
„Csoda a vásznon!“... Tudja ég!

Mind suta volt, hosszú, ügyetlen,
De szellem nem volt egybe se,
E tény: történelmi valóság
És egyáltalán nem mese.

De egyszer ... felhangzott egy dallam,
Egy huncut, vidám, friss szöveg,
Ezt énekelte országszerte:
Fiú, leány, ifjú, öreg.

Bizonyos Berta volt a dalnak
Főszereplője, aki a
Szerző, illetve költő szerint:
„Sokat jár mozi-moziba“.

És egyszeribe nem volt többé:
„Kinematográf ... Fénycsoda“
Ily népszerű szót, mint a: „Mozi“
Nem talált még költő soha.

A „mozi“-t nyomban megtanulták,
Megszerették az emberek,
Nemcsak a Berta járt moziba,
Odajárt: ifjú, agg, gyerek.

Fél évszázad telt el azóta,
Van: hangos, színes, plasztikus,
De mind csak: „mozi“ névre hallgat
Mert e név most már klasszikus.

Berta már régen nagymamácska,
Sőt dédmama is, meglehet,
S mivel, hogy köszvényes a lába
Moziba most már nem mehet.

E versünk hőse mégse Berta,
Ugyan miért is lenne ő,
Amikor nyolcvanhárom éves
A költő: Heltai Jenő.

Zsoldos Andor

Nappal az omnibusz tetején

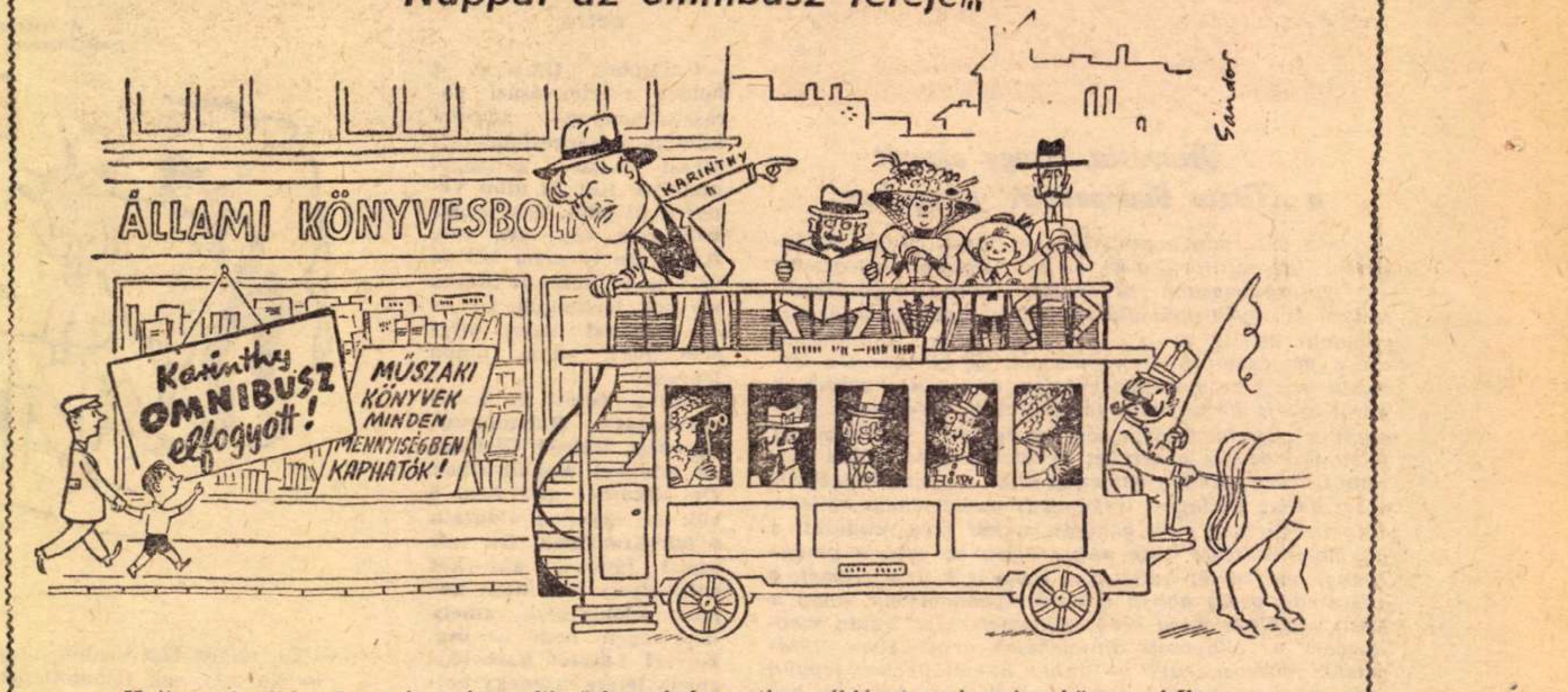

ÁLLAMI KÖNYVESBOLT
Karinthy OMNIBUSZ elfogyott!
MŰSZAKI KÖNYVEK MINDEN MENNYISÉGBEN KAPHATÓK!
KARINTHY
Sándor

— Hajtson tovább! Ez már a huszadik üzlet, ahol egyetlen példányt se kapni a könyvemből . . .

Csodagyerek

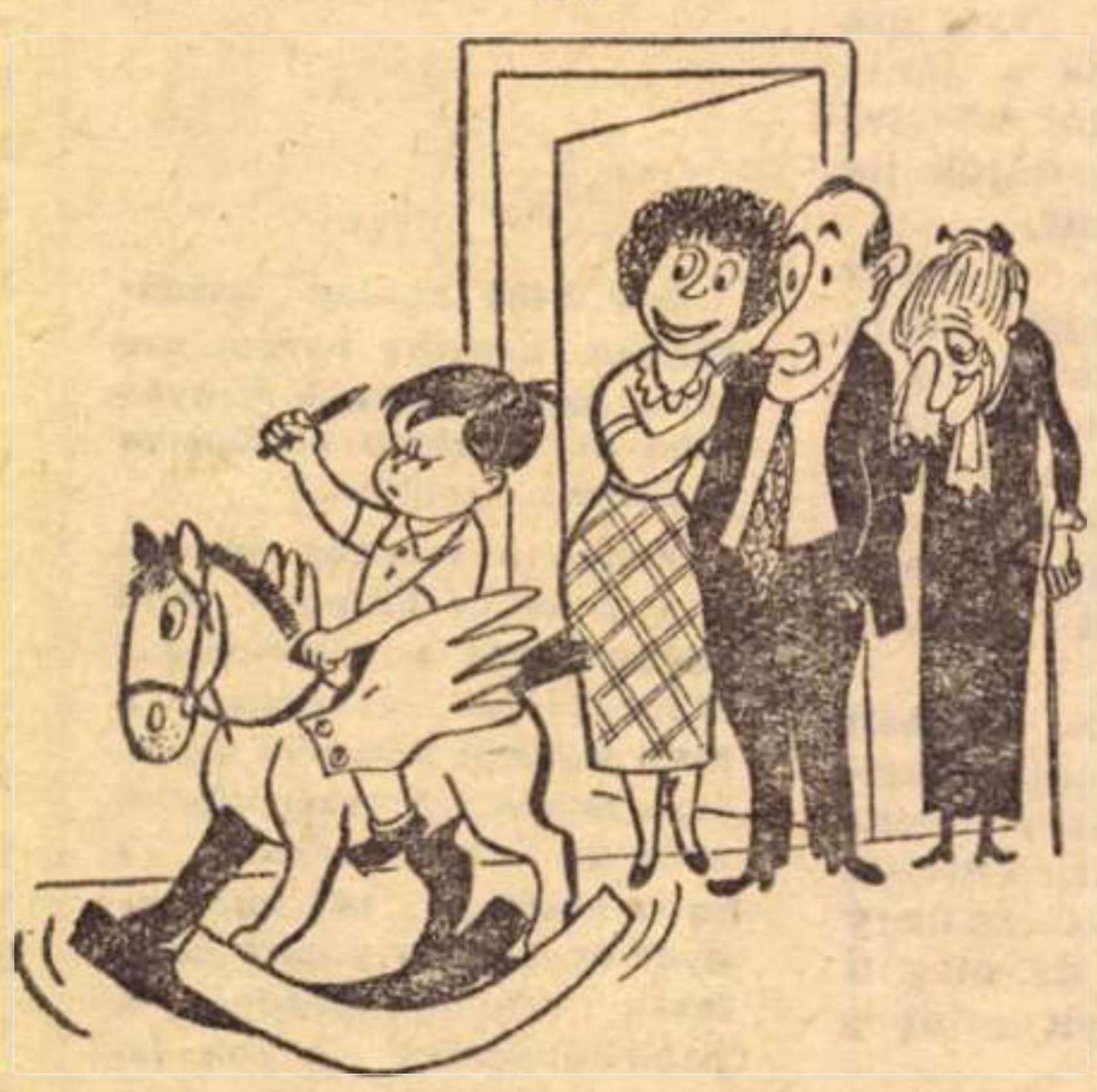

— Költő lesz belőle!

Egy absztrakt festő sírjánál

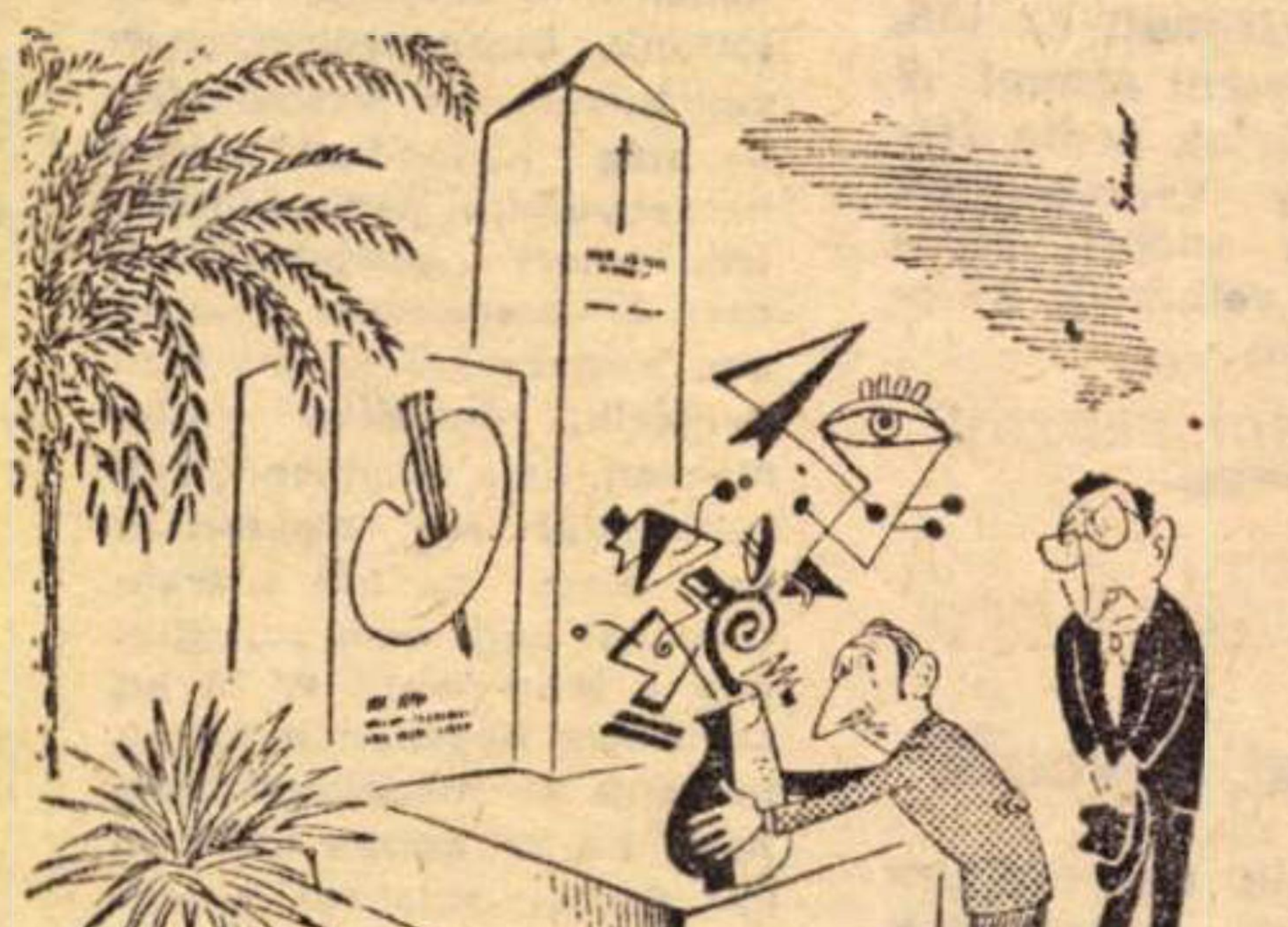

— Ez volt a mester kedvenc virága ... a csendéleteire is mindig ezt festette ...

Óvatos rajzoló

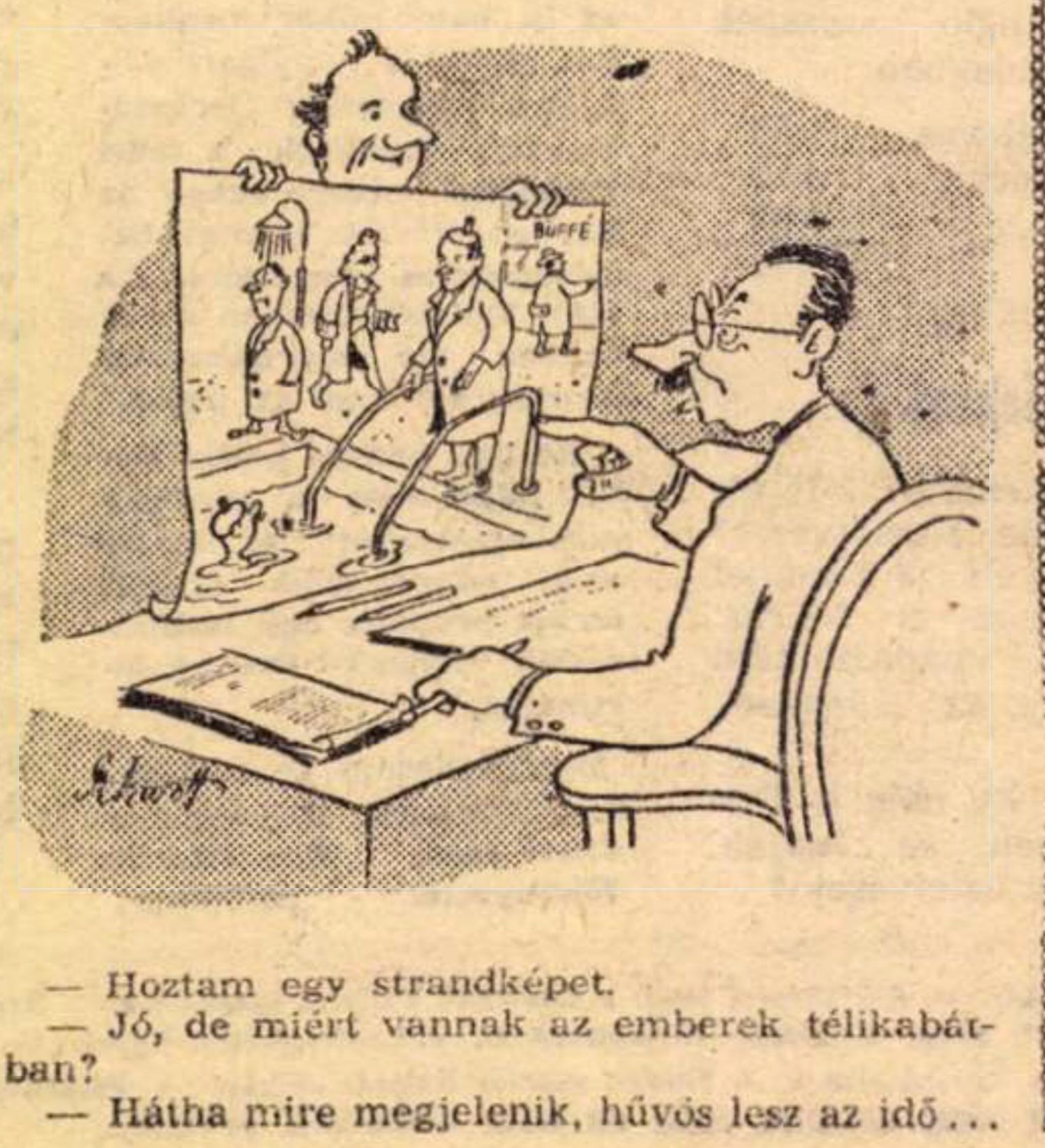

— Hoztam egy strandképet.

— Jó, de miért vannak az emberek télikabátban?

— Hátha mire megjelenik, hűvös lesz az idő ...

Hogyan lett Nagykanizsán a Trubadurból vígopera

Kik éltek vissza a Budapesti Nyugati Pályaudvar Szakszervezeti Operaegyüttes nevével?

Két éve nem volt Nagykanizsán operaelőadás, érthető hát, hogy örült a város, mikor a címben szereplő együttes a Trubadur előadását meghirdette. Dobogó szívvel néztük a fényárban úszó termet és megilletődéssel gondoltunk arra, hogy pár perc mulva felcsendül majd Verdi Trubadurjának halhatatlan zenéje.

Azonban jó félóráig semmi se csendült, akkor viszont kalapálni kezdtek és elnézésünket kérték, amíg a zenekar részére a villanyt beszerelik. A kért kevés elnézést megadtuk és újabb félórát ültünk minden Trubadur nélkül.

Végre felcsendült a nyitány és pár ütem után a függöny is szétment. Nyilván a „Harc a másodpercekért“-mozgalom jegyében lerövidítették a nyitányt.

Ferrando áriája után kevés szünetet tartottak, majd újból kalapálni kezdtek. Mint a konferanszié később kifejtette, ekkor kezdődtek a „technikai zűrök“. Ettől kezdve el se hagytak bennünket.

Jött a cigánytanya-jelenet. Kislétszámú cigánytanya volt. Azucena egy cigánylánnyal másodmagában kuporgott a várfal tövében. Vártuk a kórust, de hiába, kiderült, hogy összesen hatan adták elő az egész Trubadurt. Trubadur szerepében egyébként egy hosszúlábú sovány színész racscsolva sajnálkozott az anyján. Eleinte azt hittük, hogy olaszul énekel, de aztán kiderült, hogy magyar az istenadta, csak egy szavát se érteni.

Előttem egy szőke asszony partiturából kísérte az előadást, de ez nem sikerült neki, mert az énekesek hol előtte jártak, hol utána. Volt, hogy egyszerre tíz lapot forgatott, míg utolérte őket ebben a szédületes gyorsaságban.

A harmadik felvonásban a színfal be akart dőlni, a derék Manriko tartotta a hátával, majd, mikor Luna grófra került a sor, cseréltek. A grófnak amúgysem volt szerencséje, belesült a nagy kettősbe, leállt az énekben, majd sarkonfordult és faképnél hagyta szegény Leonorát, aki — mit tehetett egyebet — búsan utánaosont. A közönség ekkorra már dőlt a nevetéstől.

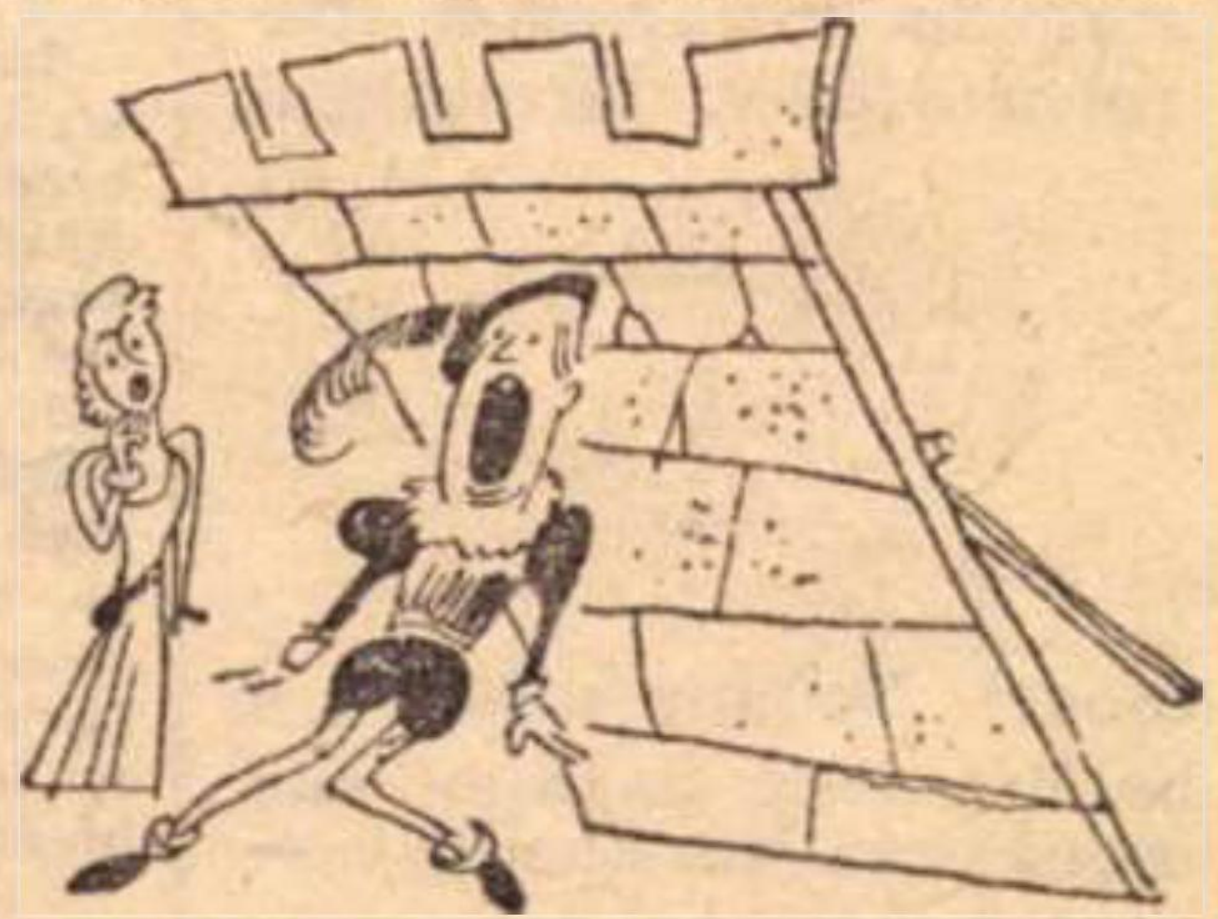

A következő jelenethez átalakították a színpadot. Hol az egyik kapura tettek rácsot, hol a másik kaput torlaszolták el a „technikai zűrök“ jegyében. A közönség fuldoklott a nevetéstől.

A konferanszié a befejezés után megjelent a színpadon és elmondott egy pár kedves műhelytitkot, többek közt azt is, hogy az első jelenet után valaki felrohant a színpadra és azt mondta:

— Pucoljanak az első vonattal haza!

Felejthetetlen este volt. Annyi biztos, hogy ha Latabár Kálmán legközelebb városunkba jön, nem lesz könnyű dolga túlnevettetni Verdi legkomorabb operáját, a Trubadurt.

Zádori Lászlóné

★

Utána néztünk a fenti cikkben közölteknek és megtudtuk, hogy az operaegyüttes egyik volt tagja „önállósította magát“ és mint a „drezdai opera tagja“ szervezte a botrányba fult előadást. Az ügyben eljárás folyik.

Készülnek a kultúrházak munkatervei

(A Mezőgazdasági Kiállítás kultúrház-pavilonjának anyagából.)

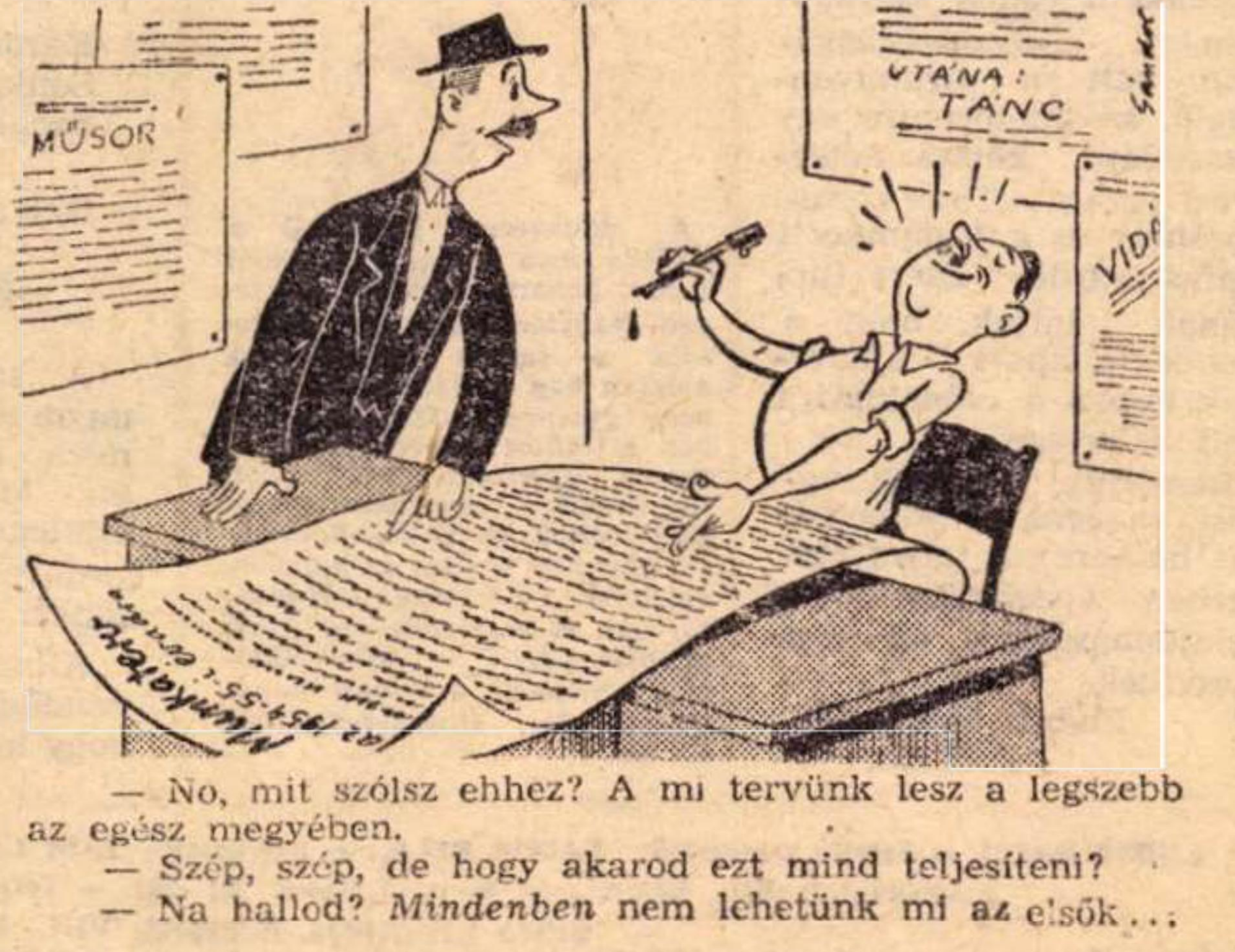

— No, mit szólsz ehhez? A mi tervünk lesz a legszebb az egész megyében.

— Szép, szép, de hogy akarod ezt mind teljesíteni?

— Na hallod? *Mindenben* nem lehetünk mi az elsők ...

Le a bürokráciával!

Utcavásár, avagy elaludt a „Tiszta Budapestért"-mozgalom

Aki vasarnap a pesti utcákat járja, annak „világvárosi" látvány tárul a szeme elé. Fővárosunk legszebb es legforgalmasabb útvonalain görögdinnye-ütegek, szilva- és egyéb gyümölcsarzenálok, láda- és kosárbarrikádok állják el a járókelők útját. Üdvözöljük ezt a magasbatörő dinnyebőséget, de elszomorító látványt nyujt az a hulladéktömeg, ami a dinnyehegyek körül selejt formájában felgyülemlik. Ugylátszik, elaludt a „Tiszta Budapestért"-mozgalom. Nem akarom jelsorolni azokat a tereket és útvonalakat, ahol járványszerűen minden vasárnap kitör a gyümölcsinvázió, mert ahhoz Budapest térképét is mellékelnem kellene Napközben még csak hagyján, akkor még rendezett a gyümölcs-csatasor, de mikor eljön az este, a görögdinnye már vérét hullatja, a szőlő is kisírja szemét, a szilvamag pedig abban a naív elgondolásban, hogy a pesti aszfalton majd kinő szilvacsemetéje, búsan meghúzódik az eltaposott dinnyehéjak árnyékában. „Szépítsük fővárosunkat!" — ehhez a szállóigéhez tegyük még sürgősen hozzá: „Ügyeljünk a tisztaságra, ne hanyagoljuk el a higiéne követelményeit és ne csináljunk Budapest utcáin perzsavásárt." Képeket képtárakban, dinnyét, gyümölcsöt és egyéb vitaminféleségeket a csarnokokban és az üzletekben kell elhelyezni! Ez az intezkedés legfeljebb csak a legyek millióit fogja boszszantani, mert kénytelenek lesznek városon kívül keresni a mindennapi dinnyéjüket.

Hankó Nándorné
VI., Sztálin-út 49.

Van és mégsincs csónakház Szolnokon

Vagyont érő túracsónakok, regatta hajók fekszenek fedél nélkül a szolnoki Tiszaparton, dacolva széllel, forrósággal,

esővel. Néhány méterre a halálra ítélt hajóktól egy csónakház emelkedik — üresen.

Néhány lelemenyes ember ugyanis nemrégiben kisütötte, hogy egy vendéglő általában többet jövedelmez, mint egy sportegyesület, és felhatalmazta a szolnoki Vendéglátóipari Vállalatot, hogy a Kinizsi SK evezősház hajótárolójából tíz négyzetméternyi területet „falaztasson" el, és építse át raktárnak a „Fészek"-nevű zenés mulató számára. Az evezősök, a sportemberek, a helyi TSB-szervek hiába érveltek, hiába könyörögtek, az átalakítás megtörtént, a hajók szabad ég alá kerültek — kitéve az időjárás viszontagságainak. Az elfalazott

terület pedig máig is üresen áll, gondosan le van zárva, állítólag a télen fogják raktárnak felhasználni.

A csónakház környéke egyébként csupa szórakozóhely: tőszomszédságában van a strandvendéglő, százméternyire egy Utasellátó, kétszázméternyire pedig a Tisza szórakozóhely és a Vidámkerti Halászcsárda. Ezért furcsának találjuk, hogy a Vendéglátóipari Vállalatnak éppen a csónakházra volt szüksége.

Reméljük, Szolnok városi tanácsa a csónakházat hamarosan teljes egészében visszaadja jogos tulajdonosainak, az evezősöknek

Evezős Sportolók
Szolnok.

DIÓHÉJBAN

Szeptember elsején a Mátészalkai Hengermalom meghívót kapott a járási tanács VB közlekedési csoportjától, hogy augusztus 30-án délután 14 órakor a vállalat egy tagja jelenjen meg egy fontos komplexbrigád értekezleten. Káin József, a Hengermalom igazgatója azt kérdezi a közlekedési csoporttól, vajjon melyik az a jármű, amelyikkel eleget lehetne tenni ennek a különös meghívásnak?

A Nemzeti Étteremben el akartam panaszolni a panaszkönyvnek, hogy a zenekar nem játszik népi zenét. Kérésemre a felszolgáló közölte, hogy a panaszkönyvet csakis az üzletvezető hozzájárulásával lehet igénybe venni. Helyes ez? — kérdi Répásy Bertalan, tatabányai lakos.

Több. olvasónk panaszolta, hogy a Budapesti Fővárosi Bíróság a tértivevényes idézéseket boríték helyett régi fasiszta rendőrségi és bírósági iratokban küldi el a tanuknak. A panaszokat továbbítottuk a Budapesti Fővárosi Bíróság elnökének, aki közölte velünk, hogy utasítást adott: a selejtpapirt felhasználás előtt vizsgálják át, nehogy fasiszta iratokba csomagolják az idézéseket. Ugylátszik, az elnöki intézkedést nem tartják be, mert tiz nappal az intézkedések után egyre küldözgetnek olyan, tanukihallgatásra szóló idézéseket, amelyeket ilyen iratokba borítékoltak.

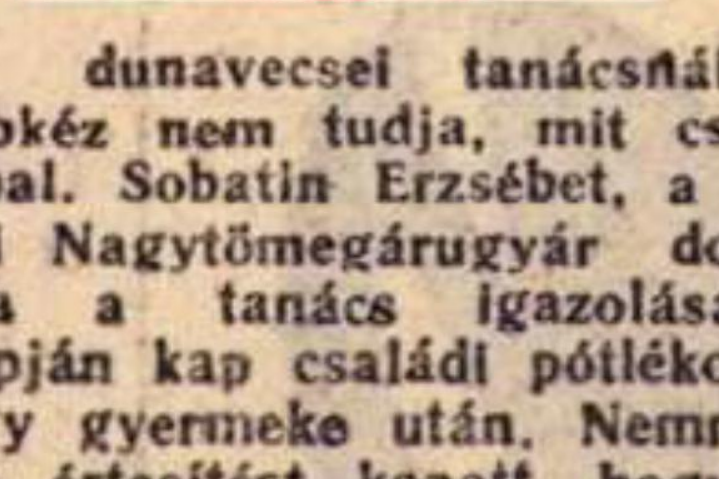

A dunavecsei tanácsnál a jobbkéz nem tudja, mit csinál a bal. Sobatin Erzsébet, a csepeli Nagytömegárugyár dolgozója a tanács igazolásának alapján kap családi pótlékot — négy gyermeke után. Nemrégiben értesítést kapott, hogy fizessen gyermektelenségi adót. Ugyancsak gyermektelenségi adót róttak ki Vajda Borbálára, aki még 16 éves és hajadon, valamint Polarrecky Istvánnéra, aki 58 esztendős és nyolc gyermek anyja — írja Kapitány Sándorné a csepeli Nagytömeg II. alapszervezetének titkára.

Hogyan lesz egy lóból kettő?

Galambos Dezsőné 4 holdas martonvásári parasztasszonynak adóívet küldött a székesfehérvári járási tanács pénzügyi osztálya. Két ló után vettek ki adót. Neki azonban csak egy lova van, Ráró, amely néha két ló helyett is húzza az ekét és így sok haszonnal jár — de annyival azért mégsem, hogy adója dupla legyen.

Nosza futott is a tanácsházára Galambosné, egyenest Dabasi Olgához, az adóügyi megbízotthoz. De akkorra már nem ő volt az egyetlen áldozata a bürokráciának. Ott volt Szeitl Jánosné, aki két hold olyan föld után kapott adókivetést, amely már régen nem az övé. Kővári Lászlót hatholdas gazdá létére tizenegy holdassá „léptette elő" a járás. Ott volt ifj. Bérces Antal, a szövetkezet derék könyvelője is, aki már nem egy életrajzába beírta, hogy „vagyona nincs", s mégis a járás 1500 forint adót követel tőle, mintha mondjuk tíz hold földje lenne.

Kapkodta is szegény Olgácska a fejét, mert sokan jöttek hozzá ilyen üggyel. Mit tehetett mást, megmagyarázta a fellebbezés módját és a legtöbb panaszosnak maga is segített az ügyet papírra vetni.

A járás Viola Kálmán adófelügyelőt küldte Martonvásárra „rendet teremteni". Viola kijelentette, hogy „Gárdonyi Géza nagy regényíró volt, de még ő sem irkált annyit, mint a martonvásáriak."

Dabasi Olga megjegyezte, hogy a járás állította ki a rossz kivetéseket. Az adófelügyelő ezekkel a szavakkal távozott: „Majd meglátjuk, mit tehetünk."

Azóta telt-mult az idő, de nem történt semmi. A martonvásáriak pedig félnek, hogy végrehajtják őket olyan adóért, amelyet nem volnának kötelesek fizetni . . .

KÖVESDI FERENC

Két étlap

I. Érdliget, Sportszálló

Ugylátszik az érdligetiek annyira megszerették a menü szerinti étkezést, hogy „ötletes újítással" le akarják szoktatni őket a menüről.

Az újítás lényege — mint az ez év augusztus 17-i étlap is igazolja — az, hogy a 9.— forintos menü ételei — ha étlap szerint adagban rendelik — csak 7.40 forintba kerülnek.

A 9.— forintos menüben karalábéleves, sonkáskocka és ringló szerepel. Ugyanez adagban:

Karalábéleves	1.50
Sonkáskocka	4.10
Ringló	1.80
	7.40

Helyes ez így?

II. Tejvendéglő

A szeptember 3-i étlapon a felelős üzletvezető neve helyett 3 kérdőjel áll. Mellette a felírás: esetleges panaszaikkal forduljanak az üzletvezetőhöz.

Kihez, ha még a Tejvendéglőben se tudják, hogy ki az üzletvezető?

Nesze semmi, fogd meg jól

A fejérmegyei tanács kutat furatott, de vizfelhúzó-szivattyúgépről nem gondoskodott.

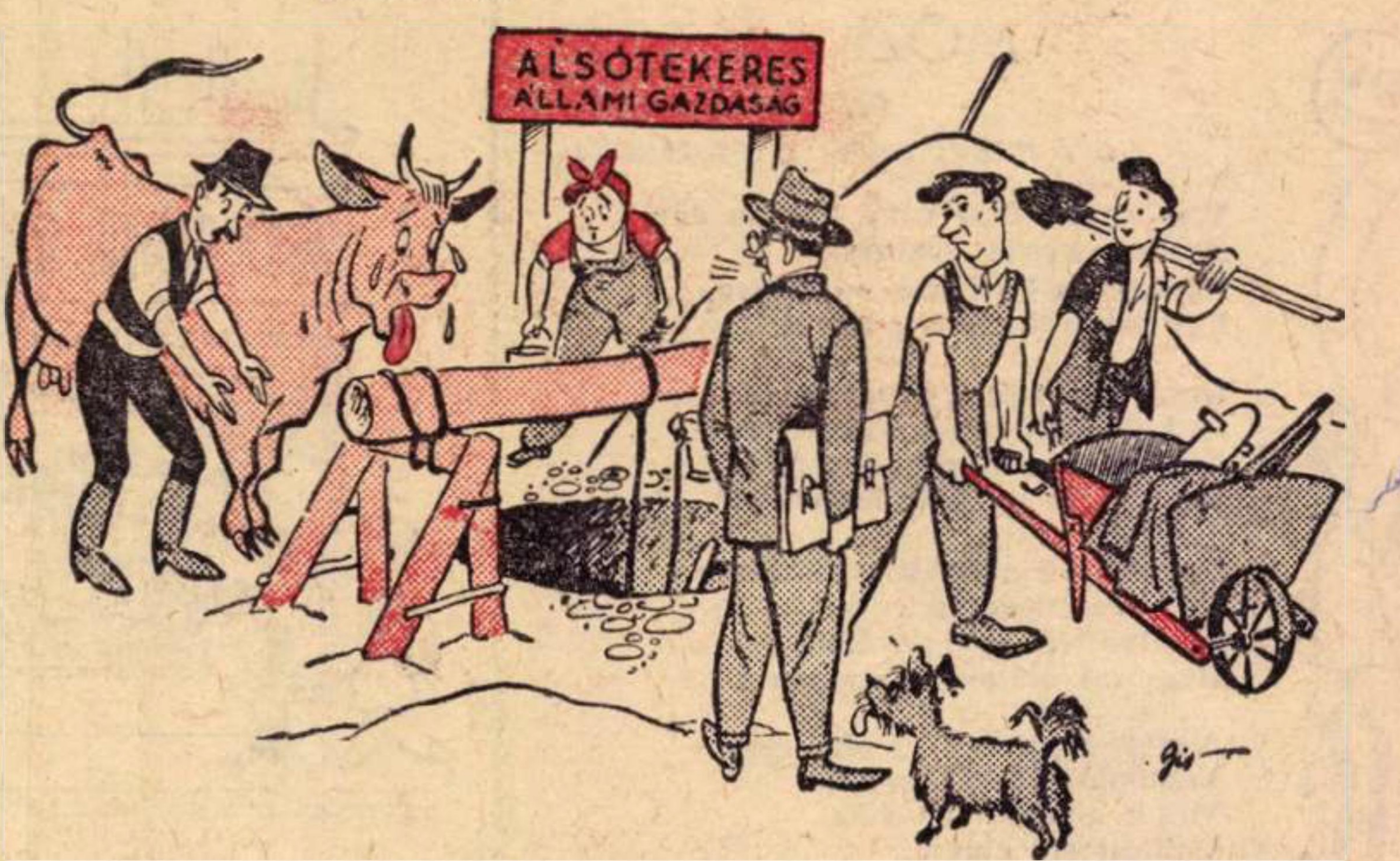

— És, mikor lesz vizünk, elvtársak?
— Ne legyenek telhetetlenek! A szomszéd gazdaságnak még kútgödre sincs!

Csípd meg a méhet!

Egy 1400 holdas gazdaságban kemény harcot vivtunk azért, hogy a kenyérmag minél előbb elcsépelve zsákokba kerüljön.

Ennek a szorgos munkának a kellős közepén, mint derűs égből a villámcsapás megzavarta tervünket a MÉH Vállalat kötbérre szomjazó levele. A levél szerint 5860 kg vashulladékot, 73 kg szinesfémet, 196 kg rongyot és 132 kg papirt kötelesek vagyunk beadni. A papirhulladékot a sok felesleges aktából talán még sikerülne valahogy kiizzadni, de hogy mi lesz a többi beadandóval, azt még ezidáig nem sikerült eldöntenünk, pedig ennek érdekében még ötletnapot is tartottunk. Ötezernyolcszázhatvan kilogramm vashulladék — még kimondani is sok! összegyüjteni pedig lehetetlen, mert gépműhelyünk csak a szereléshez szükséges kéziszerszámokkal rendelkezik, öntödénk pedig nincsen. Ez a súlymennyiség körülbelül egy traktornak felel meg, de hát a traktorunkat csak nem adhatjuk oda a MÉH-nek? A 73 kg szinesfém ügyében is körülnéztünk és megállapitottuk, hogy ha az összes kilincseket ajtóról, ablakról leszednénk, még akkor is közel 70 kg-os szinesfém hátralékunk maradna. Mióta a MÉH Vállalat levele megérkezett, mindnyájan azon gondolkodunk, hogy milyen úton-módon teljesithetnénk a ránk erőszakolt MÉH-tervet?

Egyszóval a legnagyobb munkaidőben gyüjthetjük a fáradt rongyokat és a szines-szintelen fémet. A dologhoz hozzátartozik még az is, hogy mikor megkaptuk ezeket a nagyipari vállalatra méretezett „tervszámokat", közöltük a MÉH Vállalattal, hogy ebben az ügyben először felettes hatóságunkhoz fordulunk. A MÉH Vállalat azonban a méhekhez illő szorgalommal bíróság elé vitte az ügyet.

Kérünk kedves Ludas Matyi, csípd meg a „szorgalmas méhecskét" és közöld vele, hogy a ránk szabott tervet próbálja egy testhezállóbb vasipari üzemre átruházni.

Mezőgazdasági Technikum Tangazdasága. Kiskunhalas
Eltető Jenő, Kiss András,
főkönyvelő. párttitkár.

14 Kilóméter kerestetik

Vállalatunk a dolgozóknak — amennyiben lakóhelyük vasúton nem közelíthető meg — fogattal biztositja a négyhetenkénti hazautazást. Ahhoz,

hogy a vállalat a fuvardíjat kifizethesse, a tanácsnak igazolnia kell, hogy az utolsó vasútállomás milyen messze van a lakóhelytől.

Két dolgozónkat, akik Bócsa községben laknak, igen furcsa igazolással látta el a községi tanács. Július 12-én az első igazoláson Rövid Sándor VB-elnökhelyettes azt igazolta, hogy Bócsa és Soltvadkert között a távolság oda-vissza 34 kilométer. Augusztus 14-én a másik dolgozó kapott a VB-elnökhelyettestől igazolást. Ezen csak húsz kilométer távolságot igazolt. Igy tünt el Bócsa és Soltvadkert között egy hónap alatt 14 kilométer. A fuvaros azután négy kilométert „visszaadott", mert 24 kilométert írt a számlába. Vállalatunk a fuvardíjat a tanács igazolása alapján fizeti ki és így most törhetjük a fejünket, hogy Bócsa és Soltvadkert között 20, 24, vagy 34 kilométer-e a távolság?

L. M. III. sz. Mélyépítő V.
Ungor Károly
el. csop. v.

Tejipari nyelvújítás

A Veszprémmegyei Tejipari Egyesülés „Bakonyfort" elnevezésű sajtot hozott forgalomba. Ennek a lágy sajtnak az elnevezését keményen meg kell bírálni. Nem vitás, hogy a híres rokfortsajt magyar változatáról van szó. De miért ez az erőltetett elnevezés? Hiszen a rokfort név a francia Roquefort-sur-Soulzon helységnévből eredt. Rejtély, hogy hazai sajtnyelvészünk miért csak a csonka „fort" szóval házasította össze szép Bakonyunkat?

A Zircen működő Veszprémmegyei Tejipari Egyesülés, amely ementáli sajtot készít, kitűnő készítményét ilyen alapon zircentálinak nevezhetné el.

Rajnai Gyula
Veszprém.

Ludas Matyi ELINTÉZTE

A „Hol a cipő" című cikk megjelenése után a Textilnagykereskedelmi Vállalat hozzájárult ahhoz, hogy Szabolcsi József gyárihibás cipőjét boltunk kicserélhesse.

Várpalota és Környéke
[illegible]. V.

A „Két karton és sok boszszúság" című közlemény alapján vizsgálatot indítottunk. A sajnálatos eset a fiók egyik dolgozójának pontatlan munkája miatt történt. Ezért az illetőt felelősségre vontuk.

Pénzügyminisztérium
Biztosítási Főigazgatóság

A X. kerületi tanács felülvizsgálta lakbérpanaszomat. Miután meggyőződtek arról, hogy panaszom jogos volt, a lakbért ötven forintról harminchat forintra mérsékelték.

Knidlinger Béla
Budapest

Nyugdíjam újrafolyósítása érdekében a Ludas közbenjárása eredménnyel járt. Szeptember hó elsejétől újra kapok nyugdíjat. Köszönöm!

Zerinváry János
Bonyhád

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GADOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LASZLO. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda Ü. V. Lapterjesztési ügyek: V. József nádor-tér 1. Telefon: 183—022, 180—850.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály — Példányszám: 370.000
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.